

Георги Коновски

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

ТРИ НОЩИ

ГЕОРГИ КОНОВСКИ
ТРИ НОЩИ
КРИМИНАЛНИ ИСТОРИИ

chitanka.info

НОЩ В УЧИЛИЩЕТО

20:00 ЧАСА

Срещу мен е училище „П.П.Славейков“...

Е, не срещу мен, а срещу кооперацията в която живее...

И не цялото училище, а само прозорците на четвъртия му етаж. При това тия на коридора. Високо вдигнати, само вечер се виждат осветени, а денем понякога зяпам как слънцето се отразява в стъклата на нашия блок и праща зайчета по белия таван отсреща...

Вярно, едното крило на сградата — малкото, е обърнато с класни стаи към нас. И ние ги знаем наизуст — кабинет по рисуване, по музика, а двата покрити с бяла боя прозореца са на тоалетните. До тях е голямото стъкло към фойето, на което като на огромен телевизионен екран понякога наблюдавам позабравени сценки от училищния живот...

Понякога — защото обикновено излизам рано сутрин и се връщам късно вечер. А след седем часа може да видиш единствено учениците от вечерното — ако са дошли. И, ако са излезли във фойето...

Рядко, много рядко съм в къщи през деня. Трябва да съм болен или отпускар, та да мога да наблюдавам какво става отсреща. Само че, изляза ли в отпуска — заминавам. Където ще да е, да не съм у дома. Пък и какво да правя в малкия празен апартамент?

Бившата ми жена презрително каза при развода: „И какво да ти вземе човек?“...

Е, аз не премълчах — стара моя слабост! — припомних й: „Живота ми...“, но тя явно беше решила да не се занимава с неудачници...

Странно нещо е това бракът... Някаква магия. Успява неусетно да превърне двама влюбени във врагове. Или дори в безразлични си...

Не, жена ми... Бившата... Не е лош човек... И синът я обича, и дъщерята, понякога дори аз съм съгласен с нея и ми се нрави...

Особено, откакто съм сигурен, че я виждам за малко...

Просто несъвпадение на характерите...

Аз останах в апартамента, тя се премести при Генерала — баща си. Да се грижи за него. Защото му е скучно в петстайния апартамент, не му стига да зяпа минувачите по главната, иска и човек, комуто да обяснява кое какво е, да се кара, да капризничи...

Внукът му е на 100 километра, внучката на 500... Правнуците идват понякога, но как да се разберат хлапета с детски акъл и 90—годишен полуизкукуригал старец? Който, при това, някога е командвал дивизия и дели хората на подчинени (почти всички) и началници (не е останал никой)...

Мен така и не разбра в коя категория да ме сложи, затова беше много внимателен. Особено след два—три случая, в които се сблъска с родовата проклетия...

Важното е, че сега съм сам в апартамента... А, да — и котарака Рики. Черен, мрачен, съскащ по всеки външен човек, понякога дори нападащ обувките му. Когато са на стелажа — за по-сигурно...

Мен ме признава за нещо като майка и водач на глутницата. Отгледал съм го от половин шепа космата мръвка. Някакво момиченце искаше да го хвърля — не им трябвало котка. Едва се сдържах... Занесох го във ветеринарната, установиха, че няма и две седмици, слепичко, кльощаво, гладно... Хранех го с пипета, миех посраното му дупе, слагах го да спи до един будилник — да го слуша като биене на сърце. Но то бързо се усети и избра мен. Цяла нощ спя със сгънати крака — там се е разположил той...

Имаме си правила в къщи и ги спазваме. Например, не се катери по книгите. Имам цяла тематична библиотека — криминалета. Класически, съвременни, исторически, фантастични...

Събирам си ги и чета... За да се откъсна от моя делник. Да съм далеч от работата ми... Чета, смея се понякога, случвало се е и да се замисля...

Литература... Има някой път някъде нещо вярно в нея... Гарнитура на огромните измислици... Затова я харесвам — харесва ми да откривам волните или неволни лъжи, опити за измама на читателя, за заблуда или манипулация...

В апартамента има две стаи. Едната е кухня, трапезария, гостна, другата е спалня—библиотека—кабинет. И тоалетна с вана. Плюс

малко антренце — достатъчно за стенна закачалка и стелаж за обувки. То повече място не ми и трябва — колко багаж ще да е събрал 50—годишен разведен полицай...

В кухнята е и телевизорът. Нарочно го държа там — да не заспивам пред него. Гледам каквото гледам, изключвам, отивам отвъд, отварям книгата, чета, заспивам...

Освен в сряда, когато има мач за някакво континентално първенство. Тогава зяпам — с книга в ръка. Отначало впервам поглед, после ми омръзва, отварям четивото, стане ли нещо — гледам повторението...

Та тая сряда имаше мач за Шампионската лига. Играеха интересни отбори, реших, че ще изкарам поне първото полувреме...

Но в 21—та минута ми звъннаха...

21 минута... Тогава англичаните вкараха гол. Тъкмо оставих книгата, за да видя повторението, телефонът запя... Видях номера — от управлението...

Сетих се... Аман...

Така и беше...

Произшествие. А отговарящият за дежурната група вдигнал кръвното. И началникът наредил аз да го заместя спешно...

Не мога да кажа, че бях изненадан. Вълчев не е от умните, има си система. Реши ли, че иска да си почине — вдига кръвното, отива в близката болница, където или сестра му, или шурейт му набързо го хоспитализират (на книга), сетне се прибира и си отспива...

Всички го знаят, знае го и шефът... Ама нещо с кадрите не сме добре, та... Не, има кандидати. И постъпват нови служители... Обаче — полицаи няма... А Вълчев има нюх, умее я тая работа. Затова и шефът го държи...

Но — защо сега? И защо за моя сметка?

— Нещо интересно? — попитах, докато с една ръка въртях обувката, за да я наглася по крака...

— Произшествие. Убийство или самоубийство...

Те това е... Хем извънредно дежурство, хем...

— Кола ще дойде ли? Къде е произшествието?

— Колата отиде с дежурната група. А то е в училище „Славейков“...

Ха?!

— Срещу вас...

Погледнах през прозореца. Отсреща имаше светлинки тук-там, видях, че голямата стъклена врата ярко блести, забелязах и две паркирани коли, а после зърнах и нашата да спира, след нея идва и линейка...

— Слизам...

20:10 — 20:30 часа

Професията ми изисква бързина на действията. А навикът и годините спомагат — леките обувки са на краката, ризата... Може и тая, тя беше за днес, а денят не е свършил. Природата ми е спестила вчесването, бръснах се заранта, пък и лекото брадясване е модерно. Панталонът... Хайде да нахлузя дънките, не отивам в управлението, няма нужда да показвам на шефа колко съм консервативно благопристоен...

Замислям се за бейзболната шапчица, но я слагам. Едно, че... Нали ви споменах — прическата. Пък лятна вечер — лятна, но не зная докога ще съм навън. И второ — стилът. Дънки, лека брада, шапчица... Връзват се. Такъв един — леко небрежен детектив...

До задния вход на училището е само едно пресичане на улицата. Там вече стои униформен. С половин око виждам, че и на другия вход има наш човек, предните два също са вече блокирани. Колата с експертите е запретила портата към двора, на другата се мярка пак униформен...

Доста народ... А при сегашната криза подобна голяма група изпращат в редки случаи...

Униформеният ме поздравява, кимам му. Във фоайето са няколко човека. Познати лица — двама оперативни, лекар, медицинска сестра, с тях е шофьорът на линейката...

И експертната група е в разширен състав...

Двама непознати граждани — поемните лица, ясно...

Висока, все още красива, червенокоса, с къса прическа дама. Явно нещо фактор в училището, защото говори задъхано нещо на човек, когото познавам визуално. Виждам го маса пъти в кабинета на третия етаж — учител е. И изглежда не е имал късмет, попаднал е ненавреме не на място...

— Здравейте! — казвам и се оглеждам...

— Вас ли пратиха? — пита ненужно единият оперативен. Здравчев се казва, в съседни кабинети сме. Все още млад — гони 40— така, винаги бодър, винаги свеж, често дори се усмихва...

— Привет, Здравчев, здравей, Киров — кимам на двамата. Киров е на същите години, но за разлика от колегата е винаги свеж като кисела краставичка. Кое то му помага да мълчи и да гледа. А той умее да гледа и — най-важното! — да вижда...

Ставам център на вниманието. Високата дама тръгва към мен и веднага взема нещата под контрол.

— Добър вечер... Макар че... Какво му е доброто... Елате, ще ви заведа при мъртвия. Ей оттук...

Проблемът на дамата е видим, но аз имам работа, нямам време да я променям...

— Момент! Вашето име?

— Маринова... Петя Маринова — помощник директор съм...

Кимвам към коридора, водещ нейде вляво.

— Изчакайте там малко, ако обичате. Ще ви извикам, ще ви кажа какво ще правим... Благодаря! Здравчев, елате за малко...

Здравчев леко се подхилва. И нему, и на Киров нещата са ясни. Допада им как поставям всичко по местата — засега...

— Докладвайте...

— Има мъж, с нож в сърцето. Кирил Стефанов. Охранител. Тялото е долу, на първата площадка към мазето. Гледахме го — не може да се разбере сам ли го е забил, някой друг ли е. Но е отпред, дълбоко е стигнал... Доста трудно ще е някой така отблизо и толкова изненадващо да го е забил...

— Не ми се вярва в самоубийството — казва Киров — Ще дойде той на работа в 19 часа, за да се самоубие... Защо не го е направил у дома си? Или нейде другаде? Още повече — защо не се е скрил на някой строеж или във вход, а е слязъл на площадката?

Оглеждам фойето. Два срещуположни входа, остъклени, откъм улицата а може да се види през тях чак до двора. При другата врата има преградено малко място — нейде метър и половина на два — остъклено и отвътре. Отивам и поглеждам. Стаичка — условно казано — за охраната. Масичка, два стола. Вътре е останал и радиатор за отопление...

Якето на пазача виси на едната облегалка, на другия стол има чанта. Предполагам — с храна, може би термос с кафе или чай, евентуално да е сложил някой вестник или списание за четене...

Подобна професия не предполага четене на книги...

— Госпожо, — обръщам се към помощничката на директора — вие почакайте тук. Вас ще помоля да дойдете (това — към поемните лица, мъж и жена, възрастни, леко смутени, мълчащи досега)...

— Ама аз зная къде е... — опитва се да влезе в играта явно несвикналата да е зрител жена...

— Радвам се за знанията ви, но моля — изчакайте...

Поглеждам униформения до вратата към двора, той кима и вече съм спокоен...

Заобикалям висок куп от кашони. Повечето са хванати здраво с пластмасови ленти, има два или три поразтворени. Лакирани дъски... Разбирам, наскоро при нас докараха нови мебели — пак така бяха опаковани. Училище е — постоянно се нуждае от ремонт и подновяване на мебелировката. Но, както са струпани кашоните, зад тях остава доста голямо място. Може да се скрие човек. Е, не нормално висок мъж, но дете или дори жена — може...

Киров ни повежда към стълбището. Минаваме зад опънатата, едва—едва закачена на стената и перилата, лента. Още от горното стъпало виждам трупа — по лице, с метната встрани лява ръка, дясната затисната, краката изкривени в различни посоки...

Спираме до трупа. Гледам внимателно, колегите също плъзгат поглед по познатата им картина. Повече очи, повече концентрация и понякога зърваш важни неща. Макар че в подобни случаи всички детайли са важни...

Експертите нетърпеливо чакат зад гърба ми, но мълчат. Познаваме се, уважаваме се, разбираме се... Нека да добия някои впечатления, пък после ще ги дооформям с тяхното мнение...

— Ваш е — казвам и се подпирам на стената. Едно — да виждам добре какво правят, второ — да откроя пространство и за поемните лица...

Оперативните застават също зад мен. Мълчим...

Обръщат тялото...

Дясната ръка придържа забит в гърдите нож, но леко. После се отпуска, тежко се откъсва от дръжката и пада встрани. Раната е почти

безкръвна — ножът е пресякъл веднага всякакви жизнени функции...

— Не е умрял тук — казва Здравчев и сочи към капките кръв по долните стъпала...

— Ъхъ... — съгласява се Киров...

Поглеждам ножа, който единият експерт бавно измъква от раната. Ха стига! Имитация... По-скоро нож за рязане на хартия, за пликосе и други такива. Не мислех, че още има подобни. Ама на вид си е направо тенеке... И с това менте са убили човек? Здрав, прав 40—годишен мъж?

Фотоапаратът в ръцете на единия експерт леко прещраква. Отстъпвам, правя му място, за да смени ракурса. Също важни моменти — цялата картина трябва да е подробна и обстоятелствена...

Другият експерт тръгва надолу, спира пред желязната двойна врата вдясно. Отляво тръгва дълъг и мрачен коридор, покрит с прах. Няма следи, няма и белег дори някой да е минавал там...

— Тук е — сочи вратата той и повиква колегата си с фотоапарата — Ей нещо като изтрита капка на прага...

— Добре, нека да изчакаме доктора — повишавам глас, макар те да ме чуват чудесно в кънтящата тишина...

— А докторът каквото може да направи тук — направи — казва докторът зад мен и виква нагоре — Да идват санитарите...

20:30 — 20:45 ЧАСА

Санитарите изнасят трупа. Докторът тръгва с тях...

— Докторе... — казвам нежно и умолително...

— Знам, знам... Ако може — и вчера щях да съм ти дал протокола от аутопсията... Но се съгласи да изчакаш...

— Колко? — гласът ми е още по-нежен...

— И не ми се мазни, познаваме се... Поне четири часа...

— Чееееетири...

— Абе, човеко, имаме половин час до болницата, докато това, докато онова, самата аутопсия... То само бебе става за пет минути, смъртник изисква повече грижи...

Разговорът го водим не за първи път, оперативните се подсмиват на познатото шоу...

Поглеждам Киров.

— Намери ключ за тук. Ей госпожата горе — трябва да има...

А в това време ние със Здравчев оглеждаме долната площадка. Където се виждат ясно три разтеглени капчици кръв, очертаващи пътя на влачения труп...

— Май не е самоубийство — казва Здравчев почти убедено — няма да седне сам да се довлече до горе, я...

— И тая ламарина... — добавя Киров — Ламарина... Не е взел истински, стоманен нож, ами...

Съгласен съм и, както съм клекнал, нареждам:

— Иди горе и огледай вещите му. С поемните лица, разбира се...

А след две минути отгоре се чуват и неговият глас, който ме вика, и глъчка на много недоволни хора...

Възкачвам се по стълбите, гласовете се усилват:

— Аз утре съм на работа...

— Децата ме чакат...

— Ама мъжът ми е с колата навън...

Това са десетина човека. Има и млади, има дори побеляла жена. Ясно — учениците от вечерното. Бързат да се прибират, но...

Но и те са ненавреме и не на място...

— Моля за извинение — вдигам ръка и шумът постепенно стихва — Няма как — ще се наложи още да чакате...

Глъчката се усилва...

— И да протестирате, и да се сърдите — все тая... Законът го изисква. Сега ви моля да отидете във фойето на втория етаж. Там има дивани. Изчакайте малко, ще дойдат колегите и ще разговаряме с вас...

— Ама ние нищо не знаем — казва висока изрусена мома — От пет часа сме тук. Имахме четири часа досега, не сме излизали...

Поглеждам я:

— И оная групичка в седем часа пред входа не бяхте вие? Къде пушихте?

Момата се сеца:

— О, бях забравила, че излизахме да пушим...

— Така... Хайде сега — отидете и почакайте. Ние идваме...

А аз отивам в стаичката на охраната...

Където Здравчев е извадил на масичката очакваните сандвичи, пластмасова бутилка с кафе, няколко хартиени кърпички, местния вестник. До тях са сложени документите на убития, намерени в якето. И портфейла, от който той е извадил фотография...

— Е, вече може да уточним — разследваме убийство — казва ми той тихо, за да не чуят гражданите...

Поглеждам фотографията. Убитият е сниман на лов. Вдигнал е пушката, подпрял я е на лявото рамо, дясната ръка е леко свита, предполагам, че скритият ляв показалец е на спусъка...

Даааа...

Е, сега — отиде ми почивката...

Убийство...

Един поглед върху снимката уточнява квалификацията на престъплението. Мъртвият — тогава жив, здрав и даже полуусмихнат по него време, е действал като типичен левичар. А ножа държеше с дясната ръка...

— Левак... — казвам почти тихо, виждам намръщения Здравчев и уточнявам — Добре, де — левичар...

— Именно... Как ще забие ножа с дясна ръка?

Да е само това... Ами и другите въпроси се дострояват в редичката — защо се е убил тук, защо сега, защо така... Пушка е имал — защо не се е гръмнал? Да се наръгаш с нож хич не е приятно, предполагам. Но не е и лесно. Едно — психологическите задръжки, друго — съпротивата на материята. На ризата, на мускулите... И най-вече неудобството да свършиш всичко това с едно тенекиено острие...

Хрумването ми е мигновено, но ми допада. Няма как официално, затова... Викам единия полицаи, пращам го да донесе десетина бутилчици с минерална вода. Плащам от джоба си. А до заплатата остават... Карай! За това ще мисля после...

Оставям Здравчев да уточни документацията и отивам на втория етаж. Там, на трите дивана и двете големи табуретки, са насядали вечерниците. И госпожа Маринова... Нареждам на двама от униформените да ги разделят и настоятелно изисквам мълчание. Никакви разговори, никакви обсъждания... Само това ми липсваше — да почнат да обменят впечатления и да си създават дооформени от други мнения...

Фойето е хубаво място. Ако беше в някой хотел, а не в нормално българско училище. Обстановката нито подхожда за средата, нито на децата... Но пък струва немалко пари...

— Хубаво е тук... — казвам на станалата насреща ми госпожа — От общината ли е?

— Как пък не... — отговаря ми тя леко троснато — От една фондация. Дадоха пари, обзаведоха ни, да се радват децата...

— Абе, да им бяха направили една спортна площадка... — говоря, докато учтиво ѝ соча към директорския кабинет — щото тая...

Госпожата настръхва:

— Какво тая? Имаме баскетболно игрище, има врати за футбол и хандбал, има трап за скокове...

Действам като стопанин. Отварям вратата на секретарската стая, каня я вътре. Тя малко се засуетява. Типична психология на подчинен — не смее без разрешение на шефа си да влезе...

Отварям шкафа, в който е скрита мивка. Вземам няколко стъклени чаши, измивам ги внимателно и не спирам да говоря:

— Имате. Но всичко е залято с бетон. И колко ли ожулени колене и лакти превързва лекарката ви след часа...

На вратата се чука. Полицаят носи найлонова торбичка с минерална вода — в малки бутилки... Благодаря му и внасям подноса и торбичката в кабинета на директора...

Госпожата не иска да затваря темата:

— Вие виждали ли сте други училища? Няма нищо подобно, а ние... Колко пари сме хвърлили, колко труд...

— Добре, добре... Да видим сега — разкажете какво знаете за случая...

Помощник директорката е все още настръхнала, но сяда на един канцеларски стол. От тия — модерните. Метални форми, меки облегалка и седалка...

Аз се настанявам на директорското място...

— Ще ни извините пред шефа си, но това е най-удобното място за разследването. Няма да има поражения, не се безпокойте...

Маринова е наистина обезпокоена — колкото и странно да е. В училището ѝ има труп, не знае още има ли и убиец, но се тревожи за кабинета. И то най-вече за реакцията на началството...

— Е? — казвам аз и вадя блокнота...

20:45 — 21:00 ЧАСА

Разказът ѝ не е въодушевяващ...

Била тази вечер дежурна. Работата ѝ се състои в изпращане на дневната смяна между 18,40 и 19,20 часа... Както и в контрол над

лелките, които са започнали почистването на стаите и коридорите...

Отбелязвам си наум — персоналът! Жените са били или в коридорите, или в стаите с отворени врати. А в празното училище се чува, добре се чува... Пък се и вижда. Много често точно това, което някой иска да скрие...

Маринова излизала веднъж — изпушила цигара заедно с вечерните. Нищо чудно — това са възрастни хора, не са като малките, с тях има и какво да си поговори... Били трима учители — тя, някоя си Аня Атанасова, преподаваща по английски, плюс физика Петко Христов... След третия час, нейде в 19,20 било...

Втората цигара изпушила тук. Да, да — забранено е, но директорът е яростен пушач, пуши дори през деня...

Така е — аз не съм пушач и усещам сладникавия тежък аромат, облял стаята...

Сещам се за идеята си. Вадя едната бутилчица, сипвам вода в стъклена чаша, посочвам я:

— Заповядайте! Че ще има да говорим...

Тя елегантно я взема, пийва малко, продължава разказа си... Минала през кабинетите, проверила присъствието...

Нещо особено?

Нищо... Пак имало доста отсъстващи, пак... Абе, вечерно училище — предполага, че разбирам...

— По какъв път минахте?

Както обикновено — тръгнала по източното стълбище, после по третия етаж, където са стаите на вечерниците, слязла по западното стълбище...

— Нещо необичайно или интересно?

Нееее... Както при всяко дежурство — жените чистят, в коридорите празно, само като излязла от десети клас видяла закъснял Мирон от девети, заедно влезли в стаята им. Идвал от работа — нищо ново. Всяка вечер все някой пристигал след шест и половина, та дори за последния час. Нали разбирам — работодателите невинаги са съгласни да пускат хората за първия час — още в пет часа...

Абе, разбирам... И не ми е това работата. Но си отбелязвам да видя тоя Мирон. Може да е забелязал нещо...

После надникнала в кабинета, където била англичанката, срещнала физика, проверила работата на персонала...

Сецам се за друго...

— Забравих да ви попитам. Колегата ми тръгна да ви търси за ключа, оня — от мазата. Нали има една желязна врата...

— Да, да — сеца се тя — Той дойде и ме пита. Но аз такъв ключ нямам и го изпратих да се обади на домакинката. Рита живее далеч, но след работа обикновено е при дъщеря си, помага ѝ за момичетата. А тя е отсреща — и сочи към нашия блок...

Дано тая Рита да е наистина там... Иначе трябва да пращам Киров с колата да я търси... Обаче... Да има помещение и да няма ключ за него? Училището е голямо, над хиляда ученици знам, че са в него, помещенията със сигурност не стигат... А и там е удобно — може склад да е...

— Какво има зад тая врата? — питам внезапно...

Маринова трепва и се замисля. После се сеца:

— Имало е сладкарница едно време. После построиха онова заведение в двора и я закриха...

— И вие не го използвате?

— Пълно е. Стари маси, има дори чинове... Не ни дават да ги бракуваме, общината се разправя с тях, нейна собственост са. И си стоят така заключени. Още като дойдох тук преди пет години, все заключено си стоеше...

— Значи сте надничали... Кой ви отвори...

Маринова леко е смутена, не може да си спомни. Сетне светва с очи:

— Дърводелецът Кольо държеше ключа. Там имаше разни инструменти, защото работилничката му е малка...

Сега пък Кольо...

— И къде е той сега?

— О, той се пенсионира почти веднага след идването ми. Скара се с директора и... Нямаме вече работилница... Впрочем, стои си помещението, но няма дърводелец. Общите работници — те са двама, оправят туй—онуй, но не е като при него. Кольо не само ремонтираше — даже от разни стари материали правеше шкафчета, лавици...

Ясно — Кольо отдавна го няма, бившата сладкарница е затрупана с вехтории... Но защо мъртвият е извлечен от нея? Къде е бил? И кой държи ключа? Или ключовете са повече? Няма начин да е

само един — подобни учреждения имат винаги действащ и резервен ключ...

Вратата се отваря и на прага се появява импозантен, петдесетинагодишен мъж с гола глава. В костюм, с чанта в ръка. От ония, дето едно време се смятаха за много шик, а сега обират пепеляка по таваните. Но трябва да му се признае — чантата е новичка, подхожда му, придава бюрократична тежест...

Няма нужда Маринова да става — познавам кой е...

— Заповядайте, господин Григоров, заповядайте... Извинете, но се наложи да заема кабинета ви... Ще прощавате, обаче...

Не изглежда от прощаващите. Но и от смелчаците не е. Да види в кабинета си полицай — не всеки директор на нещо си би приел с радост...

21:00 — 21:30 ЧАСА

Григоров се оглежда. Мястото му е заето. А и аз не мърдам от него. Нека от началото да се разбере кой какъв е. И да стигне до съзнанието му, че е не само гост в собствения кабинет, а и разпитван при разследващия. Свидетел, заподозрян — но не е шеф...

Всъщност, заподозрян не е. Поне — не още... Да не се изсилвам. И да поговоря с него...

— Госпожо Маринова, благодаря за информацията. Ще поговорим с господин Григоров, а вие през това време вижте дали все пак няма да откриете ключа за сладкарницата...

Григоров се понадига:

— Сладкарницата?

— По всяка вероятност, пазачът е убит там. И някой — може би убиецът, е отключил, а после заключил. Само че ключът го няма. И госпожа Маринова се оказва, че няма понятие накъде да е...

— Маринова, не е ли в кутията? — пита Григоров, а аз вътрешно се подсмиввам на наивния опит да отклони темата...

— Вървете, госпожо, вървете... — посочвам като домакин вратата — Ние имаме беседа тук...

Маринова излиза — някак си се изплъзва по змийски през полуотворената врата. Гърбом към директора се навеждам, вземам чашата ѝ за горния и долния край, пак така гърбом към него, я

поставям първа върху шкафчето до вратата... После отварям друга бутилчица, наливам чашата и я соча дружелюбно на Григоров:

Заповядайте! Извинете, че ви черпя във вашия кабинет, но трябва да работим, да разговаряваме, а така на сухо...

Григоров се чуди какво да прави и вади цигара...

— Извинете, — казвам — но нали тук не се пуши? Пък и аз не съм пушач, дори ме заболява глава от дима...

Той връща цигарата в кутията и взема чашата. Поглеждам в блокнота, разчитам с труд собствените драскулки...

— Как ще характеризирате охранителя? — питам внезапно и го поглеждам...

Изненадан е. Но се съвзема бързо и започва да отговаря като отличник:

— Почти не го познавам. Ние имаме договор с фирмата, тя ни предоставя охранителите, контролира ги, грижи се да няма отсъстващи, в случай на нужда заменя болния...

Мълча, гледам внимателно, следя как лицето му бързо застива в позата „Началник дава ценни указания“...

— Стефанов беше на работа тук и миналата година. Доволен съм, в общи линии...

„В общи линии“... Остава си вратичка за допълнения — „но понякога“, „обаче...“, „сам разбирате...“ Опитен бюрократ, овладял изкуството на нищонеказването...

— Женен ли е, къде живее, някакви заболявания, нещо особености на характера?

Григоров дори не се замисля.

— Женен е май, веднъж го чакаше една жена — каза, че е съпругата му... За заболяванията грижата е на фирмата, тя се занимава с битовите подробности — включително профилактичните прегледи. А характерът му не познавам. Мен ме интересува как се отнася с децата, допуска ли външни хора безразборно, през междучасията излиза ли на двора, за да не позволи произшествия...

Като на тест — точно и само по въпроса. Труден за разговорка...

— Навън имаше много кутии и кашони. Предполагам, че някъде там е бил скрит убиецът. Какво съдържат?

Григоров се стяга... Опа! Това е интересно...

— Пристигна поръчка нови мебели. Маса и столове за малката секция. Ще сменим интериора на четири кабинета...

— Богати сте... В наше село училището има едни стари чиновове...

И той, както Маринова, гордо изправя глава...

— Защото не знаят как да работят. Ето — ние намерихме фондация, осигурихме средства, те ни закупиха мебелировката и сега ще я монтират. А следващата седмица тържествено ще открием модернизирани кабинети...

— А днес — как мина денят ви? Така — от обяд насам?

Григоров ме поглежда с недоумение...

— Тук бях... От осем сутринта съм тук. Много работа — все на парче. Дори проверявах бележниците на шести клас, направих протокол за проверката, извиках класните, поговорихме...

— А след пет часа?

— Към пет огладнях и Маринова прати някого да ми купи кифла... После си тръгнах. Не съм поглеждал часовника, но в коридора ме застигнаха излизащите ученици. Значи трябва да е било 18,20 часа, ние по звънеца се движим... Отидох до колата, поговорих със счетоводителката — искаше да обсъдим едно платажно, решихме да го оставим за утре, качих се, сетне по „Любен Каравелов“ — и право у дома... Та допреди малко, когато Маринова ми се обади да дойда...

И това е интересно...

— Не сте ли разговаряли с някого — по пътя, по телефона?

— Тая вечер беше много спокойна. И у нас нямаше никого, и телефонът мълча. Обикновено звънят през пет минути, но сега... Не, не съм разговарял...

Поклатих глава... Алиби? Без свидетели? Поне един да беше му се обадил... Но пък мотив няма, мотив... И е директор... Ако има нужда, ще намери десетки начини да отстрани охранителя — защо да го убива...

Засега реших да преместя Григоров в графа „Вероятни, но не чак дотам“. При Маринова... И, може би, вечерниците...

Оставям Григоров във фойето на втория етаж, връщам се в кабинета и внимателно увивам двете чаши в намерената хартия за

документи. После ги прибирам в неизвестно защо поставената върху перваза на прозореца кутия. Ще послужи, после ще се оправяме...

А сетне отивам до учителската стая, където Здравчев разговаря с учениците от вечерното...

Но зад гърба ми се чува глас. Киров. Върви пред едричка, изрусена жена на почтена възраст. Тя държи стара голяма халка, на която висят поне двайсетина ключа...

Аха...

Махвам му да изчака — сетне ще слезем долу, и влизам при Здравчев...

21:30 — 22:00 ЧАСА

В голямата учителска стая Здравчев разговаря със слаба, ниска девойка — нейде 19 — 20 годишна. Не бъка от акъл, както казваше баба ми, но това е отвън. А що за човек е... Все някой ще разбере... Или е разбрал...

Още в началото ми става ясно, че е разбрал и е отлетял...

— Ти ли си началникът? — почва ме тя от прага — Кога ще мога да се прибера? Какво ме интересува някакъв нещастник, дето го убили? Ми да е станал милионер и нямаше да е тъй... Казах на твоя човек — дойдох навреме, не пуша, не съм излизала от стаята...

Тъй, тъй, тъй... И близки станахме — на „ти“ сме вече... Явно първият ми поглед е много точен...

— Вие работите като... — питам учтиво, леко натъртвайки на „вие“. Но, ако си мисля, че това ще й направи впечатление...

Момичето става:

— В мебелната съм, лакировчица. И съм от седем заранта сред отровите, а сега минава девет...

— Да, виждам, че не сте нещастница като мъртвия — не се сдържам. Но това е все едно да целиш слон със сачми или на хамалин английски вицове да разправяш...

— Не съм! И хич не ме интересува...

Обръщам се към Здравчев:

— Ами закарай госпожицата в управлението, осигурете й самостоятелна килия, ще я разпитаме, когато свършим тук. Да й се сервира вечеря...

Оная бързо се сепва:

— Каква килия? Каква вечеря? Питайте тук... Не искам да ме водите никъде...

— Разбирате ли — обяснявам гладко и ясно, както неведнъж досега — Не желаете да разговаряме, трябва да действаме по закона. Следовател, разпит, съответно ще ви дадем документ къде сте била, ще ви извиним пред работодателя, ако утре сте задържана...

Момата усеща, че нещата не са по нейната представа и спихва като спукан балон:

— Няма нужда... Питайте, на ваше разположение съм... И... Ако може — не искам никакво управление...

— Кого видяхте по коридорите при пристигането си? — кова аз желязото... А то цвърчи:

— Аз пристигам първа. Таман, когато бие звънецът за излизане от час. И видях много деца. Имаше и учители, но не ги познавам...

— Как разбрахте, че са учители?

— То си личи... Често виждаме родители тук — нали са елитно училище, родителите са все важни, все недоволни от даскалите, та идват да ги убедят колко са умни децата им... А учителите си личат. Дрехите, лицата леко мъгляви, гледат и май не виждат... Имаше и една лелка на етаж. Дребна, по-малка и от мен. Седеше в ъгъла на един стол и се караше на едни момченца, че гонеха момичетата...

— После?

— В кабинета нямаше никого. Мина по едно време заместник— директорката. Тая, чернокосата. Надникна, каза „Добър вечер!“, попита при кого имаме и тръгна надолу...

— А сетне?

— Дойде учителката. Английски имахме. Бяхме само аз и тя, но почна да ми предава. После пристигнаха Къна, Радостин, Мишо, Ерман... Не помня кой още, но станахме осем човека. Аз двама даже не ги познавам — сега ги видях...

— Вие отсъствате ли?

— Нали ви казах — аз съм редовно на училище. Те за пръв път дойдоха...

Кимнах на Здравчев — интересно, кои бяха тия двама нови? И то в края на учебната година пристигащи... Той ме разбра и излезе...

— Вече мога ли да си ходя? Другите си тръгнаха...

— Да, май можете... А охраната видяхте ли на идване?

— Той е нощна смяна, те пристигат към седем. Другият беше, старият. А тоя го видях след втория час...

— Кога?

— След втория час... Значи — в шест и половина. Учениците тъкмо бяха излезли. И нашите бяха на пушене. Аз не излизах, нали ви казах... Но надникнах да видя къде са, защото господинът по философия попита за тях. И видях охраната да отива към онова стълбище — посочи наляво...

— Западното?

— Ами така е, май... Да, да — слънцето се виждаше все още натам...

— Някой друг имаше ли?

Тя се замисля...

— А, госпожата по английски беше почти до стълбището, после слезе надолу. Сигурно да пуши...

— Пазачът бързаше ли?

— Не, вървеше си нормално. Даже спря при 315 кабинет, приказва си нещо с лелката...

— Видяхте ли я?

— Не, не — той беше спрял до вратата, тя беше вътре. Ама с кого друг ще приказва по това време...

Отварям вратата и я изпращам. А Здравчев вече идва откъм фойето...

— Някакви братя Пашови били. Сега помощник—директорката отиде да донесе документите им. Не помни имената, но имала свидетелствата им за завършен клас...

Кимвам към Киров, който ме чака във фойето заедно с домакинката.

— Отиваме в мазето. Здравчев, виж какви са тия братя, вземи своята кола, нека дойде и служебната, та ги докарайте. Но — да не са заедно... макар че вече е късно да ги делим...

22:00 — 22:30 ЧАСА

Жената бърза пред нас — ситни, ситни, защото е по чехли. Нямала е време да се преобуе, Киров набързо я е взел от дома на дъщеря й. Важното е, че е взела връзката с ключовете — както

обяснява, стари, от едно време. И ни сочи големичкия секретен ключ, каквито вече не произвеждат...

— Ма как не са намерили другия? — чуди се тя — Всички ключове стоят в една голяма кутия в моята стая. Има и дубликати в секретарската. Там също трябва да има...

Не я прекъсвам, не ѝ обяснявам, че няма — вече сме проверили. Или по-скоро — казаха ни, че няма. Вездесъщата помощничка е търсила. Поне според нея...

Полицаят е застанал до вратата, но вижда добре стълбището надолу. Посочвам му и тримата слизаме. Домакинката тръсва халката, избира по някакви известни само ней знаци ключа и отваря. Протяжно скърцане, сипкав шум... Насочвам фенерчето. Наистина — пълно със стари училищни мебели. И само три—четири квадрата празно място отпред, свиващо се в тясно коридорче към тъмното...

— Нещо лампа има ли? — питам домакинката, а тя сочи до вратата. Завъртам стария ключ и нейде в купа дървении блесва крушка.

Сега мога да се ориентирам...

Не влизаме с Киров. Подпрели сме се на желязната рамка (експертите вече са взели отпечатъците) и оглеждаме. Капката кръв зърваме почти едновременно — върху дъска от стар чин. Той вади телефона. Налага се експертите да се върнат. Тук са се развили някои събития — по всяка вероятност и убийството...

Провиквам се към партера и един полицай затрополява по стълбите. Инструктирам го, оставям го на пост, а ние се връщаме горе...

— Благодаря ви — казвам на домакинката — И извинете за безпокойството. Може да се прибирате. Но, ако ви е удобно — останете тая нощ при дъщеря си. Не зная, има вероятност пак да ви извикаме...

— — Но аз нищо не съм видяла, в пет часа си тръгнах... — смутена е женичката...

— За всеки случай... — повтарям и махвам с ръка на полицая. Да я пусне...

Киров ме поглежда — вече можем да си говорим спокойно, сами сме...

— Беседвах малко с жените. Нищо не са видели, ни чули. Всяка си има етаж, чисти стаите поред. Вярно, оставят вратата отворена, но

отвътре не се вижда кой минава... Само леля Пена, която е на третия етаж, твърди, че Стефанов надникнал при нея, попитал как е, пожелал ѝ бързо да свърши... А преди него — точно преди него — по коридора минала учителката Атанасова. Оная, по английски. Леля Пена тъкмо бършела бюрото, та я зърнала. Бързала, както вика лелята: развяла полата... И след нея дошъл Стефанов. Както ти казах — поговорили. Той явно не бързал за никъде... Други не са минавали...

— Тъй, тъй, тъй... Забъркват се нещата... Ще има тая нощ да работим...

Киров вперва поглед в мен:

— Ти да не си решил за два часа да хванеш убиеца?

— Че колко му е? — смея се — Имаме класическо затворено помещение. В училището са били трийсетина души — някои разпитахме, други ще намерим, убиецът почти сигурно е сред тях. Не вярвам неизвестен да е имал зъб на Стефанов и да е дошъл специално тук, за да го убие...

Киров свива рамене...

— Виж сега — ставам сериозен — Здравчев ще докара двама братя. Разпитайте ги, разберете защо са си тръгнали така рано още в първия им учебен ден. Вечерниците ги пускам — но със заръката да са на адрес, защото може всеки момент да ни потриват. Не съм разговарял с учителите по английски и физика, смятам да го направя след малко...

— Къде отиваш? — поглежда той въпросително.

— Абе, върти ми се една идея... Ще взема колата и ще отида да поразпитам съседите на директора — не може никой да не го е видял, когато се прибира..

— Подозираш ли го нещо?

— Не... Нали ти казах — идея... Отчасти свързана с тая вечер. Той нека чака — докато дойда...

Киров тръгва по стълбището. Това западно стълбище... Нещо ми подсказва... Но не мога да го формулирам...

22:30 — 23:00 ЧАСА

— Ей там има празно място — соча на полица, но и той е забелязал свободната зоничка и паркира...

Слизам, оглеждам се. Обикновен жилищен блок, с обикновената редица автомобили отпред, та дори леха с цветя дели паркинга от плочките пред кооперацията. Вадя от джоба листчето, което ми даде Здравчев и чета — „вход Б, апартамент 15“... Поглеждам — осем етажа, по три апартамента на етаж... Дано работи асансьорът...

Работи...

Позвънявам и отвътре се чува женски глас:

— Кой е? Григори, ти ли си?

— Извинете, — казвам, внимавайки да не повишавам глас неволно и да не привличам вниманието на съседите — Вас търся...

— Но кой е? — гласът става тревожен...

— Полиция. Погледнете... — и показвам картата пред шпионката...

Вратата леко се отваря, виждам къса коса, широко лице и шарещи очи. После те се фокусират върху картата ми, оглеждат ме и мен. Вратата не се разтваря гостоприемно, но гласът е вече по-спокоен:

— Защо така, по това време?

— Може ли да поговорим?

Жената изглежда се сеца, че е по-добре да сме вътре, отколкото на обозрението на любопитните комшии. Още повече, че вратата на левия апартамент директно зейва и ведра баба с твърде буден вид застава на прага...

Влизам, вратата щраква зад мен и разваля удоволствието на местната активистка от кварталния клюкарски пункт. Обаче, съм сигурен, че вече си подготвя художествена драматизация на видяното и чутото, плюс едно бурно фентъзи от невидяното...

Жената ме кани в хола. Доста големичък, с чудесни мебели. Ако има място и пари — такива щях да си купя.

— Ръчна изработка, а? — соча към тях

Жената е доволна. Харесали са мебелите — тоест, вкуса й. Типично женско — важното е да я харесат...

— Да, по поръчка ги направиха...

Продължавам по косъма:

— И аз бих си взел, но просто не зная къде да намеря истински майстори, като тия вашите... Все едни ментета...

Жената направо се разтапя:

— „Наш дъб“ се казва фирмата. Частна е, разбира се, работи все за важни хора. И кметицата при тях си поръча, и Перлов, и Климентови...

Тия ги знам. Климентови са главни счетоводители на две фирми, дето може да се каже... Абе, негласни господари на региона. А Перлов...

— Кой Перлов? Оня, от фондацията?

— Да, да... Казва, че и в САЩ няма такива майстори...

В главата ми вече свети червена лампичка... Ето какво съм се бил сетил преди малко...

— Но, кажете — защо е тая визита?

Почвам вдъхновено да разтягам локуми. Разказвам, че мъжът й няма скоро да се прибере, че всички учители в „Славейков“ дават свидетелски показания (наблягам на „свидетелски“), че сме тръгнали по домовете лично да известяваме — да не се безпокоят близките...

— Едно кафе? — пита тя успокоена...

Как ми се пие... Домашно... Но — времето, времето...

И отказвам учтиво, напомняйки й да не търси мъжа си по телефона, да изчака — скоро ще приключим...

Навън е все още горещо, въпреки настъпването на мрака. Колата ни е на мястото, отзад нея е паркирал някакъв и нещо се обяснява с полицая...

— Добър вечер — казвам — Проблеми?

Оня усеща в мен началник и почва агресивно:

— Как може да се паркира тук? И номерът съм изписал, че е мой паркинг, и...

— Милчев, — казвам на полицая — вземи му данните. Тъкмо кметицата искаше да глобяваме за повреда на общинско имущество и те ти го нарушител. Значи, признавате, че съзнателно сте изцапал с боя паркинга?

Оня се присвива. Агресията му е излетяла отнейде, оставяйки подвило опашката пале...

— Аме, не... Искях да кажа...

— Милчев, записа ли ги...

Милчев мълчаливо му връща личната карта, прибира тефтера. Оня вече се е разстлал до асфалта, но не мисля за него...

— Ще видя натам какво ще е... — казвам обещаващо, сядайки в колата. Она придържа вратата, почти на колене... — Ако не се обадя до вдругиден — значи си опростен...

И потегляме, оставяйки го да се моли за моята склероза...

23:00 — 23:30 ЧАСА

— Спри — казвам на Милчев, когато излизаме от комплекса. Той паркира в една отбивка и аз слизам. Вадя телефона и натискам номер 3... Леко позаспал глас се обажда, готов да мине в кресчендо...

— Шефе, откриха се едни линии тук... Успоредни ли са, пресичат ли основната точка — не знам, но...

— Стига си оригиналничел — изръмжава гласът насреща — Не ми звъниш за това. Какво искаш?

— Картбланш за разговор с Перлов...

— Перлов? — отгук усещам объркването му — Ти... Нали знаеш кой е?

— Знам. Но не става дума за него директно. Пък и мисля да го заобиколя — имам по-важна работа...

— Обаче — питаш...

— Можеше и да не питам... — опитвам се да се изрепча...

— Опитай, опитай... Значи — разговаряй, но внимателно. И само по делото... Най-добре е и аз да присъствам. Утре в колко ще го извикаш?

Хем знае, че става дума за сега, за тая посреднощ, хем се опитва някак си да отложи неприятния момент...

— Утре може да съм готов...

— Да, бе... Абе, ти да не искаш сега да го викаш?

— Не, не... Ще отида у тях... Защо да разкарвам човека...

— Луд си! Ама абсолютно си луд... Колко е часът? — изревава внезапно. Кое то не му носи точки — през целия разговор държа телефона на няколко сантиметра от ухото, защото му знам спатиите...

— Няма полунощ. Хората още се прибират от заведенията и...

Бързам да дръпна телефона...

— ...И само разговор! Дори не ща свидетелски показания! Разговор!... — а после въздъхва — Добре, де — той ще ми звъгне след пет минути. Аз какво да кажа?

— Ти винаги имаш какво да кажеш, шефе... — измърморвам, но предварително убедил се, че съм натиснал червеното копче...

Идва ред на зеленото. Номерът на Перлов е в паметката на телефона, намирам го бързо. Бивш работник в службите, после честен частник, станал политик, а от няколко години президент на фондацията за региона...

Явно не го събуждам. А може и винаги да е така стегнат. Обяснявам му ситуацията — каквото трябва да знае. Основното — има ли как да хвърля едно око на документацията по работата с училище „П.П.Славейков“...

Друго да не е — но Перлов отдавна се е научил на честни далавери. И винаги се подsigурява с документи и свидетели. Дори видимо е готов всекиму да ги показва със самочувствието, че това е тефтерчето на Левски...

— Разбира се, разбира се — казва той — По една случайност, аз съм в големия офис. Колко време ви трябва, за да дойдете?

— Някъде около три минути...

— О, след три минути всички документи ще ви чакат в приемната...

Сигурен съм, че веднага е звъннал на шефа, подразбрал е — този път него не търсят, само страничен фактор е. И затова в приемната наистина ме чакат три папки и включен компютър с вложена флашка. Сядам пред екрана... Очите ми могат спокойно да дадат петдесетина метра преднина на Болт, мозъкът ми прещраква, в главата се появяват комбинации, вариации, пермутации...

Часовникът е стигнал само до единадесет и половина, когато ставам, вземам с благодарност флашката (като предварително човекът на Перлов, под внимателния поглед на боса си, е изтрил някои ненужни ми и недобри за разнасяне данни)...

Учтиво сбогуване...

23:30 — 24:00 ЧАСА

Звънвам на шефа. Докладвам, развивам му хрумналата ми версия. Той не е възхитен...

— Ти представяш ли си какво искаш? Не може да почакаш до утре заран, а сега да вдигам хората...

— Обаче, ако има връзка...

— Знам, знам... И при мен се появи едно на ум... Добре, отивай в училището, Пашев ще е след малко при теб...

Представям си Пашев как ще се зарадва. Те, от икономическата, са свикнали на разпределено работно време. Понякога имат засади и проследявания, но толкова рядко... Свикнали са хората да им ходят на крака в кабинетите, да имат време, че да четат документи и ги проучват спокойно...

Сега ще се наложи да се вдига посреднощ...

В училището е тихо. Вечерниците са освободени, Здравчев не е довел още братята, директорът и заместничката му чакат на втория етаж, старателно заобикаляйки шефския кабинет... А на съседния им диван седят трима — мъж с типична даскалска външност, нестара жена с огромна бяла пола, съществото от същия пол, в блуза с висока яка и дънки, модернизирани вид на някогашните селски даскалицы...

— Здравейте, господин Григоров... — поздравявам учтиво —
Долу видях едни кутии...

— Нали ви обясних...

— Точно така, но възникват някои въпроси. По всяка вероятност убиецът се е скрил зад тях. Много удобно скривалище. Кога е намислил да го използва, защо точно него... Та затуй — моля, дайте документацията на договора ви с фондацията, фактури, платежни... Каквото там...

И прекъсвам опита му да се обади и дискутира доста нелепото ми обяснение:

— Ето колегата — и соча към появилия се Пашев — Той ще приеме всичко от вас, ще провери каквото е нужно и отново ще ги върне...

Пашев е спрял широка прозявка, стегнал се е, започва да разбира, че тук става нещо не съвсем обикновено...

Директорът се опитва да протестира:

— Не разбирам... Пък и документацията е в стаята на счетоводителката. А в електронен вид всичко се пази в нейния компютър, който няма връзка с интернет...

Кимам радостно:

— Точно така трябва... Много добре... Та — извикайте счетоводителката и да започваме... Пашев, ела за малко...

Влизаме в директорския кабинет и бързичко го инструктирам какво да търси. Отварям флашката, показвам му много интересни документи...

— И това — заради убийството? — пита недоверчиво той — Можеше да изчакаш...

— Можеше... Но народът е казал: кови желязото, докато е горещо...

Пашев мърмори, но вече е надушил нещо интересно. Затова излиза да чака счетоводителката, а след кратко почукване се появява госпожа Маринова:

— Извинете, почти полунощ е. А тук чакат учителите...

— Няма защо да чакат — казвам аз — Защо ги задържате?

Лицето ѝ просветва:

— А ние с директора...

Прекъзвам я:

— Да, да — вие с директора не стойте тук, изчакайте счетоводителката, обяснете ѝ да изпълнява всичко, което пожелае колегата. После идете във вашия кабинет и почакайте там... А учителите да влязат един по един, защо да стоят така? Кой са?

— Атанасова, Христов, Милиева... Атанасова е по английски, Христов по физика, Милиева е математичка...

Сядам зад бюрото:

— Ами поканете госпожа или госпожица, каквото е там, Атанасова...

Държа се нарочно твърдо, на моменти дори по острието на възпитанието... Но е нужно — тази госпожа, както и началникът ѝ, са свикнали да колят и бесят в училището. Трябва да слязат на земята. И да влязат в ролята на свидетели... Ако не и заподозрени...

Макар срещу тях да нямам нищо...

Освен едни леки съмнения...

Най-важното — не мога да открия мотива за престъплението. Разбера ли ЗАЩО... Натам се очертава магистралата на разкриването... И още по-потребно е да схвана нуждата да се употреби ножа—менте... Кой... Или — коя?

Звънва телефонът. Пашев...

— Абе, не знам дали е важно — полушепне той — Ама някой се обади на директора. И му каза нещо — изглежда неприятно, защото

тоя изрита радиатора...

Така...

Перлов или жената на директора...

Ако е Перлов — има защо да подритва. Оня добре разбра какви документи изтеглих и защо ми трябват...

Ако е жена му... Още по-зле... Хем зад гърба му проверявам алибито, хем не му казвам...

Нищо... Руснаците казват: предупреден значи въоръжен...

Е, сега ми остава да изчакам — ще прибърза ли да дойде с протест... Или ще изчака?

Облягам се назад, тъй като на вратата се почуква и почти веднага, без да изчака разрешение, влиза Атанасова...

00:00 — 00:30 ЧАСА

Немлада вече, но със запазен търговски вид, както вика един приятел. Ниска, трътлеста, с развяна широка пола. Върви енергично, чувства се тук като у дома си. Кима ми и сяда в един от столовете край масичката. Аз не мърдам от директорския стол, наблюдавам я...

След малко се сеца защо е тук и казва:

— Трябвало да дам показания...

— Не, няма да давате показания, а ще разговаряме. Показания ще дадете утре, с протокол и всички формалности. Но, разбира се, казаното сега и тук се записва и за него носите наказателна отговорност...

Жената се засмива:

— Чак пък наказателна... — Но очите ѝ играят и не се спират в нито една точка...

Казвам ѝ бавно:

— Такива са правилата, госпожо. И не аз ги променям, още по-малко вие...

Тя замълчава. А е успяла вече да предизвика определено отношение...

Ставам, отивам до масичката, отварям бутилка с вода, наливам ѝ и учтиво я каня с ръка. После се връщам на темата:

— Откога познавате господин Григоров?

— Откакто ме назначи тук — вече шест години...

— И в какви отношения сте?

Жената забавя отговора. Който е толкова лесен...

— Ами той е директор...

— Разбирам — и наистина съм започнал да разбирам. Пък може и да се лъжа...

— Често ли идвате в този кабинет?

Смуцението вече е видимо. Въпросите са едни...

— Аз съм секретар на съвета, освен това съм председател на обединението по чужди езици. И когато ме извика...

— Разбирам...

Аз не разбирам, но усещам. А тя хептен не е наясно накъде водя разговора...

— Излизахте ли да пушите след третия час?

Жената въздъхва облекчена. Което привлича вниманието ми...

— Да... Бяхме на задния вход, откъм улицата. И Маринова беше, и Христов. И ученици имаше...

— Колко пъти седмично ви вика директорът като секретарка на съвета?

Смяната на темата я обърква...

— Ами... След всеки съвет... И после при подписване на протокола...

— Колко ученици пушиха с вас?

Леко е объркана:

— Кога?

— А вие и след това ли излизахте?

— Не, не... След третия час пуших, после не съм излизала. Нямахте и защо — нали след четвъртия си тръгвам...

— А като председател на обединението — кога ви вика директорът?

Тук нервите ѝ не издържат:

— Ама защо ме питате ту едно, ту друго...

— Трябват ни някои сведения. Но, ако смятате, че не е правилно... Ще ви освободя, а утре при следователя ще минем по всички въпроси...

Тя за миг се замисля. Не ѝ харесва и на нея пак да я разпитват, при това да създава лошо впечатление...

— Извинете, но съм объркана. Убит човек, разпитвате всички, разпитвате и мен, директорът го няма в кабинета...

— Така е — съгласявам се — Объркващо е. Особено това, че директорът не е в кабинета си...

Жената усеща иронията, но премълчава...

— Колко часа имахте днес? — продължавам разговора...

— Четири... Всъщност, в средата на четвъртия чухме шум, аз излязох и Христов ми каза за убийството... Не, май не беше в средата, а в края... Да, да — в края...

— Вие излизахте ли преди това от класната стая?

— Да, разбира се... Нали минавам от клас в клас, излизам от едната, влизам в другата. Имах време само за една цигара, както ви казах...

Поглеждам я. Широко лице, в очите ѝ хаос, и много, много напрежение...

— Някакви нови ученици е имало...

— Да, двама братя. Видях ги първия час, после не зная какво са правили...

— След втория час накъде ходихте?

Леко объркване и категоричен отговор:

— Никъде... Не съм излизала. Минах от десети в девети клас, оставих си чантата и застанах в коридора...

— Не сте пушила? — гласът ми изразява учудване и съчувствие...

— Не, не излизах. Искам да намаля цигарите, затова издържах до след третия час...

Интересно, мадам, интересно... А ученичката и леля Пена какво са видели?

В този момент звъни телефонът. Поглеждам дисплея... Перлов?

— Госпожо, благодаря! Казахте ми полезни неща. Мисля, че пак ще разговаряме тази вечер...

Тя едва не подскача:

— Тази вечер? Че то е нощ...

— Моля да ме извините, но... Разбирате — убийство! Убийство, госпожо! Извънредно произшествие. И за нас, и за вашето училище... Колкото по-рано свършим — толкова по-добре и за вас. Няма да ви обсъждат в целия град, че и в държавата. Затова — да разкрием убиеца...

През това време съм отхвърлил номера на Перлов и набирам тоя на шефа. Той започва — без дори да се представя:

— Ще ти се обади... Знаеш кой... Имат свидетел. За работата, дето я върши сега Пашев. Разпитваш, действаш — и знаеш как... Не минавай границите... Чуваш ли???

Абе, за чуване — чувам, но... не ми харесва. Обаче кажете — аз ли ще променя света? По-добре да го поразчистя малко... А другата част... И на нея ще й дойде редът...

— Разбрах — казвам и кимам на госпожа Атанасова за довиждане. Временно...

И веднага викам Киров:

— Виж, моля те, та си поприказвай с тая Милиева по математика и с физика Христов. За днешния ден, кой къде е ходил, какво са видели, какво са чули... И за отношенията в училището — знаеш, дори от битови подробности не бягай... Разбираш ли?

Недоволството му направо топи пластмасата на телефона. Киров много мрази клюкарски истории, пък да му разказва някой кой коя кога къде какво правил... Но измърморва, че ще отиде при тях...

— Обаче, прати един полицай да вземе минерална вода — казвам му и му обяснявам защо — Внимателно, много внимателно...

Това го развеселява и затваря, смеейки се...

След което набирам Перлов...

00:30 — 1:00 ЧАСА

— Извинете, господин Перлов, наложи се да ви отхвърля. Бях сред неподходяща компания...

— Разбирам — казва той — И оценявам дискретността ви...

Дискретността ми... Пък може аз да не искам да ме свързват с него... Но, кой знае защо, тия нови бизнесмени, необрали още мутренското по и в себе си, се смятат за нормални хора и осъществена мечта на народа да има такъв елит...

Обаче — дискретен съм, затова не казвам какво мисля...

Всъщност, ако искам да бъда честен... Може би няма да остане никой от градски, областни, държавни и всякакви самозвани босове, ненапсуван и... И нещо повече... Но засега имам друга работа. А Перлов ми е необходим...

— Тази вечер случайно разговарях с един наш експедитор и той ми разказа доста интересни неща, свързани с това училище. Възможно е да ви послужи около днешното произшествие. Помогнахме ви с документи, ще ви помогнем и със свидетели... И се извинявам, че се подведохме по господина. Сами разбирате, че...

— Естествено — казвам аз, не оставяйки го да завърши... — Вие сте само жертви на мошеническа игра. Важното е това да се пресече... И смятам дори, че не е нужно да се изнася публично... Обаче — сам разбирате... Не зависи от мен...

Перлов е наясно:

— Да, да — нямайте грижа, аз вече разговарях с когото трябва... Вие само... — и замълчава...

— Разбирам... Лека вечер...

— Лека вечер — пожелава ми и той...

Макар че вечерта нито за него, нито за мен ще е лека. Него няма какво да го мисля — ще проведе още някой и друг разговор, ще доогледат документацията си, ще инструктира адвокатите... И — целият в бяло, фондацията девствено чиста...

На вратата се чука. Здравчев...

— Хайде, бе човеко... Къде се забави...

Задъхан сяда на първия попаднал му стол.

— Навън чака някакъв експедитор...

Надниквам. В стаята на секретарката стои прав — няма никакъв стол — висок, якичък мъж на около 40 години.

— Вие сте? — питам, макар да ми е ясно...

— Ботков, Милен Ботков. Господин Перлов...

— Само за малко, господин Ботков. Ей сега ще ви поканя... — и се обръщам към надничашия от вратата полицай — Милчев, никой, ама никой да не влиза в секретарската. Освен Киров и Пашев, де... Но никой от училището!

— Слушам — изпъва се Милчев, разбрал стойността на задачата. Затваря отвън. Сигурен съм, че няма да мръдне, та ако ще Змей Горянин да го нападне...

Връщам се при Здравчев:

— Казвай сега...

Работата с откриването на братята била лесна. Намерили ги, представили се... Само дето братята не били съгласни да ги викат в

полицията. И се опитали да се поразвлекат с малко нощно сбиване. Та се наложило да приложат сила (критично поглеждам Здравчев — два метра висок, сто и десет кила живо тегло, което два пъти седмично носи на тренировки по разни бойни изкуства), да им сложат белезници и да ги закарат в управлението — дали им възможност набързо да забравят касата бира, останала недопита в къщата им...

После братята станали много музикални — изпели набързо защо са се записали в училището. Просто разбрали, че в компютърната зала има доста техника, все още годна за пробутване на небогати нуждаещи се. И решили да изтърпят седмица на школо, да разучат кое къде е и...

Оставил ги в управлението и дошъл без тях...

— Правилно — казвам — Те ти още една история. А днес вече имаме две...

— Какво още? — поглежда ме Здравчев...

— Ами стой малко, слушай — ще разбереш...

И каня Ботков в кабинета...

А Ботков е словоохотлив. И има какво да разказва — наблюдателен е, има определен опит. Бил охранител пет години. Заедно със Стефанов са работили, по едно време били патрулна двойка по СОТ—а. Но заплатата не била висока, а човекът има две деца, при това студенти, та...

— И постъпих във фондацията като експедитор. Не е тежка работата, но е отговорна. От нас нищо не зависи. Шефът ни дава поръчките, инструктира ни и разнасяме из областта даренията... За тук съм карал вече два пъти. Първия път бяха части за някаква водна украса. Пакетирани, но с много знаци — да не се тръска, да не се изпуска, да е само с капака нагоре...

Сещам се. Кичозна стъклена или нещо като пластмасова плоскост, зад която се стича вода. Лек воден шум... Абе, като в тоалетната на гарата. И предизвикваща същата потребност от разтоварване на мехура... Шарено, грозно, глупаво — тоест, много модерно...

— А втория път?

— Ами то бяха три курса. Първият беше до дома на директора. Карахме някакви мебели, разглобени. С нас имаше трима дърводелци, оставихме ги там, за да сглобят всичко. После са се прибирали пеша... За тия мебели документите бяха отделно. Сетне направихме два курса

до тук — камиончето ни не е голямо, някъде към тон ще побере... Със зор. Градски тип е, из областта пътуваме с другия камион, големия...

— Тук какво докарахте?

Ботков изненадано ме поглежда:

— Ами тия пакети... Дето са долу... Маси, шкафове... Утре трябваше да докараме столове, но големият шеф тая вечер каза, че няма да има курс...

Дори за малко съжалих Григоров. Вече са го отписали...

Поглеждам Здравчев. Той пита:

— А документите за транспортираната стока къде са?

— Всичко е по реда си — бойко рапортува експедиторът — Които трябва, оставихме на помощник директорката, оная, червенокосата. Които трябва, тя подписа и предадохме във фондацията. Не ни е за пръв път, знаем реда...

Здравчев се е сетил нещо:

— А да сте се виждали скоро със Стефанов?

Ботков го поглежда, после се сеца:

— А, с колегата си приказвахме надълго оня ден, когато докарахме стоката. Момчетата разтоварваха, ние бяхме седнали на стъпалата и той ми се похвали, че намислил една история — да изкара малко пари, да се полаби тая примка на врата му. Щото — не знам дали ви е известно, ама човекът изплаща един заем, а има и борчове по родата. Нали студентите, такси, издръжка... Та намерил как да се пооправи... Аз тогава нищо не му казах. Знаех си, че е малко... Абе, малко пипа... Като бяхме охрана на един завод, едва го спрях да не натовари в колата си три акумулатора. Щото аз не барам чуждо — излагация и опасност...

— И какво беше намислил?

— Не зная... Само каза, че за курви винаги се плаща. Но трябва и курвите да си плащат...

Споглеждаме се със Здравчев. Да си плащат...

— Благодаря — надигам се от стола — Много благодаря... Казаха ли ви, че утре ще трябва да минете през управлението и да запишем всичко в протокола?

Ботков знае и това хич не го хвърляше във възторг. Но послушно кима. Като е тръгнало... И като не го заплашва нищо...

— Милчев! — викам...

Вратата към секретарската се отваря и Милчев застава на прага.

— Господин Ботков, ще се наложи да изчакате малко. Полицаят ще ви заведе в учителската стая, а до половин час ще ви пуснем. Просто искам някои хора да не разберат, че сте тук...

— Нещо опасно ли е? — леко се пули експедиторът...

— Никаква опасност. Искам да ги изненадам, та затова да не знаят кой е при мен...

Милчев и Ботков излизат и веднага влизат в учителската стая. А аз казвам на Здравчев:

— Време е за малко съвещание. Кой какво знае и какво мисли по въпроса...

01:00 — 01:30 ЧАСА

Здравчев грабва телефона си и звъни на Киров и Пашев. Аз тревожа медиците и експертите. Хич, ама хич не са радостни от позвъняването ми. Вярно, че казаха — четири часа, ама...

А информацията им са изключително важни. И много, много полезни. Дори моят скептицизъм е преборен и постоянните ми:

— Ама сигурен ли си? — звучат просто реторично и от другата страна ги приемат повече като похвала, отколкото като недоверие...

Заедно нахлуват Пашев и Киров. Въпреки късния час, очите им светят. И те са научили нещо, и те са готови да сложат донесените частици в големия пъзел...

Киров слага до моята кутия друга — не толкова новичка на вид. Ясно е — в нея са чашите на Милиева и Христов...

Соча към столовете и продължавам разговора. Докторът е раздразнен нещо:

— Човеко, казах ти — след 4 часа най-малко! Най-малко...

— Докторе, в училище имах едва тройка по математика, не мога да разпознавам часовника...

— Ти ли... — мърмори той — Ти ли... Хитър си, ама при мен не предеш. Слушай сега...

И започва да ми обяснява. От моя страна са само хъмкания и възклицания...

Благодаря му, обещавам да черпя и веднага се обръщам към оперативните:

— Започваме. Но най-напред, Киров, изпрати по една кола тия кутии в лабораторията. Експертите обещаха веднага да се заемат с чашите. Казаха, че бързичко ще сравнят отпечатъците около местропрестъплението с тия тук...

Здравчев гледа към излизащия Киров:

— И им взе отпечатъци?

Подсмихвам се:

— Не, те ми ги дадоха. Няма да станат за съда, но на нас ще послужат — да си изясним някои неща. А после, когато разберем кой кой е... Ще вземем отпечатъци по надлежния ред. И ще ги прибавим към другите доказателства...

— А имаме ли? Защото само приказките на Ботков и някои създания...

— Разбира се, че без доказателства няма да стане. Не сме от компанията на Шерлок Холмс, нашите престъпници не са толкова горди, че като ги хванат, да си признават всичко...

Изправям се пред бюрото и изчаквам влизащия Киров. Той махва с ръка — чашите са заминали...

— Да караме поред. Директорът е вече разследван по линия на икономическата. Пашев, кажи накратко какво намери...

Пашев е във възторжено състояние:

— Далавери... Неголеми, с немного пари, но постоянни... Остави настрана консумативи, ами и какви истории има около дарения — и не само от фондацията. Документите външно са наред, но равнеш ли... Не мирише — смърди... Прекалено самоуверени са били...

— Били? — питам аз...

— Без помощничката не е минало. Няма и как да мине. А следите ѝ са навсякъде — документирани. Лапала е — въпрос няма. И много лесно се доказва... Пък за Григоров — хептен... Просто... Договори, фактури, квитанции — натаманени са, но като за вътрешна проверка. Играли са с някого от тия, дето ги проверява от общината. Иначе — при сериозен поглед... И, като прибавиш оная флашка... А най-явна е измамата с взетите часове. Дребна, обаче... Представи си — редовно се включвал в преподавателския състав и уж вземал часове. Което му дава доста облаги — и при отпуските, и при пенсиониране. Плащал часовете на учителката, която вместо него преподавала, но в

дневниците е нейният подпис, в главната им книга също. А навсякъде в списъците — Григоров като преподавател...

Вдигам ръка, защото Пашев е и шахматист. А пък те почнат ли да ти обясняват някоя партия — отиде денят...

— Здравчев пък е пресякъл друго престъпление. Ония, братята, се канели да обират компютърния кабинет тук. Попаднали точно когато не трябва, където не бива... Утре, Здравчев, ще ги разпиташ и — по бързата процедура. Ще питам шефа, но мисля, че няма да е против — нямаме време за тия. А чертичката в отчета и така е готова...

Здравчев кима съгласно. И нему не се занимава с тия кокошкари...

— Остава най-важното — убийството...

Тримата направо се надигат от местата си. Киров дори отива и сяда на перваза — малко чист въздух и успокояващата гледка навън му идват добре. Здравчев е обхванал стола с крака, обърнал го е с облегалката към мен. Пашев ту сяда, ту става...

— Първото, което привлече вниманието ми, беше ножът. Тенеке. Абсолютно менте. Кой ще тръгне да убива с подобен нож, когато у нас под път и над път се продават какви ли не ножове. И ками, и кинжали, и ловджийски, и бойни... Но убиецът е взел ментето... Което означава две неща — или няма друг, или...

— Или е жена — казва Киров...

Другите даже не се замислят. Веднага кимат съгласно. Не сме за първа година, имаме представа за психологията. И аз им цитирам думите на експертите. Които са убедени, че това е жена...

— Ударът е нанесен отдолу нагоре. Ако беше с нормален нож — щях да помисля, че е професионален убиец — те така забиват ножа. Никога отгоре надолу, винаги отдолу... Но с тоя нож... Който, впрочем, е извършил чудо — черно, но изключително. Забил се е между две ребра, проникнал е в гръдния кош и е поразил сърцето малко отпред и отдолу...

Здравчев вдига ръка като в училище:

— Събираме ножа, удара, височината и посоката и излиза...

Киров довършва:

— Ниска жена...

Но Пашев е скептик:

— Това — по нашите разсъждения. А доказателства?

И тук излизам на трибуната. Горд — макар че им съобщавам за чужди постижения...

— Няма начин престъпникът да не остави следа. Трябва да си сляп, за да не я видиш. Е, нашите експерти са намерили не една — две следи...

В стаята е тихо...

— Старите чиновници в бившата сладкарница. Обърнати как ли не, нацепили се от времето, със стърчащи цепленки...

— Какво, какво? — пита Пашев, той е градско чадо...

— Абе, в наше цело така викаме на стърчащите отчупени тресчици. Отцепили се — цепленки... Та на едната са намерили малко, много малко парченце плат. Нејде сантиметър на сантиметър. При това с обратен шев — значи е от подгъв. Бял плат за рокля или пола...

Киров подскача:

— Атанасова... Преди час излезе от тоалетната на втория етаж, стори ми се, че полата ѝ е мокра. И си викам: „Ми с тая дълга пола, де си тръгнала из тоалетни...“

— Тоалетните тук са чисти и сухи — казвам — Но после експертите ще сравнят двата плата...

— И какво? — надига се Здравчев — Убийщата е Атанасова? Мотиви?

Киров се размива.

— Мотиви — стари като света — казва той — Смятам, че е имала връзка с Григоров. Беседвах с двамата учители. Физикът е типичен даскал — това не видял, онова не знае, заобикаля всички преки въпроси, може и да знае доста работи... Но няма да каже... Страхлив, от всичко се бои, пази си мястото...

— Мястото ли? — пита Здравчев...

— Именно... Като разговарях с него, останах с усещането, че има какво да разправя за директора, но... Виж, оная математичка... Тя — математичката, Милиева, тя говори малко особено. Някак си отнесено, като че ли сама разговаря със себе си. Обаче, вижда... Не може да говори, но вижда. И повтори поне два пъти: „Ама питайте оная, дете всеки свободен час виси в дирекцията...“ И завърта очи малко шантаво — но ги вперва към съседния кабинет, оная, по английски...

— Тоест — смяташ, че е намеквала за връзка Григоров — Атанасова?

— Какво смятам? Тя направо си го натрапваше... Но — нито дума директно. Нито веднъж не спомена име. Просто оставя впечатление и тича да се скрие зад празнословие...

— Така... Така да е... Но това не е доказателство! Сам разбираш — думите на една... немного адекватна женица не са довод, камо ли доказателство. И в писмен вид да ги даде — пак не съм убеден, че ще хванат декиш пред съда...

— Но тя е видяла... И Стефанов също... И той е видял... Затова е смятал, че ще измъкне пари... Селяндурски рекет, но е имал някакви доказателства...

— Именно! — прекъсвам го — Курвите, казал на Ботков, винаги си плащат... Но явно тая не е искала да плаща. И се е бояла да не се разчуе. Затова решила да му затвори устата...

— Ох, всичко ни е ясно... Но — като мираж. Виждам го, обаче не мога да го пипна...

Пашев се замисля...

— А сигурен ли си, че е искал да рекетира само Атанасова?

01:30 — 02:00 ЧАСА

И ние също се замисляме. Охраната се възприема от охраняемите като детайл, като елемент от бита. А това са хора — виждащи, мислещи, правещи си изводи хора. И охраняемите твърде често са били смаяни от количеството данни, които имат за тях охранителите...

Съответно — данни, които стават и търговска стока... И могат да се използват за лично облагодетелстване...

Ставам...

— Здравчев, къде са вещите на охранителя?

— Затворени, запечатани в плик. При полицаите са...

Поглеждам телефона си... Времето тече, ние плуваме по бързея и вече виждам пенещата се вода по праговете...

— Здравчев, бъди така добър — вземи ги... Ще се обадя на експертите. Да бъдат готови — да те чакат...

Здравчев стига до вратата и спира...

— Боже, сега се сетих... — после взема едно листче, написва нещо и го слага в джобчето на ризата си — като се върна, ще видим познал ли съм...

Аз се размивам.

— Като си казал — и аз ще напиша какво предполагам, че ще открият... — след което слагам листчето в джоба си. Киров и Пашев ни гледат, после Киров къса листче. С малко забавяне, Пашев неохотно взема от него остатъка и пише. Те също прибират в джобовете си предвижданията...

Звъня на експертите. Отдавна е минало полунощ, но те са в лабораторията. Обяснявам им какво изпращаме, намерявам им къде да търсят...

Не бих казал, че са рздостни, но ме разбират. Само Аврамов изръмжава:

— И утре да ни осигуриш един ден от шефа...

— Няма проблем... Ще говоря... А натам — знаете...

— От козел мляко... — довършва Аврамов. Нашият шеф, ако се прослави с нещо, няма да е с щедрост и любов към подчинените...

Тримата седим и мислим. Киров се сепва, става и излиза. Връща се след малко с постоянната си плетена чанта. Тя е пак издута. И има защо. Той вади хляб, парче салам — от оня, дето още малко и ще залае, пакетче вафли. Много ги обича и без тях не ходи...

А Пашев отваря три води...

И ето ти вечеря. На очакването. И на известна гордост — все пак, май улучихме правия път. Логика, мнения, размишления — но вече виждаме финала...

2:00 — 2:30 ЧАСА

Мълчим...

Тихо е и навън. Григоров и Маринова чакат във фойето, Атанасова, Милиева, Христов са на третия етаж, полицаите са по местата си. Един във фойето на първия етаж, един на стълбището към мазето, един в другото фойе, двама са на двора...

Шефът със сигурност не спи и поглежда към телефона, Здравчев сигурно е пред лабораторията и от време на време нетърпеливо поглежда вътре, докторът оформя протокола от аутопсията, Перлов пие

уиски и, задимил с дебела пура, очаква да види дали ще спрем на чертата...

По-интересно ми е какво мисли Григоров. Вече е рабрал, че директорствуването му е свършило. Може би е загрял и кой го подхлъзна. Със сигурност, обаче, това няма да ни каже официално — ясно му е, че е безсмислено и много, много опасно... Пък и знае, че е дошло време да се разплаща за деребействането. Неофициално приватизирано училище, невидима власт — поне в района, уважение към директора на такова прословуто школо... Е, всичко си има край...

Атанасова, по всяка вероятност, смята, че се е разминала. Такава хитра е — едни ченгета ли няма да излъже? Примамила Стефанов долу, уж на скрито да му даде парите (колко ли е искал?), забила ножа и... И за нея всичко е свършило. Не би трябвало никой да разбере — тя е толкова умна, такава майсторка на интригите...

Интересно, как ли се е сетила за сладкарницата? И отде е взела ключа? Достъп до него имат само Маринова и домакинката. Да го дадат, за да бъде извършено убийство... Абсурд! И двете са достатъчно интелигентни, за да разберат какво следва... Но да оставят сама Атанасова в стаята... Рита не би го направила — не са толкова близки. Виж, Маринова... Оная е дошла, помолила за вода или кафенце, тая отишла... Възможно... Ще видим — както казал слепецът...

И със сигурност Григоров е теглил трупа нагоре. Нещо ги е накарало да го махнат от сладкарницата... Какво ли?

Предполагам — мисълта на Атанасова колко над нормалните хора стои. Убила е охраника, а после е решила да представи убийството за самоубийство. Ченгетата са прости, ще се вържат лесно... И затова е извикала Григоров... Значи има голямо влияние над него... То — любов, любов, ама когато стане дума за убийство...

И не е успял да я убеди — да оставят трупа в сладкарницата, надали ще бъде открит скоро... Подчинил се е... За което ще има да съжالياва до края на живота си...

Маринова вече е усетила кой какво е направил. Няма начин да не е била в далаверите. Както и счетоводителката. Пашев ще има доста работа. Но той обича подобни истории, когато тарикати се смятат за супераферисти и трупат нагло грешка върху грешка. При него, както сам казва, е като при разплетен шал. Дърпаш нишката и бримката тръгва... До края...

Милиева също мисли. Но със сигурност не за убийството. За нея всичко е свършено — тя е видяла, тя е чула, тя си е казала сама на себе си и пътем на полицаия... Сега има други грижи. Например — кога ще се прибере, та да изведе пекинеза...

На Христов му е скучно. И, който знае защо съм убеден, че вече спи. Проснат на дивана във фоайето, отворил уста, хърка...

А счетоводителката седи на стола в стаята си и плаче. Била е много сигурна, убедена, че шефът е прикрил всичко... Но този полицаи, дето рови и вади папка след папка, сравнява файл с файл... И на счетоводителката прозира... Беше...

В точно в този момент телефонът звънва...

2:30 — 3:00 ЧАСА

Здравчев...

— Слязох от колата, идвам...

— И защо звъниш? — питам, макар да очаквам отговора...

— Да имате време и купите бутилката с уиски. Познах!

Предполагам — и аз...

— Bravo! — викам му — Хайде качвай се, чакаме те...

И тримата вперваме поглед към вратата...

А Здравчев нахлува с гръм и трясък. Ухилен до ушите, размахва листчето си.

— Провериха всичко. И телефона. Извадиха снимките. Ето! — и тържествуващо плесва на масата едно тесте...

Те тук ни срази... Грабваме всеки по няколко снимки и...

Извинете, но няма да ви описвам всичко, което се вижда...

Има дори кадър, на който тая смухлена Милиева се е отпуснала в ръцете на момче — не по-вече от седемнадесетгодишно... Облечена, дори в кожухче — вижда се ясно снегът, но...

Зърваме и Маринова с непознат мъж...

А на едната е Перлов — отваря вратата на някакъв апартамент пред кметницата. Табелката на вратата се чете добре. И на нея пише... Добре, добре — това не е нашата тема...

Най-важните снимки са три. На едната разпознавам входа на кооперацията, където живее Григоров. И двама в гащеризони носят креватни табли по стълбите. Хубави табли, ръчна дърворезба, съвсем същия стил като на мебелите в апартамента му...

Втората е нейде от коридорите на училището. Празно навред, само на преден план се виждат Григоров и някаква млада жена. Снимани иззад палмовидно храстче — изглежда, онова на първия етаж. Григоров я целува — но някак си студено. Тялото му е дръпнато назад, навел се... А при нея се вижда желание да се впие с цяло тяло в мъжа...

Третата е нужната. Григоров и Атанасова. В някаква класна стая. Малка стая. Различавам няколко чина, учителска маса, зад нея голям диван. Къде ли е? А на снимката... Ученическа му работа... Или искрена любов на вдетинени възрастни...

Застинали, вкопчени... С дрехи, но от снимката лъха толкова еротика... И, бих казал, ако не е последната спирачка на разума, след минута на пода ще се търкалят две тела... Немлади, далеч от класическата красота, обаче лъхаци на адския любовен пожар...

— Е — казвам — Това е... Григоров и Атанасова... Имаме отпечатъци, имаме парчето плат, имаме свидетелите, имаме снимката... Тоест — има причина, има мотив, има и възможен убиец, както и съучастник...

Здравчев се смее, усмихва се Киров, дори Пашев се е развеселил... Краят е видим...

— Впрочем, — казва Здравчев — ето моето листче...

И го показва — на него пише: „Ст. е заснел П. и А.“...

Бъркам в джоба. На моето листче има две думи: „Компрометиращи снимки“. Киров е написал: „Рекетирал е със снимки“, Пашев — „Атанасова и Григоров са били любовници, има снимки“...

Споглеждаме се... Такова единомислие... Но е обяснимо — вече сме на финалната права. Остава последният спринт и...

— Киров, извикай всички...

Ние заемаме местата по поредварителна уговорка — Здравчев до вратата, Пашев от другата страна, аз пред бюрото. Киров довежда цялата група — Григоров, Атанасова, Милиева, Христов, Маринова, счетоводителката, която виждам за пръв път, даже домакинката се появява...

Извиквам Киров и му давам последната снимка. Шушна му, после той излиза заедно с домакинката...

3:00 — 3:30 ЧАСА

— Е, — казвам аз бавно плъзгайки поглед по групичката — Тази вечер е бил убит Стефанов. Охранителят, когото повечето не познавате. Макар че си е изкарвал нелоши пари от вас...

Тишина...

Почти всички гледат някъде далеч от мен...

— А е имало защо да се плаща... Нашият колега направи бърз оглед на документацията около даренията от фондацията. Интересни неща излизат там. Благородни дарения, помощ за децата... И за някои възрастни... Например, от последната пратка една част е отседнала в дома ви, господин Григоров...

— Това е по моя поръчка — реагира веднага той — Поел съм задължение към мебелната фирма, не към фондацията. И ще си платя всичко...

Кимвам на Пашев:

— Мебелите получавате официално от фондацията — казва той и методично сочи внезапно появилите се в ръцете му документи — Никаква пряка връзка с мебелната фирма. Тя изработва поръчката, дава я на фондацията — срещу определена сума, фондацията я завежда като дарение на училището и... Мебелите отиват у вас. Затова и документацията уж е наред, а някои неща липсват. Но пък ги има във фондацията — и обръща компютъра на бюрото към всички — Ето... ето... ето...

— Засега, господин Григоров — казва аз бавно — се очертава злоупотреба за няколко хиляди лева. Проблемът ви е, че има още документи... Както и друг проблем, но свързан с убийството...

Здравчев прави крачка напред:

— Госпожо Милиева, утре... Всъщност, днес — ще ви чакам в управлението. Има да поговорим за някои доста неморални и непрофесионални случки и събития от живота и работата ви...

Милиева мълчи, после изхлипва, пак замълчава... Изпаднала е в ступор. Очаквам истерията, но явно ще е със забавяне...

— Госпожо Маринова, — продължава Пашев — ще се срещнем с вас в другиден. Пак по линия на даренията. Припомнете си всичко, има доста да разказвате... Засега — като свидетел...

Маринова вдига глава, опитва се да каже нещо, после изведнъж разбира, че ситуацията не е добра, но е възможно и по-зле да стане...

— Най-важното — казвам аз — убийството. Стефанов не е бил ангелче. Небогат, без никакви таланти, искащ да живее добре, но нежелаещ да влага труд и разум в работата. И затова отначало пробва с опити за кражба, а сетне — тъй като от училището малко има какво да се краде, с рекетъорство...

Седящите на столовете се размърдват и започват да се оглеждат...

— Чудите се кой още, освен вас, е рекетиран? Всеки, който се е струвал добра плячка на Стефанов. И госпожа Маринова, и госпожа Милиева... — те се заглеждат нейде към тавана — И господин Григоров и госпожа Атанасова...

Бързи погледи от всички към двамата. Атанасова мълчи, Григоров се е стегнал — вече има обещано следствие, полека претръпва...

— Не ни е работа да обсъждаме интимния живот на нормални възрастни хора. Но, когато финалът му е престъпление...

— Нищо не съм направила! — изкрещява Атанасова — Цял живот работиш, раздаваш се, искаш поне малко да поживееш, а се появяват разни...

— Кои „разни“, госпожо? Полицаяте? Или рекетъорът?

— Какво като го обичам? Обичам го... обичам го — тя наистина изпада в истерия. Махвам с ръка към Пашев, той ѝ подава шишенцето с приготвения амоняк. Атанасова вдъхва рязко, закашля се, по лицето ѝ тръгват сълзи. Дали от амоняка, дали от преживяването...

— Вашата любов не ме интересува — продължавам аз — Ако не беше предпоставката за убийството. Стефанов ви е забелязал. Не е било трудно, в училището са се носели слухове, вие сте изпаднали в онова особено състояние, когато влюбеният се мисли за много хитър и прави елементарни грешки в поведението...

В този момент влиза Киров и очертава с палец и показалец голямо О...

— Къде? — питам го — Казвай, всичко вече е ясно...

— На първия етаж, в малкия коридор. Било е занималня, после вкарват нов диван и хладилник. Любовно гнезденце — дори чаршафи има в шкафчето. А хладилникът — ум да ти зайде. Напитки, мезета...

Григоров разбира за какво говорим и... Боже, нима е възможно? Лека червенина плъзва по бледите бузи. Атанасова изобщо не слуша...

Другите са наясно, че училищната тайна вече е станала част от обвинението...

— Нямам представа как ви е заснел Стефанов. Но снимката е налице. Предполагам, че е пазил оригиналите в телефона си, вадел е копия и ви е рекетирал подред. От когото — колкото...

Пискливият глас на Милиева прозвучава като свирка на локомотив:

— На мен ми взе два пъти по 500 лева... Гадина мръсна... А от момчето получи смартфон...

— Даааа... — казвам...

Останалите мълчат...

— На вас колко ви поиска, госпожо Атанасова?

Тя спира да хлипа и казва с неочаквано спокоен глас:

— Оня ден ми показа снимките и заяви, че ще ги пусне в интернет, ако не му дам поне 1 000 лева...

Снимките? Тя говори за снимки? А в телефона има само една, свързана с нея? Значи, някъде се крият още бомби със закъснител?

— И вие го убихте...

— Не — казва Атанасова — Предложих му 500 лева и да унищожи снимките пред мен. Отказа. Заяви, че му трябват пари... И се наложи...

— Взели сте ключа от кутията, която се пази при помощник директорката. Често се отбивате при нея, тя ви приема — любовница на шефа сте. Помолили сте за нещо...

— Кафе — казва Маринова — Сега разбирам защо друг път идваше с чашка в ръка да изпушим някоя цигара на скрито, а онзи ден ме помоли да ѝ донеса кафе от учителската...

— И после, госпожо Атанасова, сте намислили — убивате го в старата сладкарница и оставяте трупа там. Което и се опитвате да направите. От вас вземате ножа за рязане на хартия. На външен вид е красива, двуостра кама. Само че е менте. Ламарина. И сте имали късмета — Стефанов влиза в сладкарницата, вие забивате ножа... Точно в сърцето... Но — тогава осъзнавате, че сте сгрещила. Смятала сте сладкарницата за достатъчно голяма да побере трупа. Обаче, чиновете са били много, тялото едва се е побрало на пода. Прескачате го — в тоя момент полата ви леко се задържа. Не можете да видите, но частица от нея остава на чина. И, залитайки, докосвате трупа.

Оцапвате полата. А тя е от любимия ви вид — широка, ветрееца се, съвсем неподходяща за подобни дейности...

Киров се обажда:

— Напразно цапахте полата с вода. След малко експертите ще я вземат и ще излезе наличието на кръвта...

Атанасова поглежда към долния край на полата си. После пак се заглежда в прозореца...

— И тук влиза в играта Григоров. Разбрала сте, че няма как да укриете трупа, вие решавате да си създадете алиби. Казвате на Григоров, той симулира заминаване с колата, паркира я в насрещната уличка, влиза през отдавна непозлвания вход към мазето. И извличате трупа към площадката... Публично, но — вие сте с алиби и двамата. Забравяте едно — по това време в училището има малко хора и това откроява всеки присъстващ. Няма как да се скрие човек — особено по тия големи и пусти коридори... А натам... Опити за скриване, опити за отклоняване, опити за лъжи...

Свърших... Какво повече да им кажа? Утре ще са разпитите, протоколите, адвокатите, после съдът...

Това явно го разбират всички...

И затова Григоров скача рязко, блъсва Здравчев, дърпа вратата и удря с нея Пашев. После тича навън...

— Здравчев, след мен! — изкрещявам — Киров, стой тук!

Пред вратата е Милчев, който виждайки бягащия Григоров, се втурва след него. На две крачки пред мен...

Директорът тича по стълбите... Трети етаж... Четвърти...

Във фойето има изправена дървена стълба, водеща нагоре. Мята се на нея, по маймунски излита през неголемия отвор към покрива. Следвам го. Забавям за малко на върха — да не ме чака отгоре. Надничам...

Григоров стои на ръба на покрива и гледа надолу...

Не е високо, но е достатъчно... Достатъчно за спасение от ареста, съда, всеобщия позор...

— Григоров, не прави глупости... Григоров, имаш жена, деца... Свидетел и съучастник си, не си убивал, децата ще те чакат...

Той изобщо не ме чува. Нощта е лунна, наоколо е почти видимо. Малката фигура гледа надолу...

До мен излизат Киров и Милчев. Стоят до отвора, не позволяват никой да се появи там...

— Григоров...

Директорът се обръща:

— Какво разбираш ти? Ченге... Аз имах власт, имах пари, имах уважение... И сега... Заради теб...

След което скача напред...

Не пада, а скача — самоуверено, както е живял...

Ударът е глух, далечен, но някак си звънтящ...

Поглеждам, внимателно надничайки. Тъмна фигура лежи по очи до пилона за знамето. Към нея тича полицаят, който охранява двора от тази страна.

— Не допускай никого! — извиквам му.

3:30 — 4:00 ЧАСА

Натам е познатото. Атанасова е откарана с белезници в управлението, останалите си тръгват — всеки по свой път, със свои мисли, със свои очаквания...

Обаждам се на шефа. Докладвам...

Той е недоволен, че сме изпуснали съучастника на убиеца, доволен, че Григоров няма да се окаже пред съда, недоволен, че все пак ще се говори за него и фондацията, доволен, че няма никакви линии към хората, от които той се бои...

— Иди се наспи — казва ми кратко — Утре искам докладите. И — при следователя. Натам той ще ти каже какво ще правите...

— Утре ли?

— Днес!!! Не се прави на неразбрал. До десет има време — ще се наспиш, ще дойдеш... А вечерта ще наваксваш...

Затварям. И казвам на колегите:

— Ами... Кой накъдето е... Голяма почивка — чак в десет да сме в управлението...

Пашев въздиша — той живее в краен квартал. На Здравчев и Киров е по-лесно — къщите им са в Стария град...

А аз...

Нали ви казах — пред мен е училище „П.П.Славейков“...

НОЩ В КЛУБА

21:00 — 21:30 ЧАСА

Додрямва ми се. Почти като на състезателите по бавен тръс с топка, които се разхождат на екрана. Едните — ясно защо. Вкарали два гола, вече са убедени, че мачът е свършил. Другите... Ми що да тичат — нали виждат, че мачът е свършил...

А то второто полувреме едва започва...

И на мен ми се спи...

Даже изключително интересното криминале едва подpira очите ми със сюжета и героите си. Жорж Сименон... Как? Вие не сте чели Жорж Сименон? Какво да ви кажа... При баба Агата е интересно за математиците — имаме такова условие, тия са хората, кой е убиецът... При Сименон имаме хора... И пак хора... И още хора...

Взема една частица от обществото — семейство, род, квартал, град... И започва психологическия анализ: кой и защо би убил... Как, кога — това са подробности. Мегре търси причините в човека, търси да покаже това камъче, в което се спъва някой и изпада от хуманните граници на човешкото...

А, ама аз се поразсъних, докато си мислех за Сименон... Колко е красиво наоколо... И спокойно... Някъде пеят красиви гласове...

Пеят — друг път... Телефонът ми звъни... Мама му стара, те на, ако колегата пак не се е „разболял“...

— Да — изръмжавам, за да покажа на отсрещния колко неуместно е да разбужда един трудов човек, решил законно да си откъдне след тежкия ден...

— Извинявай...

Разбира се, че е шефът... И знае, че разбирам какво следва...

— Какво му има тоя път?

— Вече го оперираха — казва той... Ха?! Ама и истински болести ли е имал...

— И сега трябва да отида, та да поема дежурството... — продължавам аз мисълта му...

— По-зле... Трябва да поемеш убийството...

Хайде де, кажи... Убийство? Чие? Кога? Къде?

— Ами щото цяла седмица не съм се занимавал с убийство, та не е лошо да се раздвижа, нали? — опитвам се да иронизирам, но то е като да стреляш със сачми по слон...

— Точно... Направо казано — изключително комплициран случай... Известен човек, в много известно заведение, все известни хора са били наоколо...

— И няма кого друг да натопиш — това не го казвам на глас. Но и двамата знаем какво трябва да кажа... Ама нали съм добър и отзивчив — жена да съм, от родилното няма да излизам...

— Шефе, давай направо, а? Кого, къде, защо — ако знаеш...

Кратка тишина...

— Виж, изпращам те, защото я можеш тая пущина. Имаш око, усет, гледаш на няколко страни едновременно...

— Шефе, почвам да се плаша. С тия венцехваления, с тая „Осанна“, няма да се изненадам, ако последва и разпъването...

Той въздиша. Хич не му се ще да ми казва каквото и да е, не иска да се забърква, някак си, ако може... Абе, хем да обира лаврите, хем да е все в бяло...

— Господин Перлов се обади. Препоръча да те извикам...

Охо! И откога Перлов е станал началник? Нали уж — честен частник, фондация върти, благотворителност, туй—онуй...

— Да, да — сега ще питаш защо той... Виж, станало е голямо произшествие. Утре чакай по всички медии да ни показват... Накратко — в „Night club“ има убийство... Господин Кринчев...

Тишина настава и от двете страни... Господин Кринчев — това е Вальо Кринчето. Бивша мутра, бос на бившата охранителна фирма „Крин 89“, бивш рекетър, бивш бандит, бивш насилник, бивш... Бивш ли?

А сега е господин Валентин Кринчев — председател на Общинския съвет, в ръководството на управляващата страната партия, мултимиллионер (някой говорят, че отдавна е минал първия милиард), честен частник — собственик на няколко еднолични фирми, акционер в различни дружества (говорят, че останалите акционери са фиктивни,

Кринчето знае да дели само на едно), някои от които международни или се водят официално чуждестранни...

То си е за зор...

— Разбирам... И ми е ясно защо Перлов ме препоръчва...

— Все още никой не знае за убийството. Намерили са го Перлов и бодигардът му. И веднага ми се обади. Има някои препоръки към теб...

Хм, хм... Почва голямата игра...

— Към мен? Перлов? Или от теб, шефе?

— Чрез мен — от него...

След което започва да ми изрежда ЦУ—тата... Ценните указания...

21:30 — 22:30 ЧАСА

Докато шефът ми говори, успявам да нахлузя маратонките, а над дънките метвам една блузка. Черна — удобна хем в нощта, хем не се вижда кога е прана... Така е — голямото бедствие на развода е липсата на жена до пералнята и дъската за гладене...

Грабвам и якето — септември е, обещаха валежи...

Колата вече е долу... Милчев шофира. Познаваме се, затова само си кимаме и си спестяваме подробности от житието—битието.

Навън леко припръсква. Бавен ръмеж, постепенно увеличаващ силата си. Локвички още няма, но водата блести по асфалта. Асфалт... За клуба са положени всички грижи от страна на общината — улиците до него са асфалтирани, хубаво осветени /освен едни стотина метра, в центъра на които е клубът/, на горния кръстопът дори е спряла патрулка. От там засега не ни виждат. Имам някои съображения — не съм убеден в умението на колегите там да мълчат. А не ми трябва излитащи с превишена скорост автомобили, отнасящи далеч свидетели, убийци и съучастници...

Пет минути по-късно, заобикаляйки през долния квартал, съм пред клуба. Или почти пред него... Висока триетажна сграда, светец надпис по ръба на фасадата — „Night club“, два—три излъчващи смътна светлина прозореца. Да, сградата е нормална, остъклена модерно — едва ли не фасадата е цяло огледало. Но... Естеството ѝ е такова, че не е нужно Сульо и Пульо да надничат вътре и да безпокоят градския елит, зает с разтоварване от проблемите на обществото...

Колата оставяме в съседната улица — достатъчно далеч от клуба, за да не привличаме внимание. Още две коли са спрели там — в едната са експертите („Здравейте, младежи!“, „Здрасти, докторе!“), в другата има четирима полицаи. В това време отзад спира още един автомобил и от него слизат Киров и Здравчев, плюс някакъв младеж...

— Добър вечер — бърза да каже високо той, а аз го поглеждам яростно, после премествам очи към Киров...

— Стажант — пояснява той леко пренебрежително — Каменчо...

— Стажант Каменов — тихо, но стегнато поправя младежът...

— Разбрах... И... — слагам пръст на устата...

— Двама с мен — казвам тихо. Излизат двама униформени и тръгват подире ми. Заобикаляме кварталчето, минаваме по успоредната уличка и спираме до вратичката, която се е кротнала тихо и почти незабележимо между два двора, потънали в зеленина...

Дъждът продължава да ръми, дребните капчици, обаче, са заредени с много вода и бързичко се отпечатват на якетата ни.

Вдигам телефона:

— Киров, прати Здравчев при патрулката. Единият да остане там, другият — с него. Без да му казва къде... Ти, с експертите и униформените, заемаш главния вход и чакаш управителят да ви пусне вътре. А там — аз ще съм дошъл...

С Киров работим заедно отдавна, знаем си спатиите:

— Ясно...

— Давай!

След което заставам пред портичката. Полицайте са зад мен. Униформите ясно се виждат под светлината на близката лампа, пистолетите в ръцете им бляскат матово и застрашително...

Минута... Две... На третата се чуват тихи стъпки, малката портичка се отваря и трима едновременно се появяват в нея...

Там и застават...

— Добър вечер — казвам бавно и спокойно — Предполагам, че не бързате? И искате да подпомогнете органите на реда в разследването на това неочаквано произшествие?

Тримата ме гледат, опитват се да преценят има ли опасност за тях... След което задният излиза напред:

— Вие ли сте? Защо така? Ние сме готови да помагаме, ей го — още утре щяхме да дойдем и да разкажем какво сме видели, да докажем невинността си...

— Разбира се — аз съм повече от убеден в думите му. Поне на вид. — Но се налага тази нощ да започнем работата. Та — ако обичате...

Зад вратичката се чува лек шум. Ясно е, че не са сами. И е ясно, че онези отвътре няма накъде да ходят. Тесният коридор на тайния вход е обграден от високи храсти, а над тях се издига още по-висока ограда и от двете страни на хода. Предпазната мярка срещу любопитни навлеци сега се е превърнала в капан...

Мъжете се обръщат и тръгват напред. Аз ги следвам на два метра разстояние. Отпред се чуват стъпки от доста крака — не по-малко от двайсетина души са решили да спестят труда на разследващите тая вечер и да дойдат утре в управлението...

Тези чисти и честни частници...

22:30 — 23:00 ЧАСА

Пътеката свършва до няколко стъпала, зад които се вижда неголяма, дървена, тъмна врата. Отворена е и колоната постепенно изчезва вътре...

Влизаме и ние. Единият полицай остава до входа — изход, с другия се изкачваме по красивата дървена стълба до партерния етаж...

Голямо фойе, с няколко дивана, кресла и табуретки. Отсреща, пред официалния вход, има дървена стойка, зад която денонощно стои охранител. Сега и той е заедно с върналите се гости, чакат разпорежданията ми. А пред входа са нашите — експерти, цивилни, униформени...

— Киров, — казвам високо — експертната група да започва огледа. Моля управителят да дойде при мен...

Висок, строен, малко над четиридесетте. В моден костюм, стегнат...

— Бъдете така добър и заведете хората ни при мъртвия... А вас, господа, — обръщам се към събраните във фойето — ще помоля да влезете в салона. Има достатъчно място, има и бар, смятам, че и вечеря ще могат да сглобят нашите домакини...

Управителят гледа нейде над рамото ми. Обръщам се. По стълбището от горния етаж слиза Перлов. Хем е официален, хем е малко нещо по домашному. Няма вратовръзка, например...

— Здравейте! — казва той почти по домакински. Пък може и да са верни клюките, че и тоя клуб е негов. Или поне е съдружник на Кринчев...

— Добър вечер — отговарям учтиво, почти като гостенин. И минавам в леко настъпление — Господин Перлов, горе дали има още хора?

Перлов махва изящно с ръка:

— О, там са дамите... — Учтив е, но същевременно всички разбираме какво има предвид под това „дамите“ — Казаха, че ще бъдат в малкия салон. Да ви е по-лесно при разговорите...

Картбланш, а...

Нищо, ние не сме гнусливи. И с „дамите“ ще се видим. Повече съдържаност ще ни трябва за тия, дето вече ги наричат „господата“...

— Ами... — вдигам ръка като за старт — Да започваме...

Мъжете минават покрай мен и се сливат в големия салон. Той наистина е голям — виждам много кресла, масички, голям бар, че и с барман... Има място не за двайсетина души, а за няколко пъти повече...

Перлов спира до мен:

— Така си и знаех, че ще минете през изхода...

— И не ги предупредихте? — не скривам изненадата си...

— А защо? Вие вече знаете — аз уважавам закона. И помагам, доколкото мога — в рамките на възможностите ми и според интересите. В случая интересите ни съвпадат. Не бих искал това убийство да лепне петно върху репутацията на клуба...

— Но няма начин да се скрие подобно нещо? Как мислите да накарате журналистите да замълчат?

— Не, не — живо ме поглежда Перлов — Те нека си пишат и говорят. Станало е произшествие, извънреден случай. Посетителите тук не са невинни девици, знаят доста неща, за които медиите не подозират. И хич няма да се стреснат от нещо такова... А останалите няма да влязат никога тук — фейсконтролът ще ги спре...

Засмиваме се заедно...

— Така че — разследвайте, хванете го, от нас ще имате пълна подкрепа. Защото — може би сте разбрали — не желаем нови братоубийства, не желаем връщане към старите безредици. Нали?

Кимвам. Това ми е ясно. И, ако смъртта на Кринчев не е последица от някакво решение на останалите...

Ще сътрудничат...

Защото никой не знае кой ще е следващият...

Обаче, ако Кринчев е премахнат именно от хората наоколо...

23:00 — 00:00 ЧАСА

Когато влизам в третия кабинет (така определя стаите управителят), екипът е вече там. Експертите снимат, оглеждат всичко, вземат отпечатъци от стените, масата, столовете, леглото... Докторът се е навел и разглежда сгърчения труп — между ниския елегантен шкаф и едва различаващата се в стената врата...

Перлов учтиво и възпитано е останал в коридора, управителят е до него. Пред вратата стои полицаи...

Киров бавно мести поглед из кабинета. Типично за него — обича всичко да му е ясно, да има видима представа, а после да търси особеностите на престъплението...

Аз пък действам по друг метод. Бърз оглед на обстановката. На масата — качествен бутилка, две чашки, малко мезета — по нашенски казано, защото хич не са нашенски: фъстъчки, бадеми, някакви екзотични плодове...

На разхвърляното легло е метната дамска хавлия, мъжката е край трупа. Проследявам тънката кървава следа към вратата — на банята, предполагам...

— Там го е наръгал — казва докторът, виждайки накъде съм се вперил — Зверски го е наръгал, в черния дроб изглежда... Натам — знаеш, аутопсията...

— Какво означава „зверски“? — питам, макар да усещам значението...

— Какво... Не е бил колач, демек — нищо професионално. Колачът забива ножа в жизненоважно място, поразява отведнъж, просто пресича живота... А този е ръгнал със замах, с желание да причини болка. И е завъртял ножа... Неофициално, но мисля, че не е професионалист...

Хм... Това някак си...

Непрофесионалист? В клуба, пълен с бивши престъпници и много свободни жени, изведнъж се промъква непрофесионалист? Някак си...

— Докторе, а ще успееш ли...

— Пак ли... Ще речеш, че само за теб работя...

— Тая вечер ще е спокойна, обещавам ти да няма друго убийство... Така — след два—три часа... — едва не хленча като влюбен пубер на първа среща...

Докторът неопределено кима. После се заглежда в тавана...

— Звънни нейде към 4 часа... Ще има нещичко, но не обещавам. Официалните документи — знаеш...

Знам, знам...

Наоколо суетнята позатихва. Фотоапаратите и камерите са затворени в калъфите, двама санитарии покриват трупа, вече сложен на носилката, Киров извежда свършилите работата си хора...

Оставаме двама — аз и Здравчев...

Мълчим, гледаме, мислим...

— Влязъл е от нейде — казва Здравчев — и е излязъл...

— Прозореца на банята?

— Втори етаж... И е затворен отвътре...

— Което нищо не означава. Може след убийството да го е затворил...

— Ще разберем от дактилоскопите... Обещаха скоро да има резултати...

— Нещо да ти прави впечатление?

Здравчев се замисля...

— Боже, къде е жената? Тук е имало жена... Къде е?

— Именно — казвам аз и отварям вратата към коридора — Господине... Извинете, не чух името ви...

Управителят изниква на прага, но не влиза. Гледа внимателно и мълчи старателно. И как няма да мълчи... Перлов е в коридора...

— Динков... Харалампи Динков... — представя се управителят, все още говорейки едновременно на мен и Перлов...

— Влезте, влезте... И вие, господин Перлов — въздишката на управителя е почти гръмка. Босът му ще е тук, сам да чуе как подчиненият умее да мълчи...

Перлов го побутва и влизат. Тишина. Аз оглеждам тежката завеса пред прозореца — абсолютен кич в стил виенски бардак. Здравчев се е заинтересувал от някаква картина — оригинал, предполагам. Оригинална и по съдържание — подобен пейзаж би могло да има на някоя измислена от дрогиран фантаст планета. Перлов е скромно изправен до входа. А Динков... Той просто с цялото си същество демонстрира мерак за служене и подчинение...

Но няма време за мълчание...

— Господин Динков, убитият беше уважавам човек...

— Да, да... — Динков направо се разстила, макар че оня няма как да го чуе...

— И не си е паднал по никакви сексуални изкривявания...

Лицето му изразява огромно възмущение, толкова голямо, че едва успява да разклати глава...

— Тоест, да не търсим никакви мъже, младежи, кози... — ставам все по-нагъл, според погледа на Перлов. Обаче си мълчи и гледа към ужасения управител...

— И това ме кара да попитам: къде е жената?

Динков се е взрял внимателно в пода — като че ще се вдигне килимът и от там ще се появи жената...

После ме поглежда, като полускрито плъзва поглед към Перлов...

— Разбирате, нали...

— Не, не съм наясно...

— Тя е тук... Но ѝ стана зле и сега...

— И сега я доведете... Веднага, ако обичате...

Управителят излиза, като пак се мъчи да улови погледа на Перлов. Но оня внимателно изследва тежката завеса...

Изчаква вратата да се затвори и казва:

— Извинете, обаче бих искал да кажа нещо...

Този път очите му са впити в Здравчев... Който разбира ситуацията и се запътва навън:

— Аз ще видя стажантчето къде изчезна...

Приемам инициативата му...

А Перлов бързо говори:

— Вие сте опитен полицаи и добре разбирате цялата деликатност на ситуацията... Председателят на Общинския съвет — и убийство... При това на мъртвия му тежи миналото, носят се всякакви слухове...

Кимам съгласно. Наистина — даже няма нужда шефът да ме инструктира. Нещата този път са хептен оплескани. И, между другото, нямам намерение аз да ги чистя...

— Ако ме питате за мнението ми... — започва Перлов...

— Интересно ми е — учтив съм като английски лорд на конните надбягвания в Аскът...

— Убиецът е някой тук... Да, да — не ме гледайте така учудено. Добре разбирам ситуацията. И нямам намерение да подлагам на обществено обсъждане цялата ни каста — заради някой немислещ убиец... Ние се мразехме — много се мразехме. Но — преди години. И Кринчев не беше цвете за мирисане, и мнозина от нас... Обаче, вече десетина години в града цари мир... Или примирие... Нямаме полза от конфликти. Да, има конкуренция, има борба за кокала, но в рамките на закона... И малко около него... Обаче, представяте ли си какво ще стане, ако започнат пак междуособни войни?

Представям си. Най-вече — увеличена работа за нас. Трупове, разследвания, все неизвестни престъпници... И рискове за мирните хора...

— Затова успях да поговоря с няколко човека... Не са тайна — доктор Мартинов, Климентов, Христов и Данев... Силни и уважавани хора. Авторитетни. И законопослушни...

Тук щях да се изсмея, но съм бил свидетел и на по-големи илюзии...

— Просто решихме да направим всичко възможно, за да бъде открит убиецът. Който и да е. Особено, ако е от нашите среди. Не бива, в никакъв случай не бива да се подмине това престъпление...

— А нима знаете кой е?

Перлов въздъхва — почти искрено...

— Няма да крия. Кринчев не ми беше любимец, макар и съдружник. И тук, в тоя клуб...

Правя изненадана физиономия. Макар че наистина се поучудих — защо му трябва да ми дава тая информация? Всъщност — ясно е. Откровено ми заявява, че мога да направя всичко, но да открия убиеца. Демек — сигурен е, че това не е някой от неговото обкръжение. А

другите... Ако е някой конкурент — още по-добре, ще го премахнат с моите ръце. Ако е непринадлежащ към групата му — ще изчистят евентуалната опасност...

— И така — исках да ви кажа: имате картбланш и от нас. Трябва, на всяка цена трябва да разберем кой е слабото звено сред нас, кой нарушава закона и нашите разбирателства...

Ясно ми е, че за закона не му пука, но за тоя, дето си е позволил да създаде кризисна обстановка...

— Разбирам, господин Перлов... Ще го имам предвид... И — моля за извинение, но ми се струва, че при разследването доста често ще се обръщам към вас...

Перлов мълчаливо кимва. Всичко ни е ясно, негласното споразумение е сключено...

Ако, естествено, убиецът не е той...

00:00 — 00:30 ЧАСА

Мълчим и двамата. Засега въпроси нямам. А той е достатъчно умен и хитър, та да поставя задачи. Важното е, че постави жалони по пътя...

И най-важното — табелка. „Търси сред тоя елит!“...

Ще проверя и тук...

В този момент пристигат Здравчев, Каменов, а почти веднага — след учтиво чукане, Динков довежда млада жена...

Не трепвам дори с мигли, гледам я спокойно и индеферентно. Вътрешно обаче... меко е да кажа, че съм смаян...

Виждам я всяка сутрин... Почти... Към седем аз пресичам големия площад на път за управлението. А тя идва насреща ми. Доскоро смятах, че отива към общината или някоя от многобройните служби, чиито офиси се разполагаха във Високото тяло...

Пък то...

А момичето е красиво... Много красиво... Черна коса, зелени очи, тяло... Разбирам как тренирано... При това умело носи кротката и смирена маска, която е отличителна черта на свободомислещите дами...

Даааа...

И защо трябваше илюзията да рухне? По-добре да си я бях срещал, да се любувам, да се лъжа...

А то сега...

Реалността пак смачка в калта романтиката...

Обаче, време за терзания нямам. И затова смотолевям всички тия мрачни мисли нейде в ъгъла на съзнанието. След което включвам автоматиката на работата ми...

— Вашето име?

— Ина... Ина Василева...

Автоматично продължавам — адрес, документите може ли, месторабота... И пак смайване:

— Секретар—преводачка в ДДК...

Пак една от тия контролиращи дирекции... В града ни са поне седем или осем, в тях намират работа все приближени на властта. При това млади жени и мъже — кой нечий син, коя нечия любовница... Като почти никого от тях не съкращават след падането на покровителите им от власт. Новите управляващи веднага приемат досегашния антураж на властимащите и хич не се оплакват от... възможностите им... Защото тяхната работа обикновено е извън официалните им прерогативи... Жива връзка, подходяща любовница, нужен кадър...

— О, добре... Говорите езици?

— Само английски, немски и испански — смразява ме с поглед Ина...

Поглеждам я — на вид много смутен...

— Извинете, но ще трябва да ви задам някои въпроси... Господин Динков, Каменов... Бихте ли...

Динков е наясно и спазва етикета — да не се говори и знае много — много коя е курва, с кого какво... Каменов е още аджамия и не помръдва. Здравчев го побутва към вратата и младежът с неохота излиза след управителя. Перлов не се забелязва — макар че е седнал в креслото до прозореца, имам усещането, че там е празно. Здравчев се подпира на вратата...

— Бихте ли ми казали какво стана? — питам почти учтиво. С тон, все едно не говорим за забавление на богаташ с проститутка и внезапното му убийство...

Така се държи и момичето...

— Извинете, че не ви дочаках — казва тя и аз едва не й вярвам. Но нещо ми показва висш професионализъм не само в занаята ѝ, а и в

работата, че и в мелодраматичните изпълнения — Беше ужасно...

Тук логично следва очакваната драматична пауза, преход към изпадане в истерия, гарнирано със сълзи и сополи...

Обаче, за моя изненада — истерия няма...

Оооо, това момиче е висока класа! Успя да преодолее мечтаното от жените състояние на шадраванно напоително смесване на думи и хлипания... И продължи сдържано — готова на всичко, само и само да помогне на родната полиция...

— Кирчо влезе в банята... По негови си дела... После вратата се отвори, той се измъкна, свит, хванал се за стомаха, направи две—три крачки и рухна там... — След което посочи мястото, белязано от локвичка кръв...

Е, тук се изложи... Не трябваше да струпва в едно сложно изречение такава сцена на трагизъм, не биваше да е толкова обстоятелствена като авторка на любовен роман... Ужасена била, избягала, успокоявали я... Обаче, успяла да види всичко — при това в детайли...

— Убиецът видяхте ли?

— Не... А и нямаше как... Сигурно се е измъкнал през шкафа...

Шкафа? Какъв шкаф? Да, имаше хубав, резбован шкаф с огледало — в предверието на банята. Но — през шкафа???

Отворих вратата към банята. Шкафът беше вдясно, срещу закачалките за дрехи, под които имаше кушетка — удобство при събличането...

Бутнах и вратата към банята. Кръвта беше измита, а и тук беше текла малко. Ваната блестеше отсреща, до нея душ, срещу него голямо огледало...

Отворих шкафа...

Боже, това родните богаташи хептен са изкрейзили...

В шкафа има стол — въртящ се, при това. Отляво голямо стъкло. Досещам се, че от другата страна е огледалото в банята. Удобно за избор на десертче — седи си потребителят, оглежда къпещата се стока, избира по вкуса си...

А може да си я хареса още при разопаковането ѝ в предверието...

Но — в шкафа ли чака?

Вглеждам се. Е, както и да се маскира, процепът, очертаващ входа, личи. Дръжка няма. Бутам внимателно — вратата се отваря и

зад нея се вижда тесен коридор. В него има още една подобна врата, а на отсрещната стена е нормалната врата — като всички на втория етаж. Предполагам, че отвън са окачили и номер — да не се различава от останалите...

И така — убиецът е знаел за шкафа и огледалото, имал е и ключ. Надали тия врати биваха оставени така, отворени. Влязъл е, изчакал е и... А отде е знаел, че Крънчев ще се къпе?

Което питам, когато се връщам в стаята. Неопределен като посока, но ясно насочен към Перлов и Ина въпрос...

Перлов ми отговаря:

— Той си беше тертиплия. Не обичаше да общува с коя да е... — Това „общува“ прозвуча толкова фалшиво... Оставаше да каже „да изобщува коя да е“... — И май всички знаехме колко държи на хигиената — при всяко посещение вземаше поне два пъти душ, отделно, че обичаше сауната...

— А днес?

— Ами — не зная, но съм сигурен, че никога не би...

Аха да каже — „преди да изчука Ина“, но придобития външен финес го накара да се сдържи. Погледна проститутката почти виновно... Тя пък даже не мигна. Добре играе ролята си — това е професия, изискваща да отваря краката и да затваря устата. Освен, когато тя зейва по желание на клиента...

Уф... Извинете, но в подобна среда, при подобни обстоятелства всеки истински мъж би станал циник. Освен тия, дето са си цинични простаци и приемат ставащото като нормално...

Това момиче май е модел за съвременна жена — интелигентна, с артистични заложби, сексапилна, умееща да привлича вниманието и едновременно с това да създава образа на Гергана, пиле шарено, успешно разделяща любовта и секса, като от едното печели, а другото пази за себе си...

Така че — налага се да прибера нейде в себе си мъжа, а да оставя навън ченгето. Безполово, роботизирано, имунизирано срещу емоции...

— Разбирам... Сауна?

— Имаме — казва управителят — в сутерена. Всъщност, там е цял комплекс. Сауна, фитнес, малка механа...

Даааа... Е, така е — де едно ченге ще има понятие какво е това „Niht club“...

— Колко души са в персонала ви?

— В зависимост от натовареността — между десет и двадесет и пет... — обяснява ми Динков — Днес са към двадесет. Все пак, почивен ден, хората искат да разпуснат...

— Може ли да ги извикате? На разговор? И, разбира се — не наведнъж...

— Моля, моля — веднага се съгласява той, уловил бързия поглед на Перлов — Само кажете къде да идват...

Оглеждам се. Нощта тук не влиза — навсякъде осветено, дори бляскаво... Където и да е...

— Хайде да направим така. Единият ми колега ще е в голямото фоайе, вторият ще се срещне с дамите в някоя удобна стая до малкия салон... Те нали сега са там? — Управителят кима — Аз ще съм тук и ще съгласувам беседите. Младият колега нека се срещне с персонала — готвачите, общите работници...

Перлов разбира, че няма как да контролира нещата и учтиво пита:

— Аз къде да съм?

— Господин Перлов, що за въпрос? Вие сте свободен да бъдете където щете... из зданието... Имам телефона ви, ако ми потрябвате за помощ — веднага ще звънна... — и се обръщам към Динков — При мен изпратете портиера...

Звънвам на Киров и Здравчев, инструктирам ги. Помолвам Здравчев да даде някои насоки на стажанта и да му изпрати готвачите — един по един...

00:30 — 01:30 ЧАСА

Вече час как продължават разпитите. Казано формално — събеседванията. През стаята са минали вече шест човека. Трима веднага отхвърлям. Старият бай Недялков — строителен магнат в провинциални размери. Което не може да се каже за физическите му. Опитен бизнесмен, от старата школа — едновременната. Бои се от излагация. И от жена си. Затова цяла вечер бил в Големия салон — играл карти и пийвал. По малко — знае си мярката...

После — Караколев. Или, както още му викат в града, Пешко Теленцето. Наследник на неотдавна починалия Иван Караколев. Дошъл. Напил се (май и се дрогирал), заспал в поръчания кабинет... Като гледам какви ги върши, скоро няма да има средства за това „елитно“ заведение...

Накрая — Минка Болярска, наричана Мамата. Яка, здрава, напориста жена. Семейният бизнес е в нейни ръце, мъжът ѝ е фигурант. Дори не го взела със себе си тая вечер. Имала важен разговор с Моньо Генчев. Много важен — такъв, че се наложило в почивната вечер да дойде и да обсъжда с него сделката. Не казва, разбира се, каква точно. Но не е било любовна среща. Минка е такава жена, че ако прегърне Моньо... Ще трябва да го изчегъртват от нея... Пък и не е от ония, дето кръшкат. Семейна жена, патриархален тип... По-скоро — матриархален. Домът, децата, мъжът, евентуалните внуци — това е кръгзорът на частния ѝ живот...

И, естествено, няколкото фирми, които върти като магаре воден долап. От което парите текат като вода...

И тримата дошли, заели се с делата си — кой играл, кой спал, кой обсъждал, по коридорите не са бродили, с други хора не се срещали. Като изключим сервитьорите. И пиколото...

Него също видях. Младо, двайсетинагодишно момче. Учело икономика в морския град. Задочно. Такива момчета нямат средства за редовно следване. Височко, слабо, бледо. Всяка вечер било на работа — поема гостите от портиера, води ги до поръчания кабинет, предупреждава сервитьорите, че клиентите са пристигнали, търчи по извънредни поръчки...

И така — седем дни в седмицата. За да може по време на сесиите и очните занятия да вземе отпуска...

Цанко Герчев, по документи живее нейде близо до нашия блок. Но — не е момиче, камо ли хубаво, та да го забележа...

— Дойдох в седем часа — разказа ми той — После започнаха да идват гостите. Господин Крънчев дойде към седем и половина. Посрещнах го на входа — тъкмо бях завел господин Караколев в кабинета му. И тръгнах да извикам някоя от госпожиците. Но, когато Пени отишла, той вече спял... Тя ми го каза — срещнах я на връщане от кабинета на господин Крънчев. А него заведох в 23 кабинет... Тоест, третия на втори етаж...

— Разбирам, разбирам...

— Въведох го...

— Опишете действията си подред...

— Отворих вратата, вътре светеше — тъмен кабинет не оставяме, посочих му хладилника, барчето, отворих към банята, после отидох до вратата...

— Крънчев за пръв път ли идва, та се налагаше да му показвате кое къде е?

— Не, не... Той често е тук, а и 23 кабинет е нещо като частен. Само той го ползва. Но господин Динков изисква гостите да се посрещат по определената церемония, все едно идват за първи път. Атмосфера, казва...

— Добре, добре... После?

— После излязох, срещнах Пени, която идваше от 28 кабинет. Каза ми...

— Какво?

— Амиии...

— Говорете, де!

— „Онова Теленце, вика, заспало с цигарата в устата... Добре, че му я взех иначе ще подпали клуба...“

— Така... Натам...

— — Ами... Пени отиде при момичетата — на бара в Големия салон. Аз слязох долу и то точно навреме. Господин Минчев тъкмо влизаше, та го поех от вратата... Натам мога да ви изброя кой кога дойде и...

— Това е хубаво, но ще ми ги напишете така — по реда... А нещо особено да сте видели или чули?

— Не, не... Беше си като всяка нощ — идват гости, някои си тръгнаха, но те не са от редовните...

— Например?

— Господин Шалаваров беше само половин час тук. В бара пи едно и си тръгна. Господин Ангелов — заместник—кметът, мина също за едно, господин Киселков, адвокатът, имаше кратка среща с доктор Зейналов, но за половин час се разбраха...

Брех... То целият град се изредил... Добре, не целият град — нормалните хора по това време са по домовете си, но бизнес елитът... Интересно, кметицата дали идва?

Изпращам пиколото да направи списъка, викам следващия...

С тия двамата се оправих бързо. Единият бил в Големия салон, където правил компания на бай Недялков, вторият в Малкия салон гледал „програмата“. Евфемизъм — там е стриптийз барът...

Но и двамата не са мърдали от местата си — сто процентово алиби...

Звъня на Киров:

— Нещо интересно?

— Има нещичко...

— Добре... Хайде, вземи Здравчев, извикайте и стажанта и елате в 23 кабинет — да пообсъдим кое какво...

И тогава в кабинета нахълта Илия Мирков...

01:30 — 02:00 ЧАСА

Илия Мирков...Трънченина...

Убиец, който е на свобода. И се смята за голяма работа. Макар че е достатъчно тъп, та босовете да го използват за мръсни дела. Обаче, са и достатъчно хитри, за да го спасяват от правосъдието — колкото и да пропада морала на битпазарната демокрация, готови да убиват безцеремонно и цинично все още няма по опашките за работа...

А Илия Мирков е убивал. Три убийства се водят неразкрити — макар целият град да знае кой е извършителят...

Напоследък беше нает за бодигард на Крънчев. И — не го опазил...

А може да е имал противоположната задача...

Застава пред вратата, скръства ръце:

— Началник, искам да знам кога ще откриете убиеца?

Че е наглост — наглост е. Но нали уж бодигард, някой може да си помисли, че човекът е развълнуван, босът му е убит, той се е изложил...

Да, бе... Илия Мирков...

— Гражданино, идете в салона и изчакайте, когато ви извикат...

Трънченина реално търси скандал. И затова прави крачка напред — едва ли не дишайки в лицето ми:

— Ченгенце, попитах те нещо...

Навеждам се над него. Ей така — изведнъж, като с вълшебна пръчица, Мирков се е озовал на пода и ме гледа недоумяващо:

— Други въпроси?

Опитва се да ме ритне, но кракът му, отнесъл вече як удар, не се подчинява, та ми е лесно да го посрещна с левия крак. А после с десния да заста на точно над гърлото му:

— Някакви проблеми?

Мирков разбира — насреща си има опасен противник. А на мен не ми пука. Такива като него са силни заради страха на другите. Изръмжи му на псето и ще се спре, та дори ще завърти опашка. То очаква страх и преклонение пред нахалството, пък среща неочакван отпор...

Затова Мирков полека клати глава, опитвайки се да завърти тяло по-далеч от следващия го крак. Аз също се завъртам и следя как кракът ми бавно се смъква надолу, после излита нагоре и застива...

— Мирков, стани!

Киров и Здравчев гледат равнодушно сцената, застанали на вратата. Стажантът е зяпнал смаян...

Убиецът бавно се надига — разгъва дългото си тяло и застива изпънат. Стъпил съм здраво на двата крака, лявата ми ръка е леко закрыта от тялото и той не знае какво да очаква...

— Значи — имаш въпроси? Но не си ти този, който пита. Аз питам!... — и изревавам — Седни!

Трънченина рухва върху стола до масата. Киров е зад него, Здравчев подсигурява вратата, стажантът още зяпа и не може да усети какво да прави:

— Кога пристигнахте тук? В колко часа Крънчев те освободи? Къде беше? Свидетели? — изстрелвам един след друг въпросите...

Мирков още не може да се осъзнае:

— Към седем и половина дойдохме. Аз отидох с шефа до кабинета... Тоя кабинет. После го оставих и седнах в малкия салон. Докато съм на работа, нямам право да пия, но затова пък мога да гледам програмата. И към осем и нещо господин Перлов ме извика...

— Лично?

— Не, прати Саката... Бодигарда му...

— Нещо странно да си забелязал?

— Не, какво странно? Ние сме тук през вечер, понякога и всяка вечер. Зная програмата — към полунощ се прибираме...

— Тоест, искаш да кажеш, че си запознат с навиците на Крънчев и би могъл да го издебнеш?

Мирков чак скача, но железната ръка на Киров вече е натиснала рамото му...

— Ама... Ченгенце, не се опитвай да ми го припишеш... Няма да стане! Аз имам алиби — бях в салона...

Иронично го гледам:

— Алиби, а... Искаш да кажеш, че си се подсигурил... Кой те е видял в салона?

— Не бяха един и двама, доста хора бяха... Шалаваров, Киселков, доктор Ганчев, Митко Колев... Саката беше по едно време...

— И ти не си излизал?

Физиономията му се изкривява. Усеща, че има пропуски в алибито. Дребни пукнатини, но рязко контрастиращи с уж блестящото подсигуряване...

— Ама ти... Как може човек да е два часа нейде и да не му се припикае? Ходих до тоалетната, разбира се...

— Малкият салон е на горния етаж. Точно над нас. Колко време е нужно, за да слезеш до тук?

Мирков се опитва пак да стане, Киров лекичко го подпира нейде в бъбреците и оня се отпуска...

— Не ми ший дело! В тоалетната бях...

В този момент се сеца — кой знае за какво. И млъква. Не отговаря на нито един мой въпрос. Което ми подсказва нещо...

Излизам навън, повиквайки с пръст стажанта...

— Я скокни до тоалетната горе и попитай стрина Петрана за Мирков...

Което му отнема не повече от три минути. Стрина Петрана е убедена — тоя не е бил в тоалетната. Та за тая вечер само четирима са влизали. И банкнотите от бакшиша са там, мога да видя...

— Мирков, — казвам му ведро — че то ние сме готови да отговорим на въпроса ти. Викаш — кой е убил Крънчев? Ами който е имал възможност. Който е излязъл от бара, изтичал е долу, убил е шефа си...

Трънченина мълчи. Усеща, че е попаднал в капан... При това сам напъхал се в него — от прекалена самоувереност и мутренска наглост...

— Киров, сложи му белезниците и го задръж в другата стая...
Оная — 25—а...

А после се обръщам към стажанта:

— Каменов, я извикай бармана от Малкия салон...

02:00 — 02:30 ЧАСА

Връща се Киров. Здравчев е тук и започваме съвещанието...

— Ти наистина ли смяташ, че тоя... — започва Здравчев...

— Не, разбира се... Макар че всичко може... Но засега не залагам на това. Просто исках да го прибера някъде... Но, ако излезе, че е претрепал шефа си... Знаеш ли — няма да съжалявам. С един куршум — два звяра...

Здравчев мълчаливо кима. Той е усетил играта ми. Обаче, нямаме време за нея.

— Кажете сега — какво открихте...

Докладват ми. Здравчев е разговарял с дамите. Може и кавички да сложа, все тая...

Нищо особено. Работна вечер — посрещали гостите, разговаряли на общи теми, почти никой не излизал от Големия салон, а в Малкия хората само се появявали... Без Шалаваров и Ангелов, които пийнали по едно, разменили някоя дума със свои приятели... Както и Моньо Генчев, който поговорил с Мамата и си тръгнал...

А, Пенито излязла — чакал я уж Караколев, но се върнала бързичко. Оная вече спял...

И пиколото влизал и излизал... Ту някого довеждал, ту извиквал друг — чакали го на карти в Големия салон. Ама той, пиколото, така си се носел всяка вечер — навсякъде и никъде...

Киров е разговарял с всички от Големия салон. И — пак така. Никакъв резултат. Или поне — никакви подозрения...

Нормална вечер — карти, леко пийване, нямало произшествия. Било рано, та и жените не се били задействали, както е обичайно. Просто на господата обикновено не им е до секс, а до разтоварване с класическите алкохол и хазарт...

В този момент на вратата се почука и стажантът надникна.

— Барманът...

Магнах с ръка. Да влиза — таман сме трима, да видим ще можем ли да разберем нещо...

Барманът... си е барман. Чак пък такова точно отражение на всеобщата представа — не очаквах. Но и не бях изненадан. Дребен, със зализана коса, мазна физиономия, готов веднага да сервира всичко, което клиентът пожелае... И плати...

Такива са много опасни свидетели. Говорят това, което смятат, че ти е необходимо. И много рядко това, което знаят...

— Вие сте?

— Тинянов, Светльо Тинянов...

Боже, на тоя преди години са викали „Светльо“? Даааа... Майката природа си знае работата, но често прекалява с шегите...

— Разкажете как мина тази вечер...

И започва разказа си — обстоен, но пригладен, замазан, старателно приведен към общи фрази и ситуации...

Дошъл в шест часа, подготвил бара. Имало двама ранни посетители — Александър Сакалиев и Илия Мирков... Сакалиев... Аааа, Саката... Бодигардът на Перлов. Босът бил вече в заведението, та тоя го изчаквал. И двамата пили безалкохолни. Говорили си нещо, но барманът не ги слушал. Пък и избягвал да се вслушва в чужди разговори...

Изхъмках... Той млъкна, после се сети и продължи. Сега вече с малко по-реалистични подробности. Пиколото идвал три пъти, две от момичетата минали, разменили по някоя дума с бодигардовете... Кой? Ами той много не се вглежда, плащат му да работи на бара, не да любопитства, но този път им обърнал внимание. Лилето и Камелия. Също били на безалкохолни — още не почнали работа, внимавали много. Защото господин Крънчев е... бил... много строг. Работата си е работа, веселбата — веселба... В различно време и място... Даже не позволявал в заведението да се празнува каквото и да е от персонала. Само и единствено работно място. Иначе се грижел за хората си. Ето — когато Мариана си счупила крака миналия месец или когато Цанко паднал по стълбите, не само им поел разноските по лечението, ами и портокали им изпратил в къщи...

— Кой? Кой паднал?

— Цанко... Пиколото... По-миналия месец беше... Или даже през юни като че ли... Като слизал от втория етаж към входа, се разбързал и се изпързалиял по стълбището. Беше яката насинен. Ребро счупено имал, носът беше цъфнал, веждата разбита, от ляво два зъба

разклатени — ама господин Крънчев платил и на стоматолога, та ги укрепиха... Да, да — по-миналия месец беше. Тогава малко... — и млъква...

— Какво? Хайде, де... Не забравяй, че и други разпитваме, сверяваме показанията, някой може да бъде обвинен в лъжесвидетелство — блъфирам волно...

— Господин Кринчев малко беше прекалил с пиенето. И също се ударил. Но в банята. Подхлъзнал се и... Ама аз нищо не зная, само каквото съм чул...

И Тинянов свива устни — явно го е яд на себе си, че се изпуснал за неща, които трябва да си останат във фирмата...

— Да, чух за това... Но няма нищо общо с убийството... А Мирков докога беше в бара?

— Амиии... Като го извикаха след убийството. Веднага се затича. И господин Перлов тичаше, и Веско Шамшала отиде да види...

— Веско Шамшала е тук? — изненадан съм. Шамшала е стар наш познайник. Майстор на обирите по фирмите. Но, след два ареста, от които го измъкна адвокатът Карабойчев, беше обявил, че слага край. И дори се беше изселил в морския град...

— Да... — И барманът пак млъква...

— С кого беше?

— Дойде сам — неохотно започва той — Беше на бара, разказа ми, че се уредил на хубава работа, добре платена... После дойде господин адвокатът и седнаха на масичката до камината...

— Карабойчев?

— Да... Разговаряха нещо. Сложен разговор беше, Веско ръкомахаше, а господин Карабойчев даже му спираше ръката. Но не вдигаха шум, тихо говореха...

Веско — възможен убиец? Хайде, де... Не бих му дал портфейла си, но бих спал под погледа му...

— Нещо да си чул по-така... По-особено... Странно...

— Не — бърза барманът — Нали знаете — при нас винаги е по-особено. Хората поръчват, сервитьорките носят, някои седят на бара, идват момичетата, излизат по кабинетите...

— Ако се сетиш за нещо важно... Търси ме... Или някой от колегите...

02:30 — 03:00 ЧАСА

— Е? — питам колегите...

— Този път няма да успеем за една нощ — казва Киров. И хич не е в настроение...

— Защо? Всички са тук. И единият е убиец...

Здравчев се подсмива.

— И аз чета криминалета. Та — може да е някой, може да са двама, може и дванадесет...

— Хайдеее, вече тръгваме по дирите на баба Агата — подсмивам се и аз — А сега — сериозно. Направи ми впечатление историята с падането в банята и по стълбището. Някак си не мога да приема, че пъргав и трезвен младеж ще се изтърси така. Хайде — Кринчев е бил пийнал, подхлъзнал се, улучил ваната, да речем... Но тоя Цанко... И обърнете внимание — зъбите отляво, лявата вежда... Удари е имало, удари...

— Май се увличаш — казва Киров — Да се е бил с Кринчев? Чете не са дори в близки категории. Освен това — Кринчето е чорбаджията. Той коли, той беси. Ако Цанко нещо се е опънал — да не говорим да го е ударил, Кринчето щеше да го изхвърли като мръсно коте. Та и тоя гад Мирков щеше да прати да го пребие... Не, увличаш се...

Кимам с глава. Вярно — увличам се. Има две падания, но — отдавна и несвързани едно с друго. Логика няма... Или ние не знаем каква може да е връзката...

— А Шамшала?

— Бих го пренебрегнал — казва Здравчев — Не е убиец. Да, всеки може да убие, но... Трябва особен момент, трябва или афект, или много скрито натрупан гняв... Пък Шамшала не е човек на емоциите...

— Плюс това, бил е с Карабойчев — добавя Киров — Нали разговарях с някои хора — заедно са излезли дори до тоалетната. А в коридора е имало непрекъснато движение. Няма как да е изтичал до долния етаж и да е наръгал Кринчето...

Замислям се. Не е ли време да звънна на експертите и доктора?

Много възможности, а никакви твърди указания за посоката...

И докторът се появява като по поръчка. Просто почуква и влиза...

— Докторе? Таман щях да ти звънна... — казвам аз зарадван...

— Нали затуй идвам — да си спестя мърморенето от жената. Щото ти щеше да се обадиш, когато съм се прибрал. Тя щеше да се събуди и... Не питай, младеж, не питай... — хили се той и се оглежда...

— Търсиш ли нещо?

— Абе, това заведение ли е или какво... Дайте нещо за пиене, че устата ми пресъхна...

— Уиски? — питам учтиво—иронично...

— Да, бе... Та после цялото управление да ме разнася как пия при изпълнение на служебните задължения... Абе, викни там едно безалкохолно, претенции нямам. Даже кажи да е бутилка — ще ви черпя...

Киров отива до масата и вдига ръка. На около метър над нея има звънец. Обикновен звънец, какъвто слагаме по вратите си. Само че тоя е за поръчки...

И аз съм един... Да не видя яркочервения бутон...

— Отпечатьци взеха ли? — питам загрижено, макар и късно. Киров вече е звъннал...

Той ми кима. Поне това са свършили... Ама и аз къде съм гледал...

На вратата се появява Каменов:

— Тук барманът... Казва, че сте го извикали...

— Давай го! Да влиза...

Барманът е друг. Сетих се — видях го в Големия салон. Погледнах Здравчев — той се сеца и спокойно вдига ръка. Ясно — разпитал го е...

— Младеж, донеси бутилка... Не, две бутилки безалкохолно. Студено... Някой тук да се бои от есенна простуда? — пита докторът, докато барманът излиза...

Даже не се смеем. Споглеждаме се...

— Казвай, Здравчев...

— Нали ви казах — говорих и с тоя барман, и с пиколото...

— И ти ли?

— Ами неговата работа е такава — броди из целия клуб... Сервитьорки има три долу, разговарях и с тях. Като че са си плюли в устата — нищо особено, та нищо особено... Знаете — тук има постоянен кръг от клиенти. И обслужващият персонал е компактен —

нови трудно се назначават, а старите не напускат току-така... Хубаво заплащане, работата...

— Обслужване на курви и бандити? — подмятам...

— Вече са свободомислещи дами и честни частници. При това някои от тях са известни политици и общественици — не по-малко ироничен е Здравчев...

— Така, така... И, казваш — нищо особено...

— Поне тъй излиза от думите им... Имам някои мислички, но... Но нямам аргументи. Не казвам факти, аргументи за усещанията си нямам...

Киров се надига от креслото — схванал се е от седенето...

— А аз и усещания нямам... Като че някой невидим се е промъкнал и...

В този момент Каменов почуква, пуска вътре барманът и застава зад гърба му. Барманът бута количка, върху която има няколко чаши, три бутилки безалкохолно — различни типове, дори поднос със сухи меса, суджуци, салами...

— Това какво е? — питам учудено...

— Господин Перлов каза, че сигурно сте огладнели. Да не се безпокоите, защото...

Натам го зная. Но докторът ме изпреварва:

— Ти кажи на шефа си, че сега аз имам думата. Колко?

Барманът се колебае...

— Колко е сметката, бе момче?

Оня промърморва, докторът бърка в джоба си, вади пачка левове, стегнати с щипка, отброява, после мята отгоре отделно една петарка...

— Хайде, лека работа...

Количката се изшмулва през вратата, Каменов се опитва да излезе, но го спирам с жест...

— Я сядай тук... — и бъркам в джоба — Та на мен колко ми се падат?

Докторът се опитва да протестира, но си го знаем — не обича да го черпят, обича сам да черпи, раздава го испански благородник с широка душа и пръсти...

Докато се освежаваме, разговорът не спира. По-скоро докторът разказва, ние внимателно слушаме...

— Оръжието не намерихте. Ама аз си го представям вече. Дълго, тънко, остро, много остро... Бих казал ханджар, но той е крив, а това е право острие. Имам една идея, но малко така ми се вижда...

— Кажы, де...

— Абе, мисля, че е стар кортик...

— Кортик? Ония, офицерските?

Докторът си прави класически наш сандвич — парче хляб между две парчета месо...

— Именно. Офицерски кортик...

— Чакай, чакай... Те са тъпи, изкуствено затъпени. За сигурност...

— Да, но това е заточен кортик. Здрава стомана, остър, забит от доста силна ръка. Право в бъбреците и с разрез към черния дроб. Оня затова се е опитал да избяга и... Толкова!

— Казваш — силна ръка... — замисляме се. И Трънченина, и Саката, и Шамшала са яки, трениращи всеки ден във фитнесите. Пък, ако неизвестен изпраща убиец — няма да изпрати някой клечо, като пиколото...

— Момчета, свършихме ли? — казвам аз и соча остатъците върху масата — Киров, иди заръчай по два сандвича на всеки от групата. Те ти пари...

Останалите изръмжават, а Здравчев вече му мушка банкноти. Тая вечер сме някак си щедри... Но ще говорим после, когато пресметнем колко остава до заплата и се зачудим отде пак да търсим заеми...

Даже стажантът Каменов рови за пари... Бе, какви пари в един стажант...

— Каменов, не се занимавай с неприсъщи неща... Иди извикай пиколото — да разчисти тук, а после виж къде е тази...Ина...

Само си мисля, че хитро съм изиграл забравянето. Докторът дори изхъмква...

След което продължаваме обсъждането на резултатите от аутопсията...

03:00 — 03:30 ЧАСА

Каменов се връща с пиколото. Посочвам му да разчисти малко — все пак, ще посрещаме още свидетели. Младежът тръгва към масата, а аз казвам на стажанта:

— Я му помогни... И махни това сако, ще се изцапаш. И ти хвърли ризата — обръщам се към Цанко — я виж как сме оплескали с кетчупа...

След което им обръщам гръб и продължавам разговора с доктора. Само че в огледалото виждам как двамата остават по фланелки и се захващат с привеждане на стаята в опрятен вид...

Пиколото е висок, на вид слаб...

Обаче, под фланелката се очертават здрави мускули, а и гърбът е с добре формирана маса. Не бих имал нищо против и аз малко така... Но — пуста заетост... И мързел...

Отпращаме ги с все събраните боклуци — пиколото ги изхвърля в отвора за смет, добре закрит от метален капак в дъното на коридора. А Каменов тръгва към Малкия салон...

След малко се връща. Заедно с Ина...

Киров тръгва „да поогледа“, както казва, Здравчев все още търси нещо и отива в Големия салон. Докторът се е разположил в големия фотьойл и изглежда като похъркващ...

— Здравейте, Ина — казвам и продължавам след учтивия ѝ отговор — Вие откога... Работите тук...

Забавянето не остава незабелязано. Тя ме поглежда спокойно, после иронично ми обяснява:

— Виждате ли, най-напред ми трябваха пари... И, да си призная — интересно беше... После стана още по-интересно...

Внезапно сменя темата:

— Вие, освен наказателния кодекс, книги четете ли?

Не ми се нрави опита на някой — та ако ще толкова красива и интелигентна девойка да е, да си прави гаргара за моя сметка. Затова съм сух:

— Понякога прочитам какво пише на автобусното билетче, а веднъж дори прочетох цяла рекламна листовка...

Ина се смее безгрижно — разбира раздражението ми, схваща, че не е на верен път:

— Добре, добре... Както казват французите — туше... Аз просто исках да съм по-ясна... Веднъж четох книга от Марти Ларни...

— Финландец, „Четвъртия прешлен“, „Прекрасната свинарка“... — прекъсвам я уж небрежно, но виждам, че присвива очи. Отново удар в моя полза...

— Охо! Съвременните полицаи четат... Просто исках да ви обясня чрез героинята на „Свинарката“. Мъжете са свине...

— Всички?

— Е, има някои, които не се смятат за такива, но обикновено са прасенца. Розови, игриви и смешни... А аз, както оная жена, съм свинарката... Ако знаете какви са ми лазили в краката, как са се молили...

Става ми неудобно...

— Амиии...

— Ето — вие сте прасенце... Изчервихте се дори. А вашият другар се смее...

Чак сега виждам, че докторът хич не спи, ами слуша внимателно и дори се подсмива...

— И какво общо има свинарката на Марти Ларни с тукашните... клиенти... — намеквам ѝ, че каквото и да чете, както и да говори, остава си скъпоплатена проститутка... И толкова...

— Разбирате ли, вие, мъжете, си въобразявате, че сте господари. Навред и винаги... И най-вече в секса... А още в гимназията, когато си разказвахме мръсни вицове, научих за разликата между ухото и пръстчето...

Неволно се подсмиввам. Докторът изглежда не знае вица и пита нетърпеливо:

— И каква е?

Ина го поглежда право в очите и, без фалшив срам, изтърсва:

— Докторе, когато си чешете ухото, нему или на пръста ви е по-кеф?

За известно време настъпва тишина, после докторът гръмко се размива, а аз с известно неудобство разтягам устни... Тоя виц някак си обелва част от емайла по лъскавата Ина и ме накарва да прекъсна излиянията ѝ:

— Добре, разбрахме — авантюристка, победителка, забавляваща се... Какво ще ни кажете за Цанко?

Ина ме поглежда много внимателно и мълчи известно време. После заговорва тихо:

— Брат ми е добро момче...

И двамата с доктора сме трепнали:

— Брат ви?

— Не знаехте ли? Че то не е тайна? Една майка имаме, двама бащи... Татко загина, когато бях на три години. Едва си го спомням. Глупава история — катастрофа... После мама се омъжи за чичо Ангел и се роди Цанко. Мъча се да се грижа за него — и в училище, и сега. Накарах Вальо да го назначи тук — като пиколо. Хем да има добра заплата, хем да не е точно в блатото...

Сега си изяснявам някои неща, но бързам да попитам:

— Каква е тая история от юни месец?

— В края на май беше — поправя ме Ина — Пратили Цанко да донесе шампанско в кабинета. А той тъкмо се беше прибрал от морския град. Задочник е. И го бяха скъсали на изпит. Влезе, видя как Вальо ме целува и го удари...

— Той?

— И аз не повярвах, но... Да... Тогава нахлу Трънченина и го преби от бой. Дърпах Вальо, молих му се... Изтрезня, спря песа си... После си поговорихме. И измислихме историята с падането. Не го уволни, но поиска да не му се мярка пред очите. Та затова съм сигурна в алибито на Цанко — тук сервираше Тинянов, оня, мазния барман...

Небрежно подмятам:

— А Цанко не е онова малко момченце, за което говорите...

— Разбирам — каза Ина — Да, не му личи, но е силен. Още докато беше в гипс, се зае с фитнеса. И за три месеца натрупа мускули. Искаше да срещне Мирков някъде и да го пребие... Честно, лице в лице...

Пак казвам:

— Разбирам...

После кимам към банята:

— А кой разполагаше с 24 кабинет?

— Различни хора. Тук само Кринчев и Перлов имат свои кабинети, останалите са под наем... Така — за час, за два... Хич не е евтино, но се опитват да живеят волно... За малко...

Хм... И Перлов, а... Че какво се чудя? Просто е по-умна и предвидлива мутра от останалите. Което го прави по-излъскан и по-предвидлив...

Май е време да поговоря с него...

В този момент вратата отхвърква и на прага застава Здравчев:

— Киров... Убиха го...

Като че седях върху нажежен тиган. Скачам и замирам в мимолетно напрежение... Как? Кога? Кой? Защо?

После слизам на земята. Здравчев стои на прага, докторът е застинал полуизправен, Ина гледа неразбиращо...

Зад Здравчев виждам стажанта...

— Къде... — и не мога да продължа. Как да кажа „убит“ — та преди малко разговаряхме с Киров, пиехме безалкохолното, обсъждахме възможните извършители...

А сега ще обсъждаме кой го е убил...

Здравчев се отдръпва. Сочи по коридора:

— Двадесет и четвърти кабинет...

Цялата група вкупом излита и се втурваме по коридора. Пред съседния кабинет стои полицай с пистолет в ръка, от другата страна е Перлов... Пак ли...

— Не надничайте — казва полицаят...

Точно обратното. Надничам...

В стаята е Трънченина. С пистолет в ръка. И нож се валя на килима. Вглеждам се — кортик. До дръжката в кръв...

Киров е също там...

Изпънат по гръб. На ризата му — голямо, разливащо се петно. И килимът наоколо потъмнява...

— Ти си виновен! — крещи убиецът...

Не е време за дискусии, но трябва да го омая, да го откъсна от ставащото, да дам възможност на колегите, които се опитват да минат отвън, през прозореца...

— Защо аз? — казвам почти спокойно — Уби Кринчев, сега и полицай... А имаш и още три убийства на сметката...

— Не съм убивал Кринчев — крещи Трънченина — А това тук е самоотбрана...

Оглеждам се. Двама полицаи сдържат в дъното на коридора неголяма групичка. Здравчев се е приготвил за скок в стаята, но го спирам с жест. Стажантът търси начин да намести дулото на пистолета си върху пантите, та и нему заповядвам с юмрук да спре глупостите...

— Мирков, свали оръжието... Знаеш — няма къде да се измъкнеш... Предай се — ще те поеме следователят, ще си под

грижите на прокуратурата...

Мирков се изхилва злобно:

— Да, бе... Аз съм отписан вече. За полицаия... Знам какво ще стане...

И внезапно се обръща към Перлов:

— Господин Перлов, погрижете се за майка ми... Сама остава, намерете ѝ някаква работа...

Перлов казва с леко разтреперан глас:

— А може би ще се предадеш...

Трънченина е непоколебим:

— Не съм малко дете, зная какво следва...

После се навежда и вдига кортика:

— Признавам, че убих господин Кринчев. А това намерих в коридорчето, зад шкафа с огледалото...

— И как се откопча от белезниците? — питам, не очаквайки отговор...

То и няма. Мирков е почти безумен — гледа хищно, но се усеща как рухва психически. Тоя човек ще направи някоя още по-луда...

— Господин Перлов...

Перлов го спира:

— Да, да — разбрах... Ще се погрижа за майка ти, няма да я оставя...

Тогава Мирков хвърля последен поглед към мен:

— Ченгенце, твоята стана... Не вярвах, че ще го кажа, но... А, ако мислиш, че си решил случая... Карай... Живей си...

След което вдига пистолета, опира го под брадичката и натиска спусъка. Притварям очи... Когато поглеждам, розовият облак вече ляга към земята, на стената се е образувало голямо кърваво петно, а тялото с грозно зейнал череп се отпуска към пода...

Натам — баналности...

Извикваме експертите... Когато пристигат, предоставяме им стаята. Вратата е отворена, виждам добре как колегите оглеждат трупа на Киров, снимат, вземат отпечатъци... Сетне и докторът се намесва. Хладен, стегнат... Като че не прави оглед на човек, с когото току-що е разговарял приятелски...

Отивам в 23 кабинет...

04:00 — 04:30 ЧАСА

След мен влизат Здравчев и Каменов...

Мълчим...

Звъня на шефа. Докладвам... Да кажа, че е бесен — значи нищо да не каже... Мълча... Той разбира ситуацията...

— Оформяйте делото, подгответе всичко, след три часа ще дойдат следовател и прокурор. Сега няма отде да ти ги изкопая, имаме циганско меле с няколко ранени...

— Слушам...

— Аргументацията, аргументацията огледай... То пак добре, че господин Перлов е бил там, а и свидетели имате...

Неизказано звучи — поне случаят се разреши...

Дали...

— Шефе, ще имаме още час или два работа...

— Какво още? Имаш убиец, имаш признание, убиецът е мъртъв... Какво още?

Не зная...

Но имам едно усещане...

И съвсем не е странно това усещане...

Отде Трънченина е взел пистолета? Беше обискиран, значи след това някой му го е дал...

Как се е освободил от белезниците? Ключето отде е? Кой го е внесъл в стаята?

Защо е убил Киров? Да, Трънченина има зад гърба си три убийства, но за тях му се беше разминало и те отидоха в небитието. А за смъртта на Киров щеше да отговаря...

Споглеждаме се със Здравчев. Казвам:

— Хайде да поседнем... — което при нас означава „да помислим заедно“. Дето другаде му викат брейнсторм — Каменов, сядай и ти...

Здравчев тежко се отпуска на стола:

— Имам една мисъл за истинския убиец на Кринчев...

Прекъсвам го:

— И аз... Но да оставим за после. Сега — за Трънченина...

И започваме дълъг, сложен, понякога много оплетен разговор. Слагаме на масата версии, спорим... Известно време Каменов гледа и слуша, после взе да се намесва. И хич не е доволен, когато връщаме пак, и пак, и пак темата за убийството на Киров, а подминаваме твърдението на Мирков, че той е убил Кринчев...

Налага се да му кажа почти в прав текст:

— Виж сега — Кринчев не ни е първа грижа. Има самопризнание, има свидетели... Ще изготвим документите, както си му е редът. Няма лъжа, няма измама...

— Обаче... — започва Каменов...

— Дай да видим кой е помагал на Трънченина да се освободи и убие Киров — казва Здравчев. При това някак си полуумолително — неприсъщо за него...

Каменов усети нещо и стихва. Май разбира...

А то е простичко. Ние знаем кой е убил Кринчев — но имаме много, много солидна аргументация, за да не го арестуваме...

Най-силният аргумент — защо човек с възможно бъдеще да страда заради един мръсник...

Казвате, че не е по закона?

А нима Кринчев, Перлов, Мирков и останалите са по закона?

04:30 — 05:00 ЧАСА

В Големия бар е пълно с хора. Поне петдесетина са. Клиенти, обслужващ персонал — мъже и жени, полицаи и експерти...

Тъкмо съм огледал протоколите на експертите. И нещата са наясно — колкото и странно да изглеждат...

— Моля за тишина — казвам и гласът ми отеква във внезапно замлъкналата зала...

Оглеждам се. На първия ред са седнали Перлов, Караколев — с червени очи, Ангелов, Саката...

— Е, убиецът на господин Кринчев си призна — казвам — Бихме могли да си тръгнем, но остава един въпрос: как Мирков се е освободил от белезниците?

Взирам се в лицата на първия ред:

— Само един може да го е освободил. Само един е бил в коридора преди убийството, само един е имал възможност и причина за това...

— Господин Сакалиев — Здравчев застава до Саката — арестуван сте за подпомагане на престъпника Мирков...

Саката почти не реагира, само протяга ръце. Белезниците щракват...

Тогава арестуваният признава:

— Добре, де — аз го пуснах. Исках да се махне, да се скрие някъде, да не се забърква клубът в това...

— И защо тази ви загриженост? — питам иронично, но Сакалиев мята бърз поглед към Перлов и замълчава...

Ясно е — но ще си остане с теоретичната яснота. Перлов го е изпратил, обещал му е нещо и сега Саката следва плана. Самопризнание, поемане на вината, нейде година затвор, а за добро поведение...

И, като прибавим обещаното от шефа му...

Няма смисъл да се напъва в тая посока. Ако не тоя — друг щеше да е. Шамшала, да речем...

— Господин Кринчев е убит от Мирков. Причината не е изяснена. Дали му е имал зъб, дали е действал по поръчка, дали друго — няма да узнаем. Но убиецът получи заслуженото — сам се осъди и изпълни присъдата... Моля за извинение за причинените неудобства, вече сте свободни... Ще са нужни ли повече тук, господин Перлов?

Перлов става и оглежда служителите си:

— Не, за тая вечер — толкова... Беше напрегнато, сблъскахме се с престъпление, обаче ще извлечем урок... Всички са свободни — до довечера... Нали може? — обръща се към мен...

— Нямаме претенции — отговарям учтиво — Само да не се убиват вече...

Лек смях и пак тишина...

— А — сецам се — то си е ваша работа, но не искам да оставяме кабинета малко неподреден. Та, ако не ви пречи — нека пиколото разчисти...

— Да, да — разсеяно махва с ръка Перлов — Цанко, иди оправи 23 кабинет...

И групата започва да се източва от бара...

Полицаите и експертите прибират нещата си, а ние тръгваме към кабинета. Да огледаме, да видим какво още трябва да разчистим...

Мълчим...

Каменов е навел глава и свил рамене. Предоставил е всичко на възрастните. И очаква да види какво ще стане...

Не е лошо момчето. Съвсем явно е, че разбира какво става. И е наясно, че постъпваме правилно — макар да не е сигурен какво точно ще правим...

Здравчев стъпва тежко. И мисли за Киров — личи си по мрачната физиономия. Зная какво би искал да направи, но и той знае, че не бива...

Такъв е животът — не винаги престъплението е наказано. Но и не винаги може да се нарече престъпление. Или поне е трудно да го определиш с убеденост...

Вратата на кабинета е отворена. Върху количката са струпани чаршафи, прибори...

Момчето тъкмо носи кошчето от банята...

И застива при вида ни...

— Каменов — казвам, без да се обръщам — Затвори вратата и стой до нея...

— Нещо сте забравили? — опитва се да върне топката в полето ни Цанко — Какво...

Отлита към леглото, събаряйки стола и крехката масичка. Лежи, полуподпрян на таблата, посяга да обърше разбитата си уста. Кошчето се валя нейде под масичката...

Мълчим...

Момчето се надига...

— Е, какво... Арестувайте ме... Аз убих Кринчев, признавам...

Тримата го гледаме навъсени. Никакво удовлетворение от признанието — отдавна го знаем.

— Заради един пердах? — казва Здравчев...

— Не беше един. Биеше ме редовно — пийне и ме бие. Правеше му удоволствие. Той беше страхливец. Винаги е удрял противниците си в гърба. И винаги е търсел слабостта им. А аз му бях удобен... Затова ми даваше висока заплата — да ме бие. Но после дойде така... И го убих...

Гледаме го и чакаме...

— Кака не беше такава... Учеше, завърши в София, имаше възможности... Но тоя я примами... И тя стана... — задавя се, трудно преглъща...

— Тогава тоя разбра, че ми е сестра. Започна да ме бие по-рядко, понякога дори усещах, че сам се спира... Но в края на месец май накара Трънченина да ме пребие. Беше много пиян... И кака разбра какво става. Искаше да се махне от тук, но тоя я заплаши. Заканил се на мама и татко... Кака остана...

— А защo сега го уби?

Мълчи, после разбира, че е все тая:

— Онзи ден чух какa да разговаря с мама. Каза й, че е бременна, че ще трябва сами да гледат детето, че не иска да има нищо общо с бащата... А аз знаех кой е бащата... И изпълних желанието на какa... Няма да има нищо общо...

Здравчев е професионално любопитен:

— Как го уби?

Цанко някак си живва:

— Не е трудно. Влязох през общата врата, после се скрих в шкафа. Тоя излезе от банята, забих ножа отзад, а той веднага падна и се сви... Излязох пак през шкафа. Кортикът скрих в коридорчето, зад тапета, който е леко отлепен при тръбата...

Изругах се. Мярнах това място, но не се сетих да погледна. А Трънченина е обърнал внимание и е намерил оръжието, с което уби Киров...

Младежът протяга ръце — за белезниците...

Споглеждаме се. Здравчев казва:

— Веднага, ама веднага, отивай на автогарата. След половин час е първият автобус за столицата. Няма да се прибираш у вас, няма да вземаш нищо...

Каменов добавя:

— Не разбираш ли, че хората на Кринчев ще те търсят. И те знаят, че някой друг е убил шефа им...

— Ама мама... И тате, какa... — Цанко гледа объркан...

— Има време — все ще се видите. Ако си жив... Роднини имаш ли там? — питам аз...

— Да, леля и...

— Ще предам на сестра ти къде да те търси. Но ще я чакаш само един ден. Утре да те няма и там. Къде ще ходиш — не знам. И не ща да зная... Скрый се в някой голям град, намери си работа, оправяй се...

Здравчев повтаря:

— И не забравяй! Ще те търсят... Оцелееш ли — добре, не успееш ли... Няма да си нито първи, нито последен... Каменов, изведи го до тайния изход... Така, по риза. Какво като вали? Като пристигнеш, ще си намериш дрехи... Оправяй се сам вече...

Двамата се споглеждаме...

Вратата зад Каменов и момчето се е притворила. А ние трябва да задържим на приказки Перлов, да уточним кога ще дойде при следователя, да определим време и за другите свидетели...

Едно час и половина трябва да дадем на оня глупак...

И да кажем на Ина къде да търси брат си...

А после...

После в управлението...

Що книжнина ни чака...

Обаче, някак си не усещаме умора... Правилно постъпихме...

Само дето... Киров... Като приключим — ще трябва да отидем до жена му... И при децата му...

Трябва... Много работи още трябва да се направят...

Наказваме лошите, спасяваме глупавите, тъжим за добрите...

Както всеки ден...

НОЩ В КУРОРТА

17:45 — 18:30 ЧАСА

Днес свърших работа рано. Много рано. НеЙде към шест вечерта...

Успешен ден... Много успешен... Приключихме едно дело, оформихме всичко, предадохме го по веригата...

И ето ме — точно по разписание напуснах управлението. Разбира се, първата ми работа е да вляза в познатото кафене. Не бързам да поръчвам — важно е не какво пия, а как ще прекарам там. Но не поръчах — до мен спря сервитьорката и сложи напреде ми чашата с чая. Английски, с три лимончета, без захар. Както го обичам...

Ами познават ме хората. И знаят, че отивам да отдъхвам. Поради което пренасочват клиентите към други маси, когато съм там. Да не ми пречат...

Всъщност, днес места има доста. Пролет е. Ранна, но пролет. Полухладно, с опитващо се да се усмихва като бъдеща тъща на първа среща слънце, масите изнесени вече навън...

И хора...

Доста народ по улицата. Шест часа е още рано, светло, приятно за малка разходка на връщане от работа. И най-вече за тия, дето или не работят, или са почиващи днес...

Аз седя и зяпам. Тихо, кротко...

Казано по моему — тъпея...

Защо не? Цяла седмица напрежение, търчане, мислене, изграждане на възможни схеми, търсене на доводи и доказателства...

И ето — сега имам право да тъпея...

Гледам, изключил съм ума, сетивата са на макс — лека пролетна миризма, приятно слънце, внимателен вятър, топъл чай и една отпуснатост...

Тъпеенето е нужно, много нужно... Ако е за малко...

Щото си има тъпанари, които са вечно в тоя екстаз. Тъпи постоянно. И не разбиращи, че тъпеенето е като наркотик — малко те разтоварва, но много те отнася нейде... В света на нищото...

Казвам, че съм изключим ума. Но разумът си действа. Гледам минавачите, бързо пресмятам кой какъв е, що за човек е, какви са интересите му... Невинна игра на познаване. Чиито резултати никога няма да узная. Но е приятно да мисля, че съм познал. Гъдилка самолюбие, ще знаете...

Вдигам автоматично ръка за поздрав. Минават познати...

Имам ги доста. Такава е работата ми. Познати, познати, познати. Които учтиво поздравявам, макар някои вече да не помня кои са. Но физиономиите им са в базата данни, залостена между ушите ми...

Професионален дефект...

А приятели не виждам. Няма отде да се вземат. Имам някои добри колеги — Здравчев, например. И Киров... Допреди половин година...

Но те са колеги — добри, но колеги. Нямахме никакви емоционални връзки извън работата. Да, симпатяги, разбираме се... Разбирахме се... Обаче, чак приятели...

Имам и приятели — не съм сухар или „человек в футляре“. Двама. Но не ги познавате. А и не мисля да ви запознавам. Защо? Личният ми живот е мой живот. На вас ви е по-интересно какво става в службата, нали?

Амиии... Не много добри работи. Миналата седмица доведоха някакъв — тъй, над 30—те, рус, зализан, с всички весел, вицове разправя...

Но някак си... Далечен ми се видя. Много далечен от мен, че и от работата ни. Като случаен минавач, отбил се в кафене, оставящ добър бакшиш, но следящ с поглед сервитьорката — ще му се усмихне ли, та да я покани на чашка в близкия луксозен ресторант...

Добре, че не беше в моята група тая седмица... Но, по закона за световната гадост, все ще се падне да работим заедно...

Сервитьорката се отзовава на махването ми. Оставям ѝ редовния бакшиш. Не, че съм цъфнал с парите — особено сега, в средата на април, но смятам, че трябва да отбележа доброто си настроение, резултат и на обслужването ѝ. Бакшиш — според социалистическия морал обиден, според

пазарния — част от заплащането на работещия. Да не мислите, че им плащат добре на тия момичета — с гимназиално образование, с предстояща съдба на стари моми...

Ставам...

И в тоя момент в джоба ми нещо запя...

18:30 — 19:00 ЧАСА

С лошо предчувствие извадих телефона. Няма кой да ме търси по това време — бившата ми жена надали ме помни, децата са все заети с техните семейства, а началството...

Да, мрачното предчувствие за извънреден набег на шефа в спокойните далнини на следработния ми отдих се сбъдна...

— Къде си? — пита рязко, твърде пряко и твърде рязко, за да е прелюдия към покана за вечеря...

— Прибирам се... Надявам се поне това е разрешено? — отговарям в типичния ми стил, но с лек намек за предчувствието си...

— Ти тия ги остави... Сериозен проблем, много сериозен...

При нас несериозни няма, така че не съм особено развълнуван...

— Слушам и изпълнявам...

— Де ще идеш... — усещам, че се чуди как да ми каже нещо. И от това леко се стягам...

— Така... Сам ли си? — потвърждавам — Добре... Къде точно се намираш?

— Между читалището и пощата...

— Стой там! — и чувам гласа му да обяснява някому къде да ме намери — След малко ще дойде наша кола. Убийство...

Въздъхвам доста силно. Нямаше как да се сдържа — тъкмо мислех как на другия ден ще отбележа петъка с едно вястване в службата, а после... Два дни почивка. Своеобразна компенсация за петте дванадесетчасови работни дни до днес...

— Не ми въздишай, не ми въздишай... Заминавате за Боряна...

— Това... Курорта?

— Именно... Убийство... Петорно... Някъде около 18 часа е имало стрелба...

Ако щете вярвайте, устата ми пресъхна. Петорно? Петорно!

— Шефе...

— Ще видиш на място... Едното е дете...

Дете? Трудно преглътнах...

— Там ще те посрещне Перлов — той се обади да ни каже...

Перлов... Бившият служител на ДС, после скрит двигател на мутрите в региона, сетне честен частник, собственик на куп заведения и хотели, а сега, оказва се, свързан с големия курорт Боряна...

А шефът продължава, докато аз следя с половин око появилата се зад завоя тъмносиня кола без обозначителни знаци. Зная я — при разследването в училището с нея ме разкарваше насам-натам Милчев. И, когато колата спира пред мен, го виждам зад волана...

— Шефе, Перлов...

— Внимателно! Той те уважава, чувал съм го как те хвали пред началника за бързи действия и внимателно отношение. Така че — ще се сработиш...

— Петорно убийство... — повтарям аз — Петорно... Кой още ще дойде?

— Докторът и експертите са вече на път. Изпращам Каменов... Здравчев вече е там, нали е от Хинково, хванах го точно преди завоя към Боряна и ви чака...

Поусмихвам се. Екипът е добър, сработили сме се, хубаво...

— И Василев...

Помръквам...

— Онзи ден беше назначен, за какво ми е?

— Действай, действай... Ще ти трябват хора, ще му намериш работа...

Шефът няма да ме види, но усеща, че грубо се изплюх...

— И внимателно! Да не ти обяснявам, че има стабилни връзки, а и не е много етичен с колегите си...

— Демек — портаджия? Такива едно време в училище...

— Ама сега не си там! — срязва ме шефът — Заминавай! И докладвай редовно. Така — на час, час и нещо...

Няма как да ме види, но явно усеща козируването ми на гола глава и ироничното чукване на токовете. Което не стана достатъчно звучно — с маратонки съм...

19:00 — 19:30 ЧАСА

Боряна е на петдесетина километра от града, пролетта е опразнила пътя, а Милчев е отличен шофьор. Така че — за половин час

сме в курорта...

По пътя говоря усилено по телефона. Най-напред със Здравчев, който е вече на местопрестъплението...

— Бях до нашите на село — обяснява ми той — И тъкмо тръгнах за града, шефът се обади. Та ей ме...

— Остави тия битовизми — казвам му — Дай нещо по станалото...

И Здравчев започва обстойно:

— Курортът е почти празен. Има малка група студенти — на евтинийката дошли. Осем човека, довел ги синът на Перлов...

— Синът на Перлов ли? — прекъсвам го и се сецам, че Перлов има дете, което сам отглежда след развода си преди много години. Такъв или онакъв, но в града хората го уважаваха заради огромната любов към момчето и полагащите за него грижи — Там е и самият Перлов...

— Да, току-що говорихме. Знаеш — той е големият бос тук, но неофициално. Официално има някакъв управителен съвет, има един Димитров... Но Перлов върти нещата зад паравана. Говорихме и той ми предостави всякакви права тук. Тъкмо разглеждам местопрестъплението... Ужас...

То остава да е радост... Петима мъртви... Такова нещо не помня...

— Чух — дете...

— Даааа... Петгодишно момиченце... — чувам как преглъща. Разбирам — Здравчев има дъщеричка на три години — Ваня Пейчева... И майка ѝ — Христина Пейчева. Плюс двама студенти — Тодор Минков и Ангел Калчев. Убита е и камериерката Зейнеб Мехмедова...

— Оръжие?

— Рани от куршум. Не мога да определя марката на пистолета, но е деветмилиметров. От пръв поглед се вижда. Всички са разстреляни — буквално разстреляни в стаята на Пейчева. Тя е служителка в „Тексинвест“ — дъщерна фирма на „Олдтранс“, която пък през още две фирми е част от конгломерата...

— „Персин“?

— Не е трудно да се досетиш. Да, на Перлов е...

— И защо са там тия хора? Колко са?

— Благородният чорбаджия ги извел на тиймбилдинг — 60 служители в няколко негови фирми. Използва тихия момент преди сезона, а и на хората си осигурява някои социални придобивки, казано по джурналистически...

— Шестдесет души... — казвам замислено — Доста, доста...

— Отделно са осемте студенти, както и няколко семейства... Абе, с обслужващия персонал тук има над сто човека...

— Къде тук? — питам сепнато...

— В хотела, в „Марина перла“... Нали ти казах — големият чорбаджия е тук. Веднага се обади и всички служители бяха събрани в ресторанта на хотела. А гостите и без това са тук — извън сезона само този хотел е отворен за тях...

— Местопрестъплението?

— От там ти звъня — на мястото съм. Стаята на Пейчева. Никого не пускам, чакам те...

— А преди теб?

— Перлов каза, че изстрелите се чули ясно навред. Веднага дотичали хора, но имали достатъчно акъл... Или от страх... Но никой не е влизал вътре. Вратата е отворена, виждат се убитите, обаче не са пипани... Знаеш ли...

Замълчава...

— Какво?

— Мисля, че и убиецът не ги е пипал. Стрелял е и е тръгнал. Или е много самоуверен, или е отличен стрелец...

Замислям се...

— Ало...

— Да, да — не съм затворил... — казвам...

— Пред хотела те чака секретарят на Перлов, ще те доведе. Той самият е в ресторанта. Сервират всичко — без алкохол. Сам ли си?

— С Милчев — да. Но идва и друга кола — с Каменов и Василев...

— Тоя ли бе...

Прекъзвам връзката, минали сме бариерата, още един завой и спираме пред големия вход на „Марина перла“...

19:45 — 20:30 ЧАСА

Натам — типичният хаос в началото на едно разследване. Хаос — за публиката. Посреща ме нисък, почти млад човек и, докато каже името си, зад колата на Милчев спират още три коли. В едната е екипът от експерти. Махвам отдалеч с ръка на доктора, учтиво поздравявам и останалите, които направо влизат и се запътват към местопроизшествието.

От другата кола слизат Каменов и Василев, а зад тях петима униформени се присъединяват към Милчев и отиват да разположение на Здравчев — да подсигурят терена...

В този момент пристига и линейка, после втора... Петима убити...

Изчаквам колегите...

Каменов се усмихва, мъхестият пояс под носа му се разтяга. Облечен е младежки — дънки, яке, кривнато леко кепе. Почти като мен, само дето аз предпочитам по-дълбоката бейзболна шапчица...

Изпреварва го Василев. Много приятен на вид е — до степен диабетно натрупване. Светла коса, пригладена, легнала, никакви косми извън разрешеното. Тоест — лъска като тиган на месечина. Май се бръсне два пъти на ден...

— Здравей, колега — изстрелва отдалеч...

— Здравейте, колега — наблягам — Каменов, приятно ми е да се видим, млади момко...

Каменов се усмихва още малко — ако можеше, щеше да направи двоен пояс от усмивка на лицето си. После се сеца:

— Наистина ли петима са убити?

— Да... За съжаление... — казвам му мрачно. После се сепвам — Хайде да вървим...

И влизам в хотела...

Който е висок — 12 етажа, просторен — само фоайето е нейде над двеста квадрата, модерно обзаведен. От близкото барче се появява Перлов — с посребрени коси, слаб, леко прегърбен. Има нещо особено във външния му вид — може би резултат от фитнеса и грижите за себе си...

— Здравейте — казва ми той и протяга ръка. Стискам я. После Перлов леко се покланя на Василев и Каменов...

— Да седнем — кани ме той, разпервайки ръка към бара. Кимам съгласен, но давам нареждане на Каменов да отиде на

местопрестъплението и присъства на огледа вместо Здравчев. Перлов му обяснява къде на третия етаж е стаята на Пейчева и момъкът се понася към асансьора.

Следва кратък разговор с Перлов — как е, как започва сезонът, вървят ли фирмите, чиито служители са на тийм билдинга...

Нищо особено — не се оплаква, сезонът тепърва ще почне, засега само се подготвят, събирането е било успешно. Вече трети ден са тук, хората следват плана за процедури, разкършват се, на другия ден смятали да отидат до близкия скален манастир, обаче...

В този момент пристига Здравчев. Поздравява, сяда в запазения за него фотьойл...

Перлов директно започва:

— Знаете, че имам известен опит и то не само житейски. Пейчева работеше в „Олдтранс“, счетоводителка. Самотна майка е, аз лично ѝ предложих да вземе детето със себе си. Защо да плаща на гледачка, а и малката да се травмира, докато чака майка си? Студентите също работят във фирмата — почасово. Но нали тийм билдингът е за всички, реших да взема и тях. Не ми струват много, а подобни разходи се помнят от служителите. Зейнеб не познавам добре. Мисля, че от две години е в хотела, но просто не съм я срещал. Тя обслужва тоя етаж, а моят апартамент е на последния. Но, както ми каза Димитров... — забелязва погледа на Василев и пояснява — От управителния съвет тук. Ей го там, ще ни изчака. Другият е Станчев, управител на хотела. Оставих ги настрана, но всеки момент ще можете да ги разпитате...

Кима утвърдително и Здравчев побутва Василев. Задачата е за него...

— Няма да е лесно — казва Перлов — Над сто човека са тук. Обслужващ персонал, ремонтчици, гостите...

Ясно ми е, но... Трябва...

— Нещо казахте за камериерката, господин Перлов?

— Да... Тя живее в близкото село. Мъжът ѝ също работи в комплекса, и той е тук...

— Каква връзка имаха Пейчева и момчетата?

— Правилно казвате — „момчетата“. Те са си... бяха момчета. Студенти. Преди година започнаха работа при нас — вижда учудения ми поглед и отбелязва — Попитах Мишо, секретаря ми. А той знае всичко. Което не знае, има го в айпада си. Та ми каза, че Тодор Минков

и Ангел Калчев са постъпили на работа в началото на миналата година. Почасово — по 4 часа на ден. В информационно—компютърния отдел. Нещо като общи работници в отдела. Работа по документи, обработка на данни... Били сериозни, изобщо не допусkali грешки. Коего е много важно за работата ни. Затова плащаме добре на компютърджиите. И, трябва да призная, при първа грешка уволняваме. Защото подобни грешки имат понякога катастрофално значение. Не ги познавах, но щом са издържали тая първа година — свестни момчета ще са били...

Перлов вдига ръка и зад него се появява Нисък, стегнат, все още млад човек.

— Моят секретар — Михайлов. Мишо...

Мишо му подава един айпад...

— Наредих му да прехвърли тук личните дела на убитите. Четирите... Малката, за съжаление...

Замълчаваме...

Малката никога няма да има служебно досие. Дори свидетелство за първи клас няма да получи...

— Здравчев, — казвам на колегата — върви в ресторанта и започвай събеседването...

— Отделили сме три сепарета — казва секретарят — отдалечени са от общата част, може да разговаряте с хората, без да ви наблюдават и слушат...

— Благодаря! Аз идвам след малко, ще надникна горе, при Каменов...

И тръгваме...

Перлов остава на мястото си. А при него отиват двамата от съседната маса. Мишо, разбира се, остава прав зад боса си...

20:30 — 21:00 ЧАСА

Страшно и странно убийство...

Хващам се, че някак си смъртта на малката ме потиска повече от смъртта на четиримата. Да, вярно, че всеки човек е ценен. Но децата...

Добре, бе възрастни, като си имате проблеми — решавайте ги помежду си... Трепете се, мъчете се, гадории си правете — ще намерим начин да ви се противопоставим... Но — защо децата?

Кой ли е имал зъб на майката? Нещо във фирмата? Някаква любовна връзка навън? Случайност? Искали са да убият единия студент, а са прекъснали още четири живота? И тая камериерка... Кой ще се засили да премахва така една обикновена слугиня, както са ги наричали преди? Обаче — на... Петима мъртви...

В главата ми се сглобяват няколко хипотези. Пейчева като център на атентата... Някой ревнивец, застрелял студент—любовчия... Средновековен мъж, гръмнал жена си и компанията? Случайност? Или опит за дискредитация на курорта и собственика?

Не, много бързам... Няма факти...

Освен един — пет трупа на третия етаж...

Където ме посрещат Каменов и Милчев. Единият наблюдава дейността на експертите, другият охранява местопроизшествието...

Каменов ме забелязва и идва насреща ми:

— Тринадесет гилзи... Направо Сталинград... Докторът иска да тръгва с трупите, едва го убедих да ви изчака...

Влизам и веднага докторът се изправя насреща ми:

— Хайде, бе момче младо. Трябва да тръгвам, ако искаш резултатите по-бързо...

— Докторе, ти си печен спец... Ти знаеш и можеш... Ти...

— Стига се мазни... Натам ми е известно — колкото се може по-скоро да ти се обадя...

Кимам и той мрачно се засмива:

— Пет трупа... Имаш ли представа колко време ще отнеме? Плюс поне час и нещо за пренасянето...

Пак кимам...

— Докторе, ще ти се обадя след полунощ...

— Абе, ти чувал ли си за Кодекс на труда? — после се смилява — Хубаво, обади се... Но не разчитай на много. Огнестрелни рани — вижда се с просто око, не забелязвам никакви особености... Обаче... Нали знаеш...

Разбирам го... Пет тела на масата за аутопсията... И едното — детско... Бил съм няколко пъти при свещенодействията му. Някак си не ми се иска пак да съм...

А като си представя телцето на малкото момиченце — нарязано, лежащо на металната маса...

Поглеждам към останалите експерти. Нанков вдига глава — тъкмо оглежда отпечатъците, свалени от стаята...

— Много са... Но повечето са на малката и майка й. Ей тук има на студентите, в банята намерих на камериерката. Всичко е подредено, групирано, в управлението ще направя подробен анализ...

Кимам. Повече не може да искам Хората си знаят работата, специалисти са... И аз съм специалист. Та затова все пак напомням:

— И, нали разбирате...

Всички въздишат в един глас. Познато им е това нервно състояние на разследващите... Но и те са хора, и те имат нерви...

Важното е, че се разбрахме...

Влизат санитарите. И започва товаренето и изнасянето на трупове... Два женски, два мъжки и малкото трупче на петгодишното дете...

Ще го намеря тоя гад... Или гадина...

21:00 — 22:00 ЧАСА

Картината е запечатана в главата ми. Фотосите, които разглеждам на лаптопа, са само за потвърждение...

Вратата... Върху прага е паднала камериерката. Нейде над 40—те, с къса коса, лицето е закрито от метнатите върху му кичури. Две рани — в гърба. Явно е влизала и някой отзад е стрелял...

В коридора?

Това означава, че изстрелите са отекнали навред и убиецът е имал само минута — две за престъплението. Тогава — защо я е убил тук, защо не е изчакал да влезе? А може би тя го е познала и той е премахнал излишен свидетел?

По всяка вероятност...

Стаята — нещо като антре, после вляво диванче, вдясно леглото. Голямо, двойно. До него е паднала Пейчева. Изкривена, с ужас в отворените очи, закриваща под себе си момиченцето. И, въпреки това, стрелецът не е спрял — отблизо, както ми каза докторът, е пронизал с три куршума майката. Два от тях са засегнали детето...

Върху дивана седи Ангел. Само един куршум — право в устата. И го е приковал на място...

До краката му е Тодор. Гърдите му са бухнали от кръв — седем куршума...

Защо толкова много? Стрелецът е натискал спусъка, сменил е пълнителя, пак е стрелял във вече мъртвия... Целенасочена омраза? Необуздана ярост? Амок?

По какви причини?

Трябва да обърна внимание на Тодор. И звъня на шефа — с молба да ме информират за всичко, което знаят. Не само за Тодор, но и за останалите...

След което отивам в ресторанта. Пълен е с народ. Наистина — нейде стотина човека седят покрай масите. Но върху плотовете има само чаши и бутилки, почти никакво ядене. То — как ли се яде, когато си научил, че няколко от групата са убити... И то тук, наблизо...

А можеше да си ти...

Алкохол не сервират, но бира дават. И, както забелязвам, сервитьорите разнасят, но бележки не дават. Явно пак предвидливият Перлов е разпоредил. По-евтино му излиза от вълнения, а и събира точки като добрия шеф...

Вдясно са сепаретата. Отделени са от залата с балюстради, а зад тях има плътни завеси. Този път са дръпнати. Виждам Здравчев в едното сепаре, Василев е в другото. Каменов чака пред третото.

— Ти ще извикваш хората, ще водиш списъци кой при кого е, ще наблюдаваш залата... — Забелязвам леко облаче по лицето му — И най-важното — наблюдавай! Наблюдавай какво става, кой в какво настроение идва и излиза от сепаретата. Нямаме повече хора, ще гледаш на четири...

Лицето му просветва. Значи няма да е статист, а на важен пост — наблюдател...

Надниквам при Здравчев. Поглежда ме:

— Господин Карастефанов, главен счетоводител. Началник на Пейчева...

Кимвам. Този съсухрен, свит човечец е на много важна позиция във фирмата. И е бил всеки ден с мъртвата. Трябва да каже нещо важно, трябва...

При Василев е пълничка дама.

— Костова — представя се тя — от „Човешки ресурси“...

Така наричат бившия „Личен състав“. И тази госпожа знае много. А като жена — и неща, които в документите не се пишат...

Оставям ги, влизам в свободното сепаре. И Каменов веднага ми води човек...

22:00 — 23:30 ЧАСА

Час и половина — разговори, разпити, беседи... С когото — каквото трябва. Някои са стреснати, други са наострени — що да ги разпитват тия ченгета, трети са готови всичко да кажат, само и само да помогнат за разкриване на престъплението. Или да бъдат оставени на мира, не им се занимава с полицията...

Нямаме време, никакво... Близо сто човека, на трима по 33, за всеки само няколко минути... Половин час след започване на разпитите викам Каменов и нареждам да започне и той. Няма как — поток хора...

Към десет и половина спирам за малко. Минавам по сепаретата. Колегите са изморени, очите им вече са подути, а главите... Съдя по моята — претоварена е от информация. Просто няма къде „да слагам“ още и още научени сведения, данни, клюки, лични мнения и оценки...

Шефът ми е изпратил сбит преразказ на наученото от кварталните — които, естествено, нищо съществено не знаят, от най-близките роднини на убитите. За Зейнеб сведения няма — мъжът ѝ, както споменах, беше в комплекса. Разговарях с него. Говори отлично български, някак си мрачен човек ми се видя...

— Не знам, началник, не знам кой може да мрази така мойто Зейнеб... Камериерка си е тя и нищо повече. Тук сме цял ден — в пет заранта почваме. Даже тук спим, началството даде едно апартаментче за нас и за Мюмюн с жена му. Няма смисъл да си ходим — на непрекъснат режим сме. Плащат добре, повече, отколкото лятото. Тогавашме на смени, ходим си на село, живинки гледаме. Сега синът се грижи за тях, ама той е още ученик, в главата му бръмбари хвърчат. Но не пуши и не пие, прибира се следобед от града, храни добитъка, чисти им...

— Нещо интересно да е споделила Зейнеб с теб тия дни?

— Ма кога, бе началник? Те оня ден дойдоха... Каза ми, че много хубаво детето било, ходело подире ѝ, помагало да сменят чаршафите и кальфките, викаше и „Лельо Зейби“, та се смяхме, щото малко неприлично излиза...

И тук човекът се разрева. Ей така — беше стегнат, сериозен и... Та го предадох на Милчев — да се разходят на чист въздух, да му попремине...

Главният счетоводител също не казва нещо съществено:

— Трудолюбива беше. Не бавеше отчетите, работеше понякога до късно — нищо, че дете я чака. Разрешавах ѝ да го води в управлението, ама тя рядко го правеше. Развела се беше още преди да постъпи при нас. Май детето го родила след развода. Нищо не съм чувал за мъжа ѝ, даже не го споменавах...

Твърде често бившият съпруг преследва, понякога наранява и дори убива някогашната си любима. Но — щом не се е обадил пет години... За всеки случай се свързвам с шефа. Оня изпъшква, обаче обещава да изпрати сведенията веднага, щом ги открият...

Всъщност, не само шефът стои в службата. Поне петима е оставил и сега всички ровят в масивите с данни, разговарят с наши колеги по областните и градски управления — студентите не бяха от града ни, Пейчева беше се върнала при майка си от морския град...

Казвам на върналия се Милчев:

— Мини по сепаретата. Като приключат с тия, дето са там, да се съберем нейде...

И се замислям. После забелязвам светещия надпис над стъклена врата:

— Ей там, в лоби бара...

23:30 — 24:00 ЧАСА

През залата минава ниският младеж, секретарят на Перлов... Михайлов, да — Михайлов беше...

— Кажете, господин Михайлов — подканям го и през рамото му виждам как колегите отиват към лоби бара...

— Имам една молба — казва той — Така... Не точно моя, но... Налага се, разбирате ли... Вальо... Синът на господин Перлов... Като разбра за станалото, много се разстрои. Бих казал дори — изпадна в истерия... Сега се свести... Извинете, но му дадох и едно шотче коняк — така, за стягане...

Разбирам. И аз навремето, когато видях първия труп... Абе, не искам да се разпростирам, но на място глътнах един малък коняк, а

през нощта след огледа... Направо се напих. Бях нейде на двайсетина години, млад полицаи...

— Да, и?

— Ако може да го разпитате сега. Та да го предам на годеницата му и сестрата, да го приспят, да го успокоят...

Да, добра идея. Макар че още поне трийсетина човека да са в това състояние... Петорно убийство, едно малко дете... И на кино не е лесно за забравяне, а тъй... Реално...

— Виж, — казвам му — доведи го в лоби бара, ще поговорим и ще го пусна...

То и какво толкова да каже студентът... Не е част от тийм билдинга, отделна компания били, хайлайф, дето му викат в старите книги...

Мисля си ги тия неща, докато отивам към лоби бара. Който не е голям — пет маси, един диван под прозореца с продълговата масичка пред него. Там са се настанили колегите. Оглеждам се и зървам фотьойл в ъгъла към бара. Бутвам го към масата и се изненадвам от тежестта му...

Барманът все още е тук и отбелязва:

— Това е креслото на господин Перлов. Не го мести, седи си там, в ъгъла и почива...

Ега ти почивката в бар... Да, де — барче, ама... Но, изглежда, има нужда от спускане на невидима завеса откъм другите. Пък и барчето е компактно, за избрани хора...

Стърженето по плочките спира. Отпускам се в креслото...

— Младежи, ей сега ще дойде младият Перлов. Трябва да поговорим с него, че нещо психически... Абе, разбирате... Моля ви само — ако някой се сети за важни неща, да ми даде знак, ще му кажа кога да пита...

— Абе, и от него информация, колкото от другите — прави с небрежно изречение обобщение на досегашните разговори Здравчев — Повечето дремали по стаите, други били на вечеря...

На вратата се почуква. Кимвам на бармана, той отваря, поглежда ме, разбира, че засега не е нужен и предпочита да изчезне. Влизат Михайлов и висок, много слаб, видимо бледен млад човек. Така — на 22—25 години. В небрежно облекло — дънки, блуза, яке. Но си личи, че са маркови... Син на Перлов е, я...

— Заповядайте — кимам им — Господин Михайлов, благодаря ви, ще ви извикаме по-късно. Господин Перлов, моля... — и посочвам стола от другата страна на масичката...

После поглеждам четиримата насреща:

— Милчев, като най-младши донеси по нещо безалкохолно. Вие, господин Перлов?

— Аз съм Вальо — казва младежът тихичко — Благодаря, нищо не искам...

Изчаквам Милчев да донесе бутилчиците, слагам една минерална вода пред младия Перлов и питам:

— Та, какво има да ни разкажете за днешния ден? И изобщо — за жертвите...

Перлов преглъща видимо нервно, въпреки първоначалното намерение, отваря минералната вода...

— Дойдохме вчера. Осем човека — може да се каже цялата ни компания. Аз, Лили — годеницата ми, Марко, Джузепе, Красьо, Ванчето, Маринка и Весето. Настаниха ни в четири стаи. И отидохме на плажа...

Изненадан съм:

— На плажа?

— Да, времето е спокойно, няма слънце, но е светло, тихо... Играхме карти, момичетата въртяха телефоните, снимахме се... Цяла сутрин... И снощи бяхме на плажа... Красиво е — лунна пътека, тих морски шум...

— Вие сте поет... — отбелязвам...

Колегите слушат, а Каменов дори си води бележки...

— Има нещо такова — поглежда ме Перлов — Писах стихове, но не ме харесаха в списанията, а да използвам парите на баща си, та да издам книжка... Не желая!

— Романтик — отбелязвам пак. И звуча сериозно, без ирония или подигравка...

Вальо — ако мога да го нарека така — ме поглежда дръзко.

— Да, романтик съм... В тоя гаден, мръсен, материален свят... Трябва да има романтици. И не съм само аз. Ето — Лили. Момиче като от любовен филм. Чиста, светла, весела, жизнена. Вие знаете ли — тя спи в една стая с Маринка... Не бързае. И двамата искаме всичко да е

след сватбата. Компанията ни също е такава — без оргии, без напивания, за наркотици въобще да не говорим...

Поглеждам към Здравчев над главата на младежа. Оня кимва — наистина компанията е била много, много различна от други младежки групи... Ха стига де... В новия век на пазарната демокрация и материалните удоволствия — синът на Перлов да е романтичен отшелник? Намерил си подходящо честно момиче? Я виж ти, я виж ти... Невероятно, но възможно...

— А днес как мина денят ви?

— Станахме рано. Искахме да видим изгрева на слънцето. Успяхме — точно преди да падне мъгла. После играхме бiliarд в залата долу, обядвахме, сетне ние с Лили се разходихме по плажа, а останалите се пръснаха по стаите да спят. Срегнахме се в Големия бар малко преди вечеря, значи към 18 часа. Пихме по едно разхладително... А, Джузепе и Красьо удариха по един аперитив, та и Ванчето се присъедини към тях. После изведнъж настана бъркотия. Тичаха, викаха... Разбрахме какво е станало, искахме да отидем горе, но тате беше сложил вече хора и ни върнаха от стълбите. А асансьорите бяха блокирани...

— Нещо особено да сте забелязал?

Младият Перлов като че се поколеба, после твърдо отсече:

— Не, нищо особено... Освен убийството, разбира се...

Поклатих глава...

— Благодаря ви! Можете да отиде да почивате. Ако стане нужда — само спешна нужда — възможно е да ви потърсим...

— Естествено — казва младият човек и излиза...

— Е, младежи — обръщам се към колегите — Да поговорим, а?

00:00 — 01:00 ЧАСА

— Счетоводителката... — казва Каменов и смутено замлъква...

— Какво? — питам аз, макар да е ясна мисълта му...

— Извинете! Просто си мисля, че камериерката не е възможен обект за престъпление. Камо ли студентите — те пък защо? Детето не споменавам. Остава само счетоводителката. Възможни причини — много. Тя е, както разбрахме, дясна ръка на главния счетоводител. Което подсказва, че е възможно да е водела някои сделки, да е оправяла някои документи, да...

Каменов млъква. И тримата го гледаме внимателно. Вярно, и в моята глава се въртеше подобна мисъл, обаче той избърза да я изкаже и сега става удобна мишена на скептицизма...

— Аз... — казва Здравчев, като че сме на спортното поле и поема топката — Има доста несигурни камъни и основата направо се люлее. Колко пъти каза „възможно“, „някакви“, „подсказва“? Все неясни и несигурни думи. Няма доводи, няма доказателства, няма здрави по смисъл и логика тези... Да, и така може да е — но само може...

Василев остава в стола, но все едно размахва дамаски меч:

— Белетристика! Няма убедителност. Някакви фантазии...

— И аз виждам липсата на аргументи. Но... — замълчавам — Има нещичко... Има опит да види зад завесата... Избързва, разбира се — строи версия преди да има доказателства. Обаче... Обаче вижда се нещичко — смътно, вероятно, мъгляво. Затова предлагам Здравчев да се заеме със счетоводството. Разговаряхте ли с някого — освен с главния счетоводител?

Здравчев се понадига:

— Като че съм знаел. Освен Карастефанов, при мен мина Даскалов — също счетоводител.

— И?

Здравчев се замисля, после клати глава някак си разочаровано:

— Не, нямам усещането Пейчева да е била особено важна във фирмата. Полезна — да, нужна — да, но важна... Не! Ако е имало...

— Имало е — подхвърлям мрачно аз...

— Да, имало е далавери, имало е по-особени сделки, но тя не е участвала. Била си е нормална счетоводителка. Виж, Карастефанов... Имам усещането, че е забъркан в доста далавери...

— Това не е нашата работа сега — казвам...

— Така е... Но нали търсим възможна причина за убийството... Мисля, че отпада възможността Пейчева да е важен фактор, когато са искали да отстранят. Нито босовете, нито конкуренцията...

Настъпва тишина. Вдигам глава. Оглеждам ги...

— Тогава?

— Нещо за бившия й мъж? — пита Василев...

— Получих сведения от шефа. Мъжът й е от три години в София. Дори е успял да се ожени. Нещо повече — има абсолютно алиби за днес. Бил е в съда...

Всички ме гледат смаяни...

— Развод с новата му жена. Делото е било от 16 часа, приключило е по бързата процедура, по взаимно съгласие. Но е факт — в 18 часа няма как да е устройвал убийство...

— А, ако е изпратил наемен убиец? — казва Каменов...

Не се смеем, но леки усмивки плъзват по устните ни. Да, бе... Не сме вече 90-те, пък и она вече има развод — защо да убива жена си? Че и детенцето? Още повече, че само садист може да търси късно отмъщение. Но да приемем, че е садист и психопат, изчакал толкова години, за да консумира отмъщението студено като торта... В такъв случай той ще поиска сам, собственоръчно да убива. Няма да дава поръчка някому...

— Тогава — казва Здравчев — да видим останалите...

Съгласявам се. Да насочим усилията към студентите. Дали нещо ще излезе...

Пръскаме се пак по сепаретата. И отново тръгват свидетелите. Някой за втори път, други за трети...

По едно време — тъкмо разговарям с някакъв търговски представител на фирмата, който често се отбивал при момчетата, защото му намирали интересни и сложни стратегически игри, идва Каменов...

— Струва ми се, че ще ви заинтересува... — оправдателно казва той...

В сепарето е едно от момичетата. Представя се:

— Веска...

— Разкажи на господина това, което ми каза...

Момичето е едричко, чернокоса, скромно гримирано...

— Е, какво толкова... Просто споменах, че Вальо е балама. Смята Лилито за ангелче, май е убеден, че тя е даже девствена... Изпраща я вечер до стаята, целува я, отива да спи... А тя... Цяла нощ върлуват с Маринка. Нощес бяха в стаята на Красьо и Джузепе. Не са чели стихове, гарантирам. Призори нахлуха и при нас. Марко извади пиене, приказвахме си, а после... Не зная — да казвам ли...

— Слушам ви...

— Ами чух, че скърца кревата и видях — зад гърба на Марко Красьо я... Какво да ви кажа — направо пред нас...

— И?

— Какво — и? Няма да кажа на Вальо, я... Балама си е, ама той плаща всичко. Баща му, де... Защо да си развалям почивката заради глупостта му? Лили си е курве. От първи курс я зная. Който не е искал, той не е почесал... Така де, разбирате... А Вальо е наивник. Вярва в чистата любов, вярва в девствени 20 годишни студентки, вярва сигурно и в Дядо Коледа...

Такаааа... Значи нашият романтичен Вальо е просто глупак. Измислил си една лъжа и живее с нея. Дори нямало секс да прави с тая Лили, докато не се оженят... Добре, де — а в първата брачна нощ?

Абе, какво му я мисля — жените са такива хитри, че ще го омае и ще го остави с вярата за девствената съпруга...

— Добре — казвам й — И нито дума за разговора...

— Да не съм луда? Тоя е балама, но богат балама. Нека плаща, пък ние ще му вярваме, че вярва...

01:00 — 02:00 ЧАСА

Колегите тръгват пак на разговори. Събеседвания, разпити го наречете — все тая. Важното е да опитаме пак. Да потърсим нишка, която в предната беседа сме изпуснали...

Аз съм на бара и оглеждам сепаретата. Здравчев е с някакъв човек — висок, с широки рамене. Сещам се. Един от шофьорите на фирмата. Трудно отронва дума, но успяхме да разберем, че наистина компанията е била в бара снощи, по време на изстрелите. Но не цялата. Шофьорът тъкмо слизал по стълбите и забелязал напреде си гърба на младия Перлов. А от асансьора слязла тая... русичката... с късата коса... Ванчето — подсказваме му. Човекът не им знае имената — освен сина на шефа, разбира се, но кима, когато му я показваме...

Което не е някаква крачка напред. По стълбите са слизали и главният счетоводител, и двама от представителите на фирмата (едно време им викаха амбулантни търговци), и сервитьори, бързаци за работното си място...

Каменов разговаря с едно момиче. И за нея се сещам — хигиенистка била. Млада, двајсетинагодишна, хубавичка... Но — работа няма, а с едни голи претенции не се живее...

Изобщо — както е тръгнало, скоро ще познаваме из основи персонала на „Тексинвест“...

Ей го, Василев не само разговаря с някаква жена, но и усърдно си води бележки. Доста непрофесионално, според мен. Защото едно е да разговаряш с човека, да го изслушваш, да задаваш заинтересовано въпроси, да показваш съпричастие и да го водиш по нужния ти път, друго е да записваш... Прекъсваш наблюдението, демонстрираш отдалеченост, че дори заплаха — другият никога не знае какво записваш, накъде отвеждаш наблюденията си, какво скриваш зад едноличните си писаници...

В тоя момент до мен сяда възрастен човек. Поглеждам го разсеяно и се сещам. Един от малкото свободни посетители на курорта. Вече беседвахме. Оказа се софиянец, писател, дошъл за седмица да поработи на спокойствие. Не съм чел нищо от него, но се сещам, че съм виждал името му...

— Здравейте! — отговарям учтиво на поздрава му...

— Наблюдавате, а? — казва той — И аз така правя, когато искам да вляза в някоя среда. Сядам, гледам, обръщам внимание на детайлите... Най-вече на детайлите...

— Да, да... — казвам разсеяно, защото в тоя момент виждам, че при Здравчев сяда Димитров, официално шеф на курорта...

— От това престъпление ще стане интересна история — казва ми писателят — Само че не е за мен. Не си падам по криминалетата...

— А по какво? — питам почти заинтересовано...

— Така... Житейски истории... Нормалният човек... Средата му... Нормалният ден...

— И читателите искат да четат за това около тях? За ежедневието, което сами преживяват? — питам невярващо...

— Не, не читателите... Аз... За всички не мога да пиша. И затова пиша за себе си. Само за себе си...

Поглеждам го...

— Нали имате книги — как така само за себе си?

— Именно... Имам книги, но в тях съм писал това, което аз съм видял и преживял. Ако има човек, който да се вълнува от написаното — добре дошъл в моя свят. Но за читателите — не пиша. Дори се опитвам да не мисля за пари — някак си... Абе, не ми обръщайте внимание, аз съм човек от миналата ера, пазарните отношения не ме привличат и блазнят...

Но аз съм заинтригуван:

— Как така хем пишете, хем не ви интересуват мненията на читателите?

— А читателите могат сами да си напишат една история... Ако поискат... И ако успеят... Моята история е моя — аз я създавам, аз я записвам, аз я оформям. Коумто се чете именно тази история — да чете... Но не смятам да пиша чужди истории. Не приемам чужди мнения...

С едно око наблюдавам как върви събеседването на Милчев с една от чистачките в хотела, с другото се втрещвам в писателя:

— Но нали читателят има право на отношение и мнение?

— Има... Може да ги изказва, но пък аз не съм длъжен да ги приемам. Дори не съм длъжен да ги слушам. Защото тогава тръгвам по път, посочван ми от друг. А аз имам свой път. Така че — изборът на читателя е ясен: или следва разказвача, или започва сам да разказва...

Вдига чашата си с безалкохолно и добавя:

— Аз не съм обслужващ персонал. Аз имам свои виждания и ги излагам. Мнението на читателите не е меродавно. Един иска едно, друг противоположното. Тръгнеш ли да им угаждаш — загубен си. Още повече, че съм убеден — всеки би могъл да разкаже една история. Едни го правят, други не могат. Или не искат. Ами тогава — да говорят. Но аз не ги слушам...

Интересно, интересно...

Нещо като моята работа. Някой е извършил престъплението и очаква аз да приема неговите виждания, да тръгна по предпологания от него път...

Ставам...

— Не съм чел нищо от вас, но щом свърши тая бъркотия, ще прочета една книга, обещавам. И няма да ви се обадя, няма да казвам мнението си...

Писателят се смее...

— Именно! А, ако успеете да разкажете тази история сам... Без чужда намеса... Без чужд натиск...

Да, бе — тая остава. На стари години да се заема с писателство.... Колко ли лешояди ще се струпат над главата ми...

Виждам, че Каменов идва към мен и тръгвам насреща му...

02:00 — 02:30 ЧАСА

— Разговарях с един от готвачите...

— Е?

— Мисля, че трябва да го чуеш...

Готвачът е около 40—годишен, леко прегърбен, почти без коса. Гледа ме малко стреснато, но същевременно се държи на положение — изправена глава, остър поглед...

— Бях дежурен днес. И след обяда отидох да дремна в дежурната стая. Имаме една — за всеки случай, тук. На третия етаж. Баня, три легла... Така — да се пооправи човек, да поеме въздух. Заспал съм, но не се тревожех — вечерята е лека, почти всичко бяхме подготвили. И тръгнах да слизам...

— В колко часа?

— Малко преди шест...

— По-точно...

— Може и по-точно... Значи — часовникът до огледалото показваше шест без пет. Погледнах го преди да изляза...

— И?

— И — почна патакламата. Направо като на Нова година — трясъци, шум... После видях, че някой изтича нагоре по стълбите...

— Видяхте ли лицето?

— Че аз и в гръб го познах. Синът на шефа...

Споглеждаме се с Каменов. Младият Перлов? Но нали казва, че е бил с компанията? На което готвачът отговаря:

— Не знам кой къде е бил, казвам каквото съм видял. Ясно ми е, че ще ме изхвърлят, но няма да крия... Пък и това не означава, че момчето е убиец. Може да е побягнал от страх — я каква стрелба беше...

Може... Може, но някак си...

А телефонът ми звъни. Включвам се.

— След десетина минути ще дойде кола — казва шефът, без да поздрави дори — Изпратил съм ти всички данни, които получих. Аутопсия, химическа лаборатория, отпечатъци, данни за убитите...

С известно учудване благодаря:

— Няма какво да благодариш. Действай! Щото журналистите вече са съобщили в София, по телевизията казаха, утре вестниците ще са залети с кървави картини... На мен вече два пъти ми звънях от министерството...

— Че те не разбират ли как се води едно разследване?

— Абе, разни цивилни патки, дето се изживяват като началници... — и внезапно млъква, усещайки се — Хубаво... Действай!

Действам, действам...

И аз се включвам в беседите — най-напред с охраната на хотела, после пак с компанията на Перлов, дори със софийския писател имам време да беседвам. Този път — по станалото...

Прекъсва ме само цивилен полицай, носещ куп пликове. Затворени, запечатани...

Сядаме със Здравчев в лоби бара, като предварително сме помолили бармана да си намери работа другаде...

А документите са интересни... Много интересни...

02:30 — 03:30 ЧАСА

Първо — стрелецът е бил снайперист. Или поне адски късметлия. Изключително точна стрелба, жертвите са поразени смъртоносно, дори детенцето е убито при първия изстрел — куршумът е пронизал сърцето му през тялото на майката...

Страшно...

Второ — пистолетът е бил използван по спешност. Много, много е бързал стрелецът, та дори не го е почистил от смазката. И първият куршум е изпратил в Тодор Минков...

Докторът е категоричен, специалистът по балистика също. Единият от седемте куршуми, намерени в студента, е минал пръв по канала на цевта — вижда се по следите от смазка по него. Следващите са се движели по обгорелите вече канали...

Седем куршума...

Да, тая мисъл се въртеше в главата ми още от пристигането. А сега стана основна в изгражданата теория...

Първият куршум, непочистеното оръжие... Тоест — убиецът е бил в афект, взел почистения и смазан пистолет, вкарал е пълнителя и е открил огън...

Възможно е мишената да е бил Тодор, а останалите са имали злощастиято да бъдат в неподходящото време на неподходящото място...

— Какво знаем за Тодор? — питам Здравчев...

— Студент, работи във фирмата, няма особени интереси и навици... — Той спира — Чакай, тук имаше и една справка за него...

Намираме я в пакета. Нормална справка — има по една за всеки убит. И сърцето ми пак се свива, когато мярвам документа за детето. Само няколко реда, които никога няма да бъдат дописани...

Така... Биография... Момент... Студент в...

Здравчев, който чете през рамото ми вдига глава. И той е стигнал до там...

— И какво? Оказва се, че Минков е състудент на Перлов и компания?

Да — пише го. Черно на бяло... А при разговорите никой от компанията не спомена състудента си... Чак толкова много да са в курса, та да не се познават? Или...

— Ще отида до Веска — казва ми Здравчев — Започна да говори, значи ще продължи натам...

Кимам...

— Аз ще намеря тоя Красьо... Имам предвид някои неща, които ще го разприказват...

Здравчев ме е разбрал. И тръгваме заедно, като при стълбите пътищата ни се разделят...

03:30 — 04:00 ЧАСА

Намирам Красьо в ресторанта. Всъщност, цялата компания е там. И, въпреки забраната, на масата им има алкохол. Тъмна течност в чашки за кафе — стар трик, който използвахме още като войници в градска отпуска. Поръчваш „студено кафе“, пийваш и внимаваш да не те завари патрул. При евентуалната му поява слагаш чашката настрани — все едно келнерът още не е разчистил и вземаш другата, с кафе в нея...

Ясно ми е — сервитьорите е нямало как да откажат на сина на боса... Затова изобщо не обръщам внимание на лекия аромат, а казвам:

— Младежи, вас ще трябва да ви освободим. Всичко е ясно, а тук се натрупа доста народ... Но ще ви помоля още малко да изчакате. Има някои формалности, да ги уточним и след пет минути... Кой е Красимир Христов?

Ниско, но видимо яко момче се надига. От едната му страна е „целомъдреното“ Лили, от другата е висок, леко мрачен младеж...

— Я, и Веска я извикаха — казва Лили...

— Разбира се — нали ви казах, оформяме някои неща и просто ви вадим от кръга на заподозрените...

Което ги поуспокоява — не че много са се разтревожили...

С Красимир сядаме в едно от сепаретата...

— Да сложим картите — казвам бавно, внимателно вглеждайки се в очите му — Знаем за нощната оргия с Лиляна. Но Валентин не знае. Все още...

Младежът трепва, иска да се надигне, та го хващам за ръката — ниско зад масата, да не се вижда от залата...

— Слушам...

Як, наперен, но... Излива поток думи. Да, Лилето е виновна, тя го е съблазнила, тя е една... Не може да ѝ се устои... Тя досега лъгала младия Перлов, че е момичето на мечтите му... И нощес признала на Красьо, че е в тежко положение — скоро Валентин ще я представи на баща си, после идва сватбата, а тя... Тя просто не знае какво да направи, та да скрие досегашния си весел и безгрижен живот...

— И какво е намислила? Операция? — питам скептично...

Оказва се, че Лилито имала план. В хотела видяла колегите си Тодор и Ангел. Тодор в първи курс бил дори влюбен в нея, после разбрал, че няма да е единствен пътник на тоя влак и скъсал. Но сега момичето намислило хем да му отмъсти, хем да намери виновник за неудобното положение, както казала...

— А сетне? — питам сериозно...

— Ами... Нали затова сте тук... — казва Красьо...

— Тоест — ти знаеш?

— Че кой не знае? Още нощес си помислих: „Тая шантавата ще донесе някоя бяля...“ И ето...

— Защо мълча досега?

— Господине, нямам доказателства... Пък и... Вальо ми е приятел...

Гледам го учуден... Приятел му бил... И по приятелска линия му оре лозето? Не, няма да стана модерен човек аз, няма...

— Стой тук и не мърдай... Каменов!

Каменов е седнал на първата маса под сепарето. Скача веднага...

— Не мърдай от него! И го дръж с гръб към залата — да не дава знаци, да не мърда... Разбра ли?

Каменов рязко кима, после завърта Красьо с лице към себе си и сяда, вперил поглед в очите му. Мълчанието е заплашително и това усеща дори младежът...

Поглеждам към масата, където беше компанията...

И все още е...

С едно изключение. Младият Перлов го няма...

4:00 — 4:30 ЧАСА

Втурваме се да го търсим. Хората гледат изумено как доскоро достолепните, сериозни полицаи изведнъж се превръщат в объркани озъртащи се състезатели по ориентиране...

А Валентин го няма...

Здравчев изтичва към стаята му, ние с Каменов проверяваме помещенията около ресторанта, Василев бърза да предупреди полия на входа...

Оглеждам се и мисля: „Значи така... Лилето се сетила за Тодор, решила да се скрие зад него и кой знае какви ги наговорила на младия Перлов. Я че оня я изнасил, я нещо друго... Но каквото и да е — пламнала искрата. И Валентин решил да убива. Седем куршума в Тодор, после премахнал свидетелите... Детето... Какво го е интересувало то? Имал си е собствена болка... И хич дори не се замислил — дали Лилето не лъже, дали нещата се решават така... И най-малкото — какво са виновни останалите четирима за евентуалното прегрешение на Тодор... Евентуалното... Умряло е момчето — без да разбере поне: защо? А то — заради една...“

На вратата се показва Димитров — управителят...

— Господин Перлов ви моли да отидете при него...

— Сега?

— Важно е... За Вальо... И той е там...

Втурвам се към асансьора. Последният етаж. Целият зает от два огромни апартамента. Така наречения „президентски“ и личния на Перлов. Вратата на първия е отворена. През нея виждам Перлов — стои до леглото в огромната спалня, чиято врата също е широко отворена. А той стои и гледа, скръстил ръце зад гърба...

В леглото, завит до брадичката с одеяло, подгънато грижливо отстрани, лежи Валентин Перлов. И щеше да бъде нормална картина

— добър баща и спящия му син, ако не беше грозното голямо петно от кръв по възглавницата и чаршафа...

— Застрелял се е — казва тихо Перлов — Поне се е опитал да изкупи вината си...

Оглеждам обстановката... После му отговарям:

— Даааа... Няма да има съд, няма да бъде измъчван повече от нелепи и страшни въпроси...

— Знаете ли защо го е направил? — пита той и аз се сещам, че не става дума за самоубийството, а за убийството...

Но не мога да му кажа. Все още не мога...

— Предполагаме... Любовна история...

Перлов кимва:

— Тази Лили... Известно курве... Моите хора я проучиха, докладваха ми... Но не смеех да му кажа. Боготвореше я, вярваше ѝ на всяка лъжа... Предполагам, че го е излъгала нещо за Тодор и той... Станал е убиец... Поне не го е осъзнал...

— Кое? — питам инстинктивно...

— Какъв голям глупак е бил... И колко скъпо невинни хора са платили за глупостта му... — помълчава и добавя — И за моя страх да го събудя от сладките му кошмари...

Василев стои на вратата и ми прави знаци. Зад него се виждат нашите хора. Скоро ще пристигнат експертите — виждам как Здравчев говори по телефона...

И рутинната работа си върви...

4:30 — 5:00 ЧАСА

Седим пак в лоби бара... Обсъждаме ситуацията. Тъкмо Василев се е върнал от президентския апартамент, където е оставил експертите...

Докладва:

— Имат много работа, но са убедени — самоубийство. Нагар по главата, отпечатъци на дръжката на пистолета, същото оръжие както при петорното убийство...

Изслушвам го. Така е... Сам видях...

— Е, добре... — казвам — Имаме още малко работа, после ще се прибираме. Василев, погрижи се да разпределиш графика за утре — в колко часа започваме разпитите на свидетелите, кой кои ще поеме...

Каменов, вземи подписа за ненапускане на града от компанията на Валентин Перлов...

Те излизат. Здравчев ме гледа внимателно...

— Какво? — питам го...

— Да ти направи нещо впечатление? — казва той бавно...

— Остави, нека утре поговорим — опитвам се аз да отклоня въпроса...

— И все пак...

— Зная... Зная... Обаче... Обаче, не знам как да ти обясня...

— Какво да ми обясняваш? Разбирам... — той е странно съгласен с всичко — А Перлов е във фойето. Няма ли да го извикаме?

Всъщност, на вратата вече чука самият Перлов. Влиза и се извинява:

— Трябва да ви кажа нещо...

Здравчев е вече на крака:

— Знаем...

— Как разбрахте? — пита уморено Перлов. Не толкова, че го интересува отговорът, а за да има повод да продължи...

Здравчев ме поглежда. Аз обяснявам:

— Одеялото... Предполагам причините да го застреляте. Не обичам големи думи, но... Огромна бащина любов. Прощавали сте му всичко, но това... И сте го застреляли. Мисля, че е усетил накъде отиват нещата, скрил се е в апартамента, завил се е през глава. Като малко дете...

— Като малко дете... — повтаря Перлов...

— Влезли сте с пистолета. Вашият. Незаконен, нерегистриран... Който той е използвал за убийството, а после е върнал в апартамента ви. Отметнали сте одеялото и сте стреляли...

Перлов стиска зъби...

— Изтрили сте отпечатъците, сложили сте го в ръката му... И инстинктивно, така, както сте правили години наред, сте подгънали одеялото. Да е топло на детето...

Перлов кимва...

— А сега, господин Перлов? Какво да правим сега?

— Нищо — казва той спокойно и бавно — Нищо... Аз бях комунист, бях неверник, бях капиталист, станах циник, но... Вече се замислям за Господа. Скоро ще се видим... Рак... Лекарите ми дават

най-много два месеца. Искях Вальо да поеме фирмите, исках да го видя задомен, с деца... А Господ друго е решил... Ще го попитам защо, ако стигна до него... По-скоро ще съм далеч надолу... Убиец на детето си... Да, имам оправдания, но няма да ги използвам... Поне го спасих от срама, позора и онова, което неминуемо вече го обземаше — огромното разочарование в себе си, в живота, в любовта... Аз да съм виновен — друго не мога да му дам...

Мълчим...

После Здравчев казва:

— Господине, моите съболезнования за самоубийството на сина ви...

Аз мълчаливо накланям глава...

Какво друго да кажа?

А вие?

Издание:

Автор: Георги Коновски

Заглавие: Три ноци

Издател: Читанка

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7939>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.